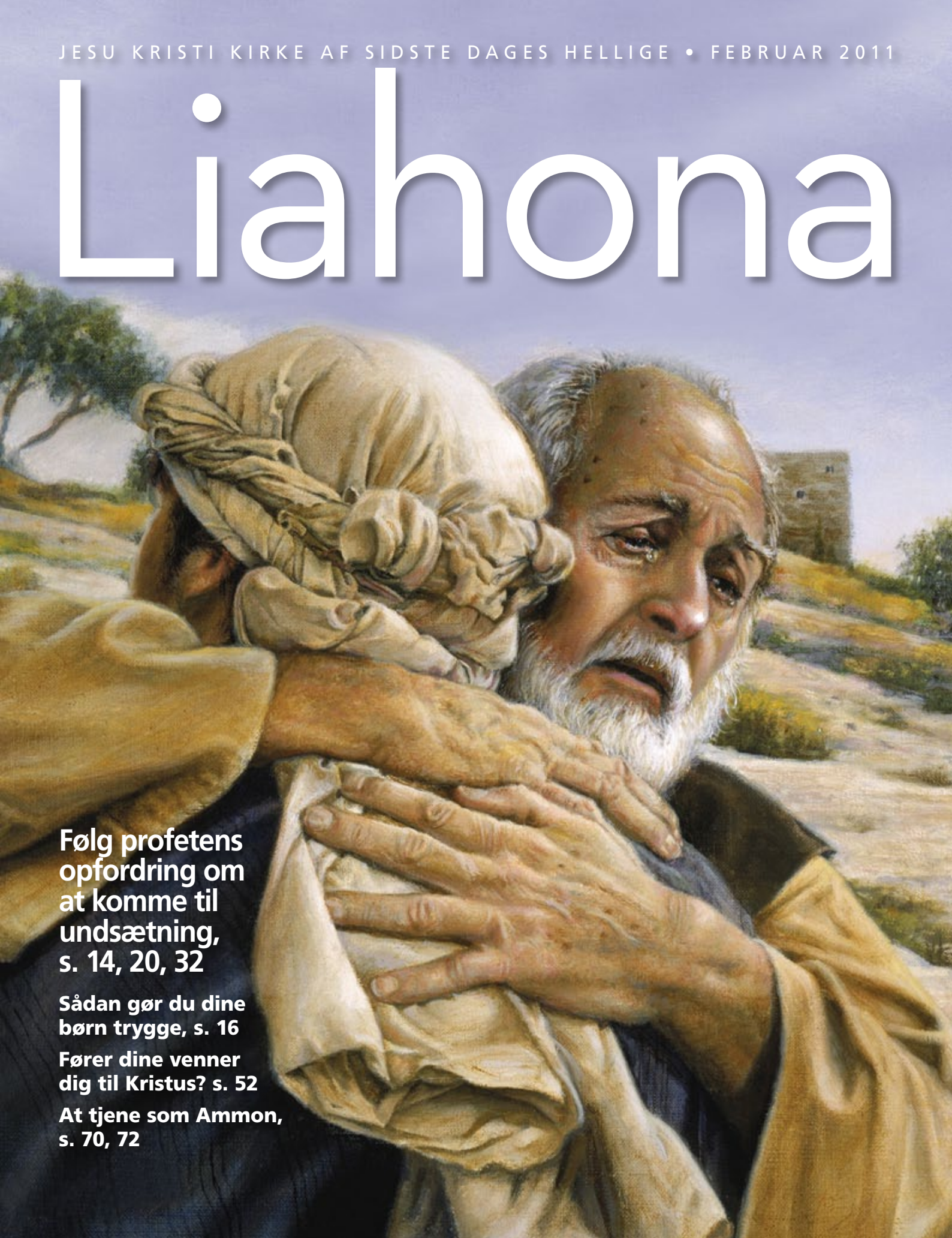

Liahona

Følg profetens opfordring om at komme til undsætning, s. 14, 20, 32

Sådan gør du dine børn trygge, s. 16

Fører dine venner dig til Kristus? s. 52

At tjene som Ammon, s. 70, 72

GAVE FRA AVAION FOUNDATION, GENGIVET MED TILLADELSE FRA BESTYRELSEN FOR NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON D.C., USA

Den fortabte søn vender tilbage, af Bartolomé Esteban Murillo

Da den fortabte søn indså, at han havde syndet, vendte han ydmygt tilbage til sin far og sagde: »Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn» (Luk 15:21). Men hans far bød ham velkommen

hjem og sagde glædesstrålende: »For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet» (vers 24). På samme måde er der glæde i himlen, når vi omvender os.

BUDSKABER

- 4** Det Første Præsidentskabs budskab: Stor skal jeres glæde være
Præsident Henry B. Eyring
- 7** Besøgsbudskabet: Genoprettelsen af alle ting

ARTIKLER

- 14** Fra undsat til undsætter
Betsy Doane
Smerte og afhængighed styrede mit liv, indtil jeg traf en mand, der spurgte mig, om jeg havde hørt om mormonerne.
- 24** Lær at lytte til og forstå Ånden
David M. McConkie
Sådan lytter du, når Ånden taler.

- 28** Åbenbaring: Dråbe for dråbe
Åbenbaring får en ung mands vidnesbyrd til at nå herfra til himlen.
- 30** Åbenbaring: Som regn fra himlen
Kundskaben øser ned, når vi er parate.
- 32** Lignelserne om det tabte og fundne
Hvad vil det sige at undsætte? Det er at tilgive, række hånden ud og byde velkommen tilbage.

FASTE ARTIKLER

- 8** Små og enkle ting
- 11** Vi taler om Kristus: Hans nåde er tilstrækkelig
Kimberlee B. Garrett
- 12** Det tror vi: Forsoningen gør omvendelse mulig

- 16** Vores hjem og familie: Få dine børn til at føle sig trygge
Shawn Evans
- 20** Evangeliske klassikere: Styrk de mindre aktive
Præsident Boyd K. Packer
- 38** Sidste dages hellige røster
- 74** Kirkenyt
- 79** Forslag til familieaften
- 80** Til vi ses: En plads ved brudgommens fest
Melissa Merrill

PÅ OMSLAGET
Forsiden: *Den fortabte søn*, af Liz Lemon Swindle, Foundation Arts, må ikke kopieres. Bagsiden: *Den tabte mønt*, af J Kirk Richards

42 Unge voksne og familieaften

Flere unge voksne forklarer de umiddelbare og kommende velsignelser ved at deltage i familieaften.

*Se om du kan finde den Liahona, som er gemt i dette nummer.
Vink: Stop.*

46 Spørgsmål og svar
»Jeg føler mig så ensom i Kirken. Hvordan kan jeg føle mig som en del af fællesskabet?«

48 Sådan ved jeg det: Budskabet smagte godt
Anthony X. Diaz

51 En ærlig tiende, en stor velsignelse
Oscar Alfredo Benavides
Jeg arbejdede og sparede op til min mission, men min beskedne løn slog ikke til.

52 Hvor fører dine venner dig hen?
John Bytheway
Gode venner fører os til Kristus.

54 Evangeliet er for alle
Ældste Carlos A. Godoy
Ånden kan røre enhver; der findes ikke nogen idealprofil for et potentielt medlem af Kirken.

57 Plakat: Gransk evigheden

58 Da jeg blev usynlig
Navnet tilbageholdt
Netop der hvor jeg havde mest brug for mine venners støtte, ignorerede de mig.

60 Søstre bør dele
Adam C. Olson
To søstre i Peru deler det, der betyder allermost.

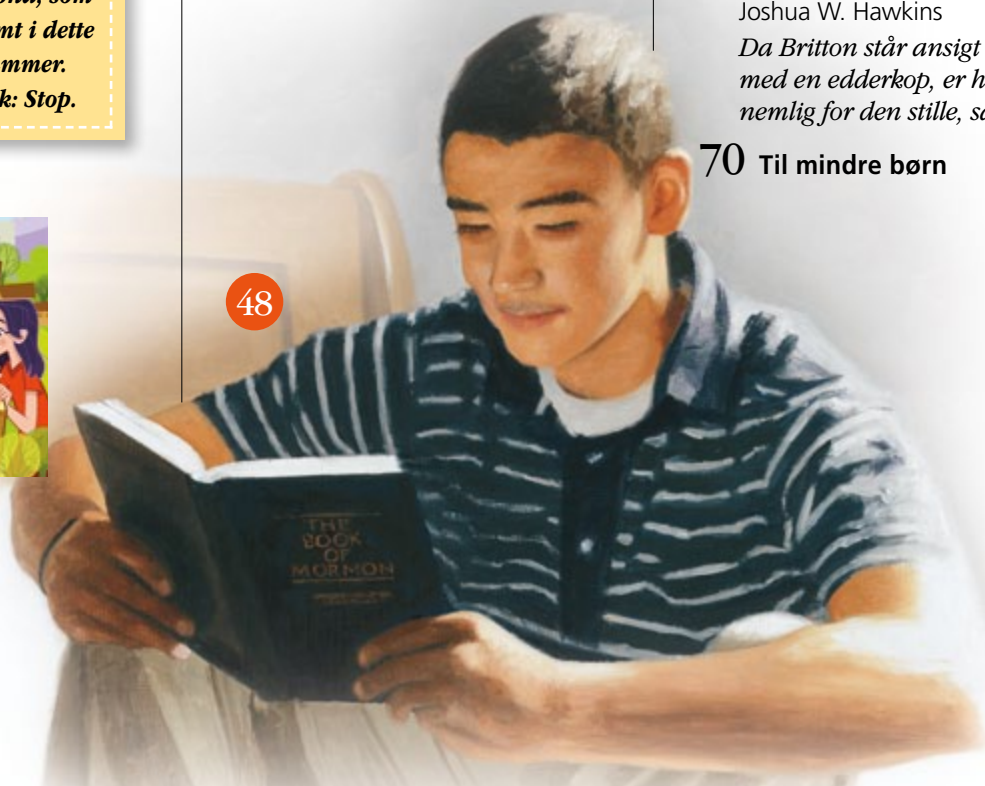
62 Vi bærer dig
Præsident Thomas S. Monson
Hvad kan Jamis venner gøre, når hun er for syg til at tage på vandretur?

64 Tag Primary med hjem: Skrifterne fortæller os om vor himmelske Faders plan
Ana Marie Coburn og Cristina Franco

66 Vores side

68 Edderkoppen og den stille, sagte røst
Joshua W. Hawkins
Da Britton står ansigt til ansigt med en edderkop, er hun taknemlig for den stille, sagte røst.

70 Til mindre børn

48

54

FEBRUAR 2011, ÅRGANG 160, NR. 2
LIAHONA 09682 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Paul B. Pieper

Vejledere: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jun.,
Yoshihiko Kikuchi

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirke, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Senioresekretær: Laurel Teuscher

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Evan Larsen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128,
1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og
porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona,
Rm. 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«,
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk,
fiji, finsk, fransk, græsk, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

February 2011 Vol. 160 No. 2. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

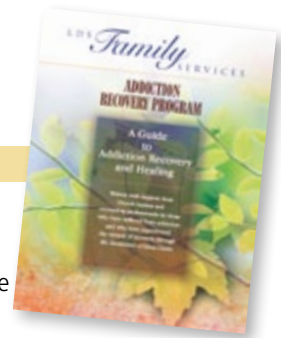
POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på Nettet

Liahona.lds.org

FOR VOKSNE

Før Betsy Doane blev medlem af Kirken, var hun ude
i et misbrug af stoffer og spiritus. Nu hvor hun er
kirketjenestemissionær, hjælper hun andre med at følge
de 12 trin i **Kirkens afvænningsprogram** (se s. 14).
Programmets arbejdshæfte findes på mange sprog på
www.recoveryworkbook.lds.org.

FOR DE UNGE

Grotter og vandfald i Honduras

kan lære os noget om at modtage
åbenbaring gennem Helligånden (se
s. 28, 30). Du kan se flere fotos fra
Honduras på www.liahona.lds.org.

FOR BØRN

Se hvor mange af kongens får, du kan finde
på s. 72. Bagefter kan du spille et lignende spil på
www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på flere sprog på
www.languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Aktivering, 20, 32, 40

Besøgsundervisning, 7, 32, 38

Bøn, 30, 38, 60

Børn, 16

Død, 58

Familie, 16, 60

Familieaften, 42, 79

Forældrerollen, 16

Frelsesplanen, 64

Helligånden, 24

Hjemmelærere, 40

Hjælpeforeningen, 7

Indførelse i

fællesskabet, 46

Jesus Kristus, 11,

12, 73

Konvertering, 14,

48, 54

Ledelse, 20

Lydighed, 24, 80

Missionering, 4, 14

Modgang, 16

Musik, 8, 9

Nåde, 11

Omvendelse, 11, 12,

14, 48

Skabelse, 73

Skriftstudium, 64, 80

Tiende, 41, 51

Tilgivelse, 12, 39

Tjeneste, 62, 70

Velfærd, 10

Venskab, 46, 52, 58

Visdomsordet, 14

Åbenbaring, 24, 28,

30, 40, 68

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

STOR SKAL JERES glæde VÆRE

Få glæder er dejligere og mere langvarige end visheden om, at man har hjulpet andre med at tage Jesu Kristi gengivne evangelium til sig. Den glæde kan ethvert medlem af Kirken opnå. Når vi bliver døbt, indgår vi en pagt om, at vi vil »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os], ja, indtil døden, så [vi] kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så [vi] kan få evigt liv« (Mosi 18:9).

Alle medlemmer påtager sig en del af ansvaret for den formaning, som er givet til Kirken om, at vi skal bringe evangeliet ud til hele verden, uanset hvor vi bor, og så længe vi lever. Herren har sagt det meget tydeligt: »Se, jeg sendte jer ud for at vidne og advare menneskene, og det påhviler enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81). Fuldtidsmissionærerne har kraft til at undervise dem, der endnu ikke er medlemmer af Kirken. Kirkens medlemmer har kraft til at finde dem, som Herren har beredt til at blive undervist af missionærerne.

Vi må udøve vores tro på, at Herren har beredt folk omkring os til at blive undervist. Han ved, hvem de er, og hvornår de er parate, og han kan lede os til dem ved Helligåndens kraft og give os de ord, vi skal bruge til at indbyde dem til at blive undervist. Det løfte, som Herren gav til missionærerne i 1832, er også det løfte, som han giver os, når vi søger efter mennesker, som er parate til at blive undervist af missionærerne: »Og over ham vil jeg

sende Talsmanden, som skal lære ham sandheden og den vej, han skal tage; og for så vidt som han er trofast, vil jeg atter krone ham med neg« (L&P 79:2-3).

Og løftet om stor glæde til den trofaste missionær gælder også os som trofaste medlemmer, som lægger hjertet i missioneringen.

»Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!

Se, I har mit evangelium for jer og min klippe og min frelse.

Bed til Faderen i mit navn i tro, overbevist om at I skal modtage, så skal I få Helligånden, der tilkendegiver alt det, som er nødvendigt for menneskenes børn« (L&P 18:16-18).

Udover Helligånden, som hjælper os med at finde og indbyde dem, der er parate til at blive undervist, har Herren kaldet og oplært ledere, som kan vejlede os. I et brev dateret den 28. februar 2002 pålagde Det Første Præsidentskab et større ansvar for missioneringen på biskopper og menigheder.¹ Med støtte fra menigheds- eller grensrådet udarbejder præstedømmets udøvende komité en missionsplan for enheden. Den plan omfatter forslag til, hvordan medlemmer kan finde dem, der er parate til at blive undervist af missionærerne. Der er en person, der

er kaldet som missionsleder. Den missionsleder har nær kontakt med fuldtidsmissionærerne og deres undersøgere.

Der er mange måder, som kan hjælpe dig til bedre at opfylde dit personlige ansvar for at finde mennesker, som missionærerne kan undervise. Den enkleste måde er den bedste.

Bed om at blive ledt af Helligånden. Tal med lokale ledere og missionærer og få forslag fra dem og lov at hjælpe dem. Sørg for at opmuntre dem, du arbejder sammen med i denne gerning. Og vær til alle tider et vidne i det, du siger og gør, om, at Jesus er Kristus, og at Gud besvarer bønner.

Jeg vidner om, at Helligånden leder dig til dem, som søger sandheden, når du beder om og gør en indsats for den vejledning. Og jeg ved af erfaring, at din glæde vil være varig sammen med dem, der vælger at tage evangeliet til sig og holde ud i tro. ■

NOTE

1. Se »Kirkenyt: Fokus på missionering i ward og grene«, *Liahona*, aug. 2002, s. 4.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

- *Undervisning, den største kaldelse* instruerer os i at opmuntre dem, vi underviser, til at sætte sig mål, som kan hjælpe dem med at efterleve de principper, de har lært (se s. 159). Overvej sammen med familien at opremse de velsignelser ved missioneringen, som præsident Eyring nævner, og, hvis du tilskyndes dertil, at indbyde familien til at sætte sig mål for at fortælle andre om evangeliet.
- Overvej at lave en brainstorm med familien om, hvordan man kan fortælle andre om evangeliet, mens I holder præsident Eyrings råd for øje om, at »den enkleste måde er den bedste«. Hvis du vil lære mere om brainstorming, så se i *Undervisning, den største kaldelse*, s. 176.

Genoprettelsen af alle ting

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

Profeten Joseph Smith organiserede Hjælpeforeningen som en væsentlig del af Kirken. Som præsidentskab håber vi, at vi kan hjælpe jer til at forstå, hvorfor Hjælpeforeningen er så væsentlig for jer.

Vi ved, at kvinderne i Det Ny Testamente udviste tro på Jesus Kristus og tog del i hans værk. Luk 10:39 fortæller om Maria, som »satte sig ved Herrens fødder og lyttede til hans ord«. I Joh 11:27 bærer Martha vidnesbyrd om Kristus: »Hun svarede: »Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.« ApG 9:36, 39 fortæller om »en kvindelig discipel, der hed Tabitha ... Hun gjorde mange gode gerninger ... og alle enker kom ... og viste alle de kjortler og kapper frem, som [hun] havde lavet.« Føbe i Rom 16:1-2 var »menighedstjener« og »har selv stået mange bi«.

Disse eksempler på tro, vidnesbyrd og tjeneste fortsatte i Kirken i de sidste dage og blev sat i system ved stiftelsen af Hjælpeforeningen. Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident har sagt: »Ligesom Frelseren indbød Maria og Martha i Det Ny Testamente til at tage del i hans værk, har denne uddelings kvinder fået en officiel bemyndigelse til at tage del i Herrens værk ... Organiseringen af Hjælpeforeningen i 1842 mobiliserede kvindernes samlede styrke og deres specifikke opgaver i forbindelse med opbyggelsen af Herrens rige.«¹

Vi fuldfører vores virke, når vi fokuserer på Hjælpeforeningens formål: At øge tro og personlig retskaffenhed, at styrke familien og hjemmet og finde og hjælpe dem, der lider nød.

Jeg vidner om, at Hjælpeforeningen blev guddommeligt organiseret for at medvirke i frelserværket. Hver eneste søster i Hjælpeforeningen har en vigtig rolle at spille i udførelsen af dette hellige værk.

Silvia H. Allred, førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvilken hjælp kan jeg yde mine søstre i denne måned, så jeg er et eksempel på troen blandt Jesu Kristi kvindelige disciple?
2. Hvilken læresætning fra det gengivne evangelium kan jeg studere for at styrke mit vidnesbyrd i denne måned?

Du kan læse mere på www.reliefsociety.lds.org.

Fra vores historie

Søster Julie B. Beck har sagt, at »vi ved, takket være profeten Joseph Smith, at Hjælpeforeningen var en formel del af genoprettelsen.«² Genoprettelsen begyndte med det første syn i 1820 og fortsatte »linje på linje og forskrift på forskrift« (L&P 98:12). Da Hjælpeforeningen blev formelt organiseret den 17. marts 1842, fortalte profeten kvinderne om deres vigtige rolle i den genoprettede kirke. Han sagde: »Kirken var aldrig fuldstændigt organiseret, før kvinderne således var organiseret.«³

NOTER

1. Julie B. Beck, »Opfyldelsen af formålet med Hjælpeforeningen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 108.
2. Julie B. Beck, »Opfyldelsen af formålet med Hjælpeforeningen«, s. 108.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 446.

Fra skrifterne

Joel 2:28-29; Luk 10:38-42; Ef 1:10

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

KIRKEHISTORIE FRA HELE VERDEN

Brasilien

Da Max Richard Zapf emigrerede fra Tyskland til Brasilien i 1913, havde han været medlem i fem år og blev det første kendte medlem af Kirken i Brasilien. Da en brasiliansk familie rekvirerede materialer fra Kirkens hovedsæde, besøgte missionspræsidenten fra den sydamerikanske mission Brasilien i 1927 og sendte missionærer i 1928. Den første mission oprettedes i São Paulo i 1935, og i 1939 blev Mormons Bog udgivet på portugisisk.

Det første tempel i Sydamerika blev indviet i São Paulo i 1978, kort tid efter åbenbaringen af præstedømmets udbredelse til alle værdige mænd. Kirkens næststørste missionærskole, som ligger i São Paulo, blev indviet i 1997.

Brasilien var det tredje land (efter USA og Mexico), som nåede op på en million medlemmer.

KIRKEN I BRASILIEN	
Medlemstal	1.102.428
Missioner	27
Stave	230
Menigheder og grene	1.884
Templer	7, deriblandt templerne i Manaus og Fortaleza i Brasilien, der for nylig er blevet bekendtgjort og er under opførelse.

Hvorfor synge?

Når vi synger salmer indbyder vi Ånden til at komme til vore kirkemøder, vore hjem og vores liv. Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961) fra Det Første Præsidentskab sagde: »Vi kommer Herren nærmere gennem musik end gennem noget andet middel bortset fra bøn.«¹

Kirken har udarbejdet en hjemmeside, hvor man kan få adgang til salmer (på engelsk, fransk, portugisisk og spansk). Music.lds.org omfatter vejledning i, hvordan man dirigerer og spiller salmer på keyboard. Der er også forslag til udvælgelse af passende salmer til nadvermødet.

Musik og tekst kan læses, downloades eller spilles direkte

på hjemmesiden, hvilket kan være nyttigt for medlemmer, som hverken har klaver eller keyboard.

Musikken kan anvendes både i hjemmet og i Kirken. Det Første Præsidentskab har udtalt følgende: »Lær jeres børn at elske salmerne. Syng dem på sabbatten, til [familie]aftener, når I studerer skrifterne, og når I skal bede. Syng dem, når I arbejder, når I leger, og når I rejser sammen.«² Salmer kan bringe kærlighedens og enighedens ånd ind i hjemmet.

NOTER

1. J. Reuben Clark jun., i Conference Report, okt. 1936, s. 111.
2. *Salmer og sange*, s. x.

Styrket af en salme

Jeg besluttede at deltage i en maraton sammen med arbejds-kolleger i Western Cape i Sydafrika. Jeg trænede og arbejdede meget hårdt som forberedelse til dette løb.

Den dag, hvor løbet skulle finde sted, stod jeg op, læste i mine skrifter og bad. Jeg var nervøs, men jeg følte også, at jeg måtte sætte min lid til Herren. Jeg vidste, at hvis jeg gjorde det, ville han sørge for styrke og støtte.

Vi skulle gå eller løbe 40 kilometer. Vi begyndte kl. 8. Vejret var køligt, og det småregnede, så til at begynde med nød jeg vandreturen og klarede det fint. Men da jeg

var omkring ti kilometer fra målet, begyndte løbet at tage hårdt på mig. Jeg havde forstrakt en muskel i det ene ben, og jeg havde fået nogle vabler. Jeg havde lyst til at give op. Men så begyndte jeg at synge en salme:

Frygt ej, jeg er med dig, vær kun ved godt mod!

Thi jeg er din Gud og vil være dig god;

ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd ...

opholde dig ved min almægtige hånd.

(»Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38).

Igen og igen strømmede salmens ord ind i mit sind og løftede mine fødder, og jeg fuldførte løbet styrket af Herrens salme.

Denne oplevelse lærte mig, at Jesu Kristi evangelium handler om udholdenhed. Det er som at gå eller løbe i et væddeløb. Til tider bliver vi trætte, hviler os og går igen. Vor himmelske Fader opgiver os ikke, uanset hvor mange gange vi falder; det, der tæller for ham, er, hvor mange gange vi rejser os op og går videre. Hans evangelium handler om at fuldføre løbet.

Khetiwe Ratsoma, Sydafrika

SAGT AF KIRKENS LEDERE

Omsorg for de fattige

»I gennem historien har Herren målt samfund og enkeltpersoner på, hvor godt de har sørget for de fattige. Han har sagt:

»For jorden er fuld, og der er nok og mere til, ja, jeg har beredt alt og har overladt det til menneskenes

børn at handle på egne vegne.

Hvis noget menneske derfor tager af den overflod, som jeg har skabt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende i overensstemmelse med mit evangeliums lov, så skal han sammen med de ugudelige slå øjnene op i helvede og være i pine« (L&P 104:17-18; se også L&P 56:16-17).

Desuden har han sagt: »Dog skal I være lige, hvad angår det timelige og det ikke modstræbende, ellers skal rigeligheden af Åndens tilkendegivelser blive holdt tilbage« (L&P 70:14; se også L&P 49:20; 78:5-7).

Vi styrer fordelingen af vore midler og ressourcer, men vi er ansvarlige over for Gud for denne forvaltning over jordiske ejendele. Det er dejligt at iagttage jeres gavmildhed, når

I bidrager til fasteoffer og humanitære projekter. Igennem årene er millioner lidelser blevet lindret, og utallige andre er blevet sat i stand til at klare sig selv, takket være de helliges gavmildhed. Ikke desto mindre bør vi, når vi stræber efter at fremme Zions sag, bønsumt overveje, om vi gør det, vi bør, og alt det, vi bør i Herrens øjne med hensyn til de fattige og nødlidende.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Kom til Zion«, *Liahona*, nov. 2008, s. 39.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges humanitære hjælpeprogram stræber efter at forbedre de nødlidendes tilværelse ved at sikre dem fødevarer, rent vand, briller og synspleje, kørestole, vaccinationer og nødhjælp. Fra en beskedent start har programmet udviklet sig gennem årene og hjulpet millioner af mennesker verden over.

Sidst i 1920'erne:

Der oprettes velfærdsfarme. Høsten lagres i forrådshuse.

1932: Den første konservesfabrik oprettes.

1936: Kirkens hovedvelfærdskomité dannes. Der dannes fjorten velfærdsregioner, som tager sig af velfærdsaktiviteter verden over.

1936: Den første officielle arbejdsformidling oprettes.

1936-1940: Produktionsprojekter oprettes, blandt andet et savværk, et garveri, en pastafabrik, en laksekonservesfabrik, en jordnøddesmørfabrik, sæbeproduktion og et mælketapperi.

1937: Det første regionale forrådshus opføres i Salt Lake City.

1938: Byggeriet begynder på Welfare Square, hvor der opføres en kornsilo og et centralt forrådshus.

1938: Deseret Industries første genbrugsbutik åbner i Salt Lake City.

1940: Byggeriet på Welfare Square står færdigt.

1945: Kirken sender store mængder fødevarer, tøj og andre forsyninger til de trængte medlemmer i Europa efter anden verdenskrig.

1960: En ny konservesfabrik og et nyt mejeri opføres på Welfare Square.

1970'erne: Kirken udvider sine velfærdsprojekter og -produktion til at omfatte Mexico, England og Stillehavsøerne.

1973: LDS Social Services (i dag SDH-familietjeneste) stiftes som et officielt kirkejet firma.

1976: Kirken begynder at opføre forrådshuse overalt i Canada og USA. Opførelsen af konservesfabrikker og produktionsanlæg bekendtgøres også.

1982: USA's præsident Ronald Reagan besøger Welfare Square.

1985: Kirken begynder at grave brønde med rent vand i Afrika, hvilket markerer begyndelsen på en verdensomspændende udvidelse af Kirkens humanitære indsats.

1990'erne: Latter-day Saint Humanitarian Center oprettes, så man kan sortere overskudstøj og andre varer, som blandt andet medicinsk udstyr, så det er klar til afsendelse til fattige og katastroferamte områder verden over.

2002: LDS Charities iværksætter projekter med kørestole, rent vand og genoplivning af nyfødte.

2003: LDS Charities tilslutter sig det verdensomspændende mæslingeprojekt og støtter kampagnen med en million dollars om året. Man begynder også et verdensomspændende synsplejeprojekt.

2010: LDS Charities begynder et fødevarerprojekt, som skal øge fødevarerproduktionen og ernæringen i nogle af verdens fattigste lande. Der tages første spadestik til et nyt Biskoppens centrale forrådshus på 56.000 m² i Salt Lake City.

HANS NÅDE ER TILSTRÆKKELIG

Kimberlee B. Garrett

Ligesom så mange andre mennesker har jeg det meste af mit liv kæmpet for at erkende mit eget selvværd. Jeg har i mange år kæmpet med vægtproblemer, som har bidraget til mine negative følelser. Skønt jeg har tabt mig og i dag fører en sund livsstil, griber jeg af og til mig selv i at kæmpe med de negative tanker og følelser.

En morgen følte jeg mig særlig langt nede og spekulerede på, hvordan jeg kunne forbedre situationen. Jeg begyndte at bede min himmelske Fader om hjælp til at overvinde disse utilstrækkelighedsfølelser. Mens jeg bad, dukkede følgende skriftsted op i mine tanker: »Og hvis I intet håb har, må I nødvendigvis være fortvivlede; og fortvivlelse skyldes ugudelighed« (Moro 10:22).

Ugudelighed syntes at være et meget stærkt ord, ja, så stærkt at jeg til at begynde med afviste tanken, fordi jeg ikke kunne komme i tanker om noget alvorligt, jeg havde begået. Men tanken bed sig fast, så jeg bad, som Moroni også formaner os til, til min himmelske Fader om at vise mig min svaghed, så jeg kunne blive gjort stærk (se Eter 12:27).

Jeg kom så i tanker om tre tilfælde i løbet af de foregående to dage, hvor jeg havde været utålmodig med

mine børn. Jeg havde sat mit eget humør og mine egne behov over deres og havde ikke vist forståelse for deres følelser. Det havde jeg det skidt med, og jeg besluttede at rette op på det. Jeg undskyldte over for mine børn og bad Gud om tilgivelse. Så snart jeg bad, forsvandt mine

Ligesom apostlen Paulus vil jeg gøre mit bedste for at omvende mig og adlyde budene, så »Kristi magt kan være over mig«.

utilstrækkelighedsfølelser, og jeg kunne føle den fred, som jeg før ikke havde kunnet finde.

Det var, som om der blev trykket på en knap i mit hoved, og jeg forstod et enkelt princip, som jeg på en eller anden måde havde overset i alle disse år. Når jeg ikke har omvendt mig fra mine synder, uanset hvor små de måtte være, så giver jeg Satan magt til at påvirke mig. Han kender min svaghed, og han ved, at ord kan »hidse mig op« og »lede mig i fordærv« (se L&P 10:22). Når alt kommer til alt, så elsker jeg jo mig selv. Det er Satan, som ønsker, at det går mig dårligt, og han vil gøre alt for at føre mig bort fra lyset.

Men når jeg omvender mig, sætter jeg min lid til Jesus Kristus. Han ved præcis, hvordan han skal bistå mig i mine skrøbeligheder (se Alma 7:11-12); han opløfter mig og gør mig stærkere på måder, som jeg ikke selv formår.

Selv apostlen Paulus, der så tapert forkyndte evangeliet, led under svagheder og var plaget af dets indflydelse. Men da han bad om at få dem fjernet, svarede Herren ikke desto mindre: »Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed.« Paulus fortsatte så: »Jeg vil altså helst være stolt af min magtesløshed, for at Kristi magt kan være over mig« (2 Kor 12:9).

På samme måde vil jeg gøre mit bedste for at omvende mig og adlyde budene, så »Kristi magt kan være over mig«, og jeg kan være fyldt med fred og kærlighed. ■

FORSONINGEN GØR omvendelse MULIG

Vi kommer til jorden for at udvikle os og opnå fremgang. Vores fremgang sinkes, når vi synder. Bortset fra Jesus Kristus, der førte et fuldkomment liv, har ethvert menneske, som har levet på denne jord, syndet (se Præd 7:20; Rom 3:23; 1 Joh 1:8).

At synde er at bryde Guds befaling. Nogle gange synder vi ved at gøre noget, som vi ved er forkert, men andre gange synder vi ved at undlade at gøre noget, som vi ved er rigtigt (se Jak 4:17).

Enhver befaling fra Gud velsigner os, hvis vi adlyder den (se L&P 130:20-21). Men hvis vi overtræder, er der en straf forbundet med den (se Alma 42:22). Denne udmåling af velsignelser eller straf kaldes retfærdighed.

Fordi vor himmelske Fader elsker os, har han gjort det muligt for os at omvende os: at bekende og forsage vore synder og på den måde overvinde virkningen af dem. Han sendte sin Enbårne Søn, Jesus Kristus, for

at sone for vore synder. Det vil sige, at Jesus betalte den straf, som retfærdighedens lov krævede for vores overtrædelse af Guds befaling. Da Frelseren har lidt for vore synder, behøver vi ikke at lide den fulde straf for dem, hvis vi omvender os (se L&P 19:16). Hans forsoning har »tilfredsstillet retfærdighedens krav« (Mosi 15:9), så vor himmelske Fader barmhjertigt kan tilgive os og holde straffen tilbage.

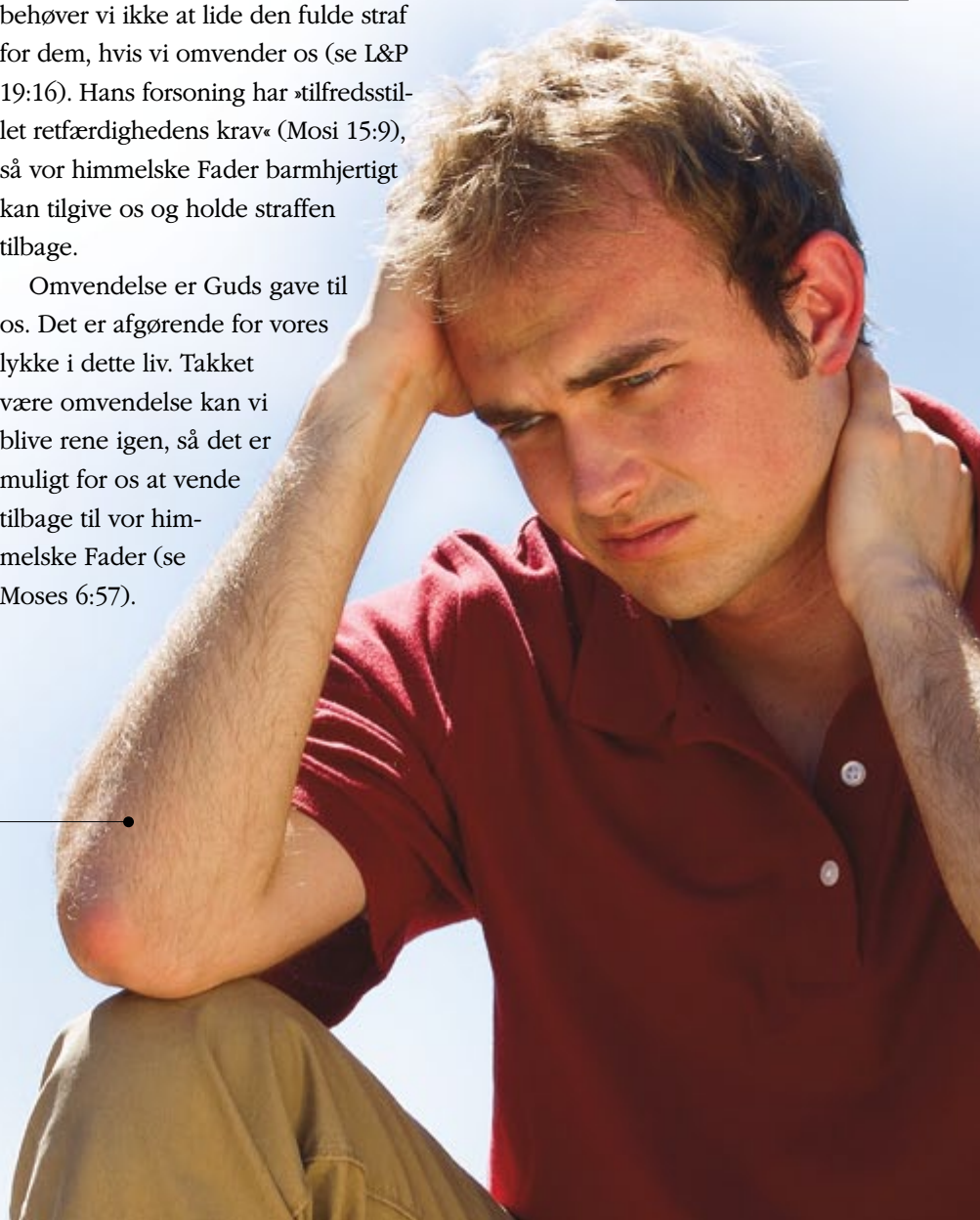
Omvendelse er Guds gave til os. Det er afgørende for vores lykke i dette liv. Takket være omvendelse kan vi blive rene igen, så det er muligt for os at vende tilbage til vor himmelske Fader (se Moses 6:57).

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan du vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem« (L&P 58:42-43).

Omvendelsesprocessen omfatter følgende:

At have tro på vor himmelske Fader og Jesus Kristus (se Alma 34:17).

At erkende vore synder og føle sorg (se Luk 16:15; Alma 42:29-30).

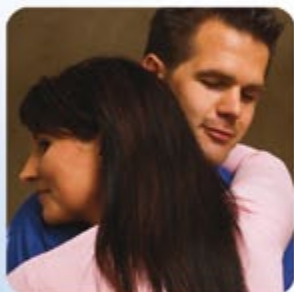
At bekende vore synder til vor himmelske Fader og, om nødvendigt, til vores biskop eller grenspræsident (se L&P 61:2).

At fralægge os synden (se L&P 58:43).

At gøre det godt igen, hvor det er muligt (se Ez 33:15-16).

At tilgive andre, som har syndet mod os (se L&P 64:9; 3 Ne 13:14-15).

At leve retskaffent (se L&P 1:32). ■

Jesus Kristus led i Getsemane have og på korset for at betale prisen for vore synder. Om sine lidelser har han sagt: »... hvilken lidelse fik mig, selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:18).

Yderligere læsning: *Evangeliske principper*, 2009, »Omvendelse«, s. 105-112; og *Tro mod sandheden*, 2005, »Forsoning, Jesu Kristi«, s. 41-47; »Retfærdighed«, s. 128; »Barmhjertighed«, s. 9-10; »Omvendelse«, s. 111-115; og »Synd«, s. 143.

FRA undsat TIL undsætter

Mit liv var en nedadgående spiral, indtil jeg traf en mand, som hævdede at have løsningen på mine problemer.

Betsy Doane

En aften i 1978 stod jeg i Logan-lufthavnen i Boston i staten Massachusetts og ventede på nogle venner. En mand indledte en samtale med mig, og vi talte lidt om vores liv. Jeg fortalte ham, at jeg tre måneder tidligere var vendt hjem fra en rejse til Mellemerika.

Jeg var rejst væk for at flygte fra mit livs tragedier, fortalte jeg ham. Ni år tidligere var min bror død. Året efter omkom mine forældre ved et trafikuheld. Præcis et år senere døde min bedstemor. I løbet af meget kort tid havde jeg mistet flere af de vigtigste mennesker i mit liv. Jeg var helt knust.

Jeg arvede en hel del penge ved mine forældres død, og jeg brugte dem på at flygte fra min sorg. Jeg brugte dem på dyrt tøj, biler, stoffer og rejser til fjerne lande.

På min seneste rejse havde jeg bestegt en pyramide i Tikal i Guatemala. Selv om jeg rent fysisk stod højt oppe, kan jeg huske, at jeg følte mig længere nede, end jeg havde gjort meget længe. Jeg kunne ikke blive ved med at leve på den måde, jeg hidtil havde gjort. »Gud,« sagde jeg, »hvis du er der, så har jeg brug for din hjælp til at ændre mit liv.« Jeg stod der i flere minutter, mens jeg stille bad om hjælp fra et væsen, som jeg ikke var sikker på fandtes. Da jeg steg ned fra pyramiden, følte jeg en fred. Intet havde ændret sig i mit liv, men på en eller anden måde havde jeg en fornemmelse af, at det hele nok skulle ordne sig.

Og sådan gik det til, at jeg tre måneder senere stod og fortalte alt dette til manden i lufthavnen. Han lyttede tålmodigt og spurgte så, om

jeg vidste, at Jesus Kristus havde vist sig i Amerika.

På det tidspunkt havde jeg ikke høje tanker om Gud. Hvilken Gud ville dog tage min familie fra mig? Det fortalte jeg manden, og han svarede, at den Gud, som han troede på, havde gjort det muligt for mig at være sammen med min familie igen. Så fangede han min opmærksomhed.

»Hvad mener du?« spurgte jeg.

»Har du hørt om mormonerne?« Jeg vidste ikke meget om dem, men manden fortsatte så med at forklare frelsesplanen. Og trods min oprindelige skepsis, så var der noget ved det, han sagde, som lød sandt.

Mit nye bekendtskab og jeg udvekslede telefonnumre, og i løbet af de næste mange måneder gik vi en del i byen sammen. Vi talte også om

evangeliet. Han gav mig et eksemplar af Mormons Bog, og vi drøftede den og andre skrifter i timevis i telefonen. Han fortalte mig om Joseph Smith, der genoprettede Jesu Kristi kirke. Det var en fantastisk tid med håb og udvikling.

Vores venskab sygnede lidt hen, men efter en del uger fortalte min ven, at han gerne ville sende nogle venner hen for at tale med mig. De venner, som han sendte, var selvfølgelig missionærerne. Og sammen med fuldtidsmissionærerne kom Bruce Doane, en stavsmisionær, som senere blev min mand.

Efter flere uger med formel undervisning spurgte missionærerne mig, om jeg var villig til at blive døbt. Jeg sagde, at det var jeg. Så sagde de, at før jeg kunne blive døbt, skulle jeg efterleve visdomsordet.

Jeg havde ikke drukket eller taget stoffer så meget, som jeg tidligere havde gjort. Der skete forandringer i

mit liv; jeg følte mig mere forhåbningsfuld, end jeg havde gjort længe – men det ville da være umuligt at bryde de vaner *fuldstændigt*. Desuden havde jeg allerede måtte opgive meget, da jeg tog imod evangeliet – som blandt andet flere venner, som syntes jeg var skør, fordi jeg viste interesse for mormonkirken. Jeg havde holdt ud, fordi jeg følte, at evangeliet var sandt. Men ville jeg kunne vinke helt farvel til et langvarigt misbrug?

Missionærerne tilbød at give mig en præstedømmevelsignelse som en hjælp. Bagefter smed jeg straks alle stoffer og al spiritus ud. Og den aften forlod trangen til at tage noget, der var imod visdomsordet, mig. Det var et ægte mirakel.

Jeg blev døbt i juni 1978. Lidt over et år senere blev Bruce og jeg gift i templet i Washington D.C.

Evangeliet reddede mig bogstavelig talt ud af fortvivlelsen. Forinden var jeg bogstavelig talt fortabt.

Mine forældre, min bror og min bedstemor var gået bort, og jeg følte selv, at jeg var gået bort. Efter deres bortgang, vidste jeg ikke længere, hvem jeg var. Nu har jeg fundet min identitet. Jeg ved, at jeg er Guds barn, og at han kender og elsker mig. Da jeg blev besejlet til mine forældre, bedstemor og bror, forvandlede min sorg til glæde ved visheden om, at vi kan være sammen for evigt.

Jesu Kristi evangelium har også reddet mig ud af mit misbrug. De sidste par år har min mand og jeg virket som missionærer med afvæning fra misbrug i SDH-familietjeneste og arbejdet med medlemmer af staven, som kæmper med forskellige former for misbrug. Jeg er så taknemlig for at kunne få lov til at hjælpe disse brødre og søstre. Jeg føler mig velsignet ved at kunne fortælle dem min historie og få dem til at forstå, hvordan vi alle kan blive reddet af evangeliet. ■

Få dine børn til at føle sig trygge

Shawn Evans

Autoriseret klinisk socialrådgiver
i SDH-familietjeneste

Vi lever i en tid, hvor vanskelige problemer – såsom skilsmisse, død, ulykker, naturkatastrofer, krig og arbejdsløshed – truer trygheden i hjemmet. Men der er meget, som forældre kan gøre for at få deres børn til at føle stabilitet, tryghed og sikkerhed på trods af disse forstyrrende påvirkninger.

Sådan reagerer børn

For at kunne hjælpe børn med at hamle op med disse traumatiske situationer, må vi først forstå, hvordan de reagerer på dem. Disse reaktioner påvirkes selvfølgelig af familiens stabilitet samt barnets alder og følelsesmæssige modenhed.

Fra nyfødt til seks årsalderen

Et spædbarn kan udtrykke utryghed ved forstyrrende begivenheder ved at blive utidig, græde og ville holdes hele tiden. Oftest er det eneste, som spædbørn har brug for, at deres forældre holder dem og mader dem. Mindre børn er mere modne end spædbørn. Ikke desto mindre kan afbræk i et barns normale rytme få en seksårig til at føle

Når forældre forstår, hvordan børn reagerer på traumatiske situationer, kan de hjælpe deres børn gennem kriser.

sig magtesløs. For eksempel kan han eller hun føle sig urolig over at være adskilt fra sine forældre under en naturkatastrofe eller i månederne efter en skilsmisse. Forældre kan i disse situationer hjælpe mindre børn ved at sørge for, at så mange faste rutiner som muligt fortsætter uændret. De kan vedblive med at holde familiebøn, familiemåltider og andre rutiner, som de havde inden den store forandring. Denne kontinuitet er med til at give børnene en følelse af trøst, selvsikkerhed og stabilitet.

Syv til ti år

Større børn kan godt forstå, at noget eller nogen er fjernet for steds, hvad enten det skyldes, at man flytter fra sit hjem eller at en forældre dør. Derfor bliver de måske mere optaget af den foruroligende begivenhed. Deres opfattelse af livet er blevet rystet i sin grundvold. De kan til tider tale om den traumatiske begivenhed i et væk, fordi de prøver at forstå, hvordan de skal tackle problemet. De kan have brug for hjælp til at hitte rede i eller udtrykke deres følelser i forbindelse med oplevelsen.

»Der er sket mange forandringer i mit liv. Noget af det, der ikke ændrede sig, var familieskriftstudium og familiebøn. Jeg elsker skrifterne og stræber efter at læse dem på egen hånd hver dag. Jeg holder af den fredfyldte følelse, jeg får, når jeg læser i dem.«

Michael H., hvis forældre blev skilt, og hvis mor er gift igen.

Husk på, at de ikke kan ræsonnere som voksne. For eksempel er det ikke usædvanligt for børn at tro, at de er skyld i forældrenes skilsmisse. Forældre kan hjælpe ved at finde ud af, hvad deres børn tænker og føler og så rette eventuelle misforståelser, som børnene går rundt med.

Elleve til atten år

Børn i alderen fra 11 til 18 år kan blive bekymrede på grund af begivenheder, der finder sted lokalt, nationalt eller internationalt. Større teenagere begynder at indse, at de skal forberede sig på at flytte hjemmefra og klare sig på egen hånd i en usikker verden. De kan blive overvældet af stærke følelser og ikke vide, hvordan de skal tale om dem.

Forældre kan hjælpe deres teenagebørn ved at dyrke aktiviteter, som børnene kan lide, såsom at lave mad, spille spil eller dyrke sport. Forældre kan også fortælle om udfordringer, som de havde, mens de voksede op. Når forældre fortæller, hvad de tænker og føler, vil børnene føle sig trygget ved at fortælle, hvad de selv tænker og føler. Det er sådan, man udvikler en følelsesmæssig nærhed. Selv om teenagerne ikke udviser tydelig interesse, så hører de efter.

Hvad kan forældre gøre?

Forældre skal først erkende, at deres børn er ulykkelige.¹ Børnene udviser måske usædvanlige adfærdsproblemer såsom lange periode med tristhed eller irritabilitet, øget eller nedsat appetit, ændrede søvnmønstre, manglende koncentrations- evne eller svingende præstationer

FOTO: ADAM C. OLSON

»Min mor har ud fra skrifterne lært mig, at jeg kan stole på min himmelske Fader, selv om jeg ikke kan se ham. Da jeg ikke kunne finde min mor efter jordskælvet, vidste jeg, at Gud ville lede mig, og det gjorde ham. Og selv om min søster døde, så ved jeg, at jeg skal se hende igen.«

Anny A., nogle få måneder efter et jordskælv på 8,0 på Richterskalaen i Peru 2007.

»Jeg ved, at voksne taler om livets grimme oplevelser for at advare mig og hjælpe mig til at forstå dem. Men det hjælper, hvis jeg også hører om alt det gode i verden og i deres liv. Det hjælper mig til at huske, hvor godt livet kan være.«

Erica M., som har mistet fem familiemedlemmer og venner i løbet af det sidste halvandet år.

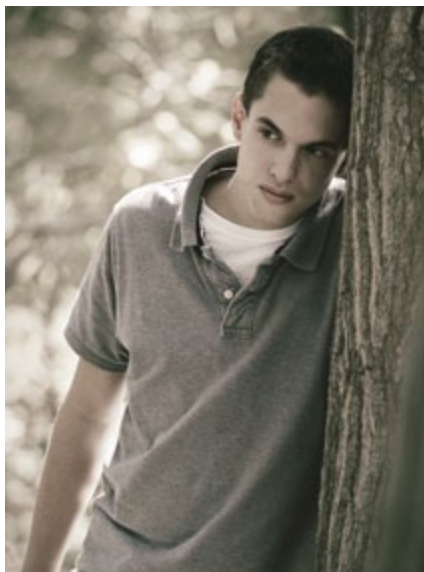

i skolen. Større børn kan begynde at udvise risikoadfærd såsom at opføre sig dumdristigt, tage stoffer, blive seksuelt aktive eller trække sig tilbage fra familie, venner og selskabelighed.

Du kan hjælpe, hvis du ved, hvordan du skal tage dig af netop dit barn. For eksempel kan du, mens børnene er små, lære dem beskrivende ord, der kan udtrykke de følelser, de føler. Nogle af disse ord kan være *trist, vred, irriteret, bange, bekymret og anspændt*.

Hvis din teenager begynder at opføre sig uansvarligt efter en traumatisk oplevelse, så lyt omhyggeligt til hans eller hendes ord og følelser. Ligesom med mindre børn kan man hjælpe teenagere med korrekt at identificere deres følelser. Og vær forstående i erkendelsen af, at den traumatiske oplevelse kan have udløst den uansvarlige adfærd.

Når du indleder disse samtaler med dine børn, så undgå at moralisere eller at udtrykke vrede, kritik eller sarkasme. Identificér den smerte eller sorg, som dit barn føler, og udvis empati. Du kunne begynde

»Min far finder tid til, at vi kan være sammen, ofte når vi udfører tjenesteprojekter for andre. Han giver sig tid til at tale om livet i almindelighed. Og når man taler, kan man føle en indre fred.«

Ryan P., hvis far var arbejdsløs i næsten et år.

med at sige: »Jeg ved, at du er ked af det, fordi din ven er død. Jeg kan forestille mig, hvor svært det må være. Jeg er urolig over, at du er begyndt at drikke spiritus som reaktion på din smerte.« At indlede en samtale på en brysk måde fører sjældent til noget godt.

Lyt med empati

Nogle gange kan det være fristende at undgå at tale med et nedtrykt barn. Men i mange tilfælde kan barnet ikke selv tackle sine urolige følelser uden hjælp. Når du lytter med empati, mens dine børn taler om deres bekymringer, føler de sig elsket og trøstet.

En god måde, hvorpå man kan lytte med empati, er ved at formulere, hvad det er barnet føler for at være sikker på, at du forstår det. Det kan være nødvendigt at hjælpe dem med at identificere, hvad det er, de føler. Du kan sige: »Du virker trist og anspændt, når jeg spørger til din ven, hvis forældre er blevet skilt.« Vent på svaret, og lad så dit barn fortsætte samtalen. Børn har tendens til at tale, når de føler, at de styrer samtalen.

Hjælp børn med at bearbejde følelser

Barnets fornemmelse af at kunne styre situationen kan øges, hvis man hjælper ham eller hende med at bearbejde ubehagelige følelser. Når man lytter med empati, vil man ofte kunne hjælpe barnet med at identificere årsagen til følelserne. Du kan spørge: »Hvorfor tror du, at du føler sådan?« Vent på reaktionen og lyt omhyggeligt til svarene. De kommer måske ikke lige med det samme.

»Der er skræmmende, onde mennesker i verden. Men min far hjælper mig med at være rolig. Han ringer til mig i løbet af dagen og fortæller, at han elsker mig.«

Ally V., hvis far er politimand.

Til tider kan det være nødvendigt at brainstorme for at finde andre løsninger. Du kan spørge, hvordan den løsning, som barnet overvejer, vil påvirke andre involverede. Viser den potentielle løsning respekt for din familie eller venner? Er den realistisk? Hvordan har barnet det med den? Det kan godt være, at han eller hun ikke straks finder en løsning. Sørg for, at dit barn ved, at du elsker ham eller hende, og at det er helt i orden ikke at have en løsning her og nu.

Udvis tro

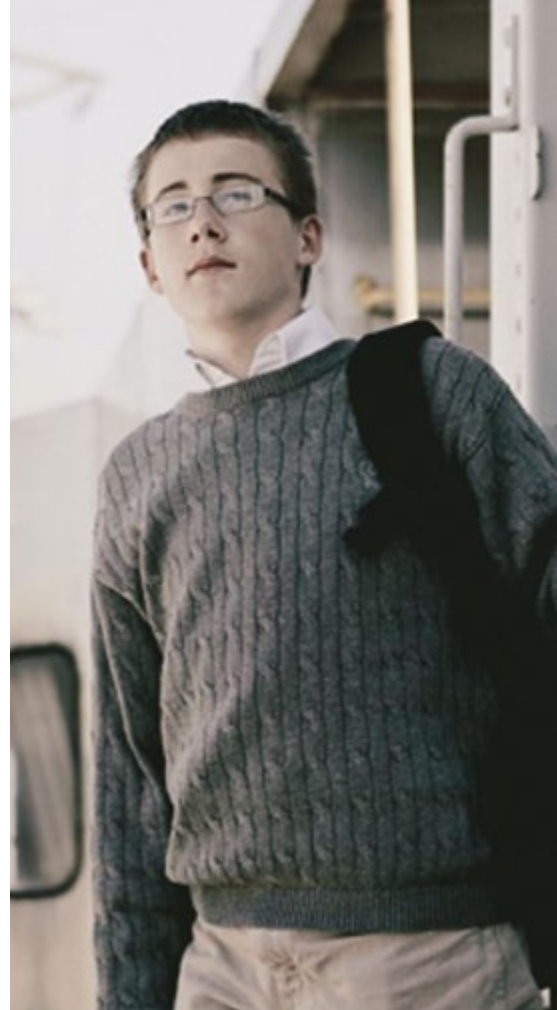
Når du identificerer usædvanlige adfærdsmønstre hos dine børn og hjælper dem med at udtrykke og forstå deres tanker og følelser i en atmosfære af omsorg, føler børnene sig sikre og trygge.

Det vigtigste, som du kan gøre for at fremme denne følelse af fred og tryghed i hjemmet, er ved at bygge på Jesu Kristi evangeliums principper. Du kan søge inspiration til, hvordan du kan hjælpe dine børn, ved at faste, bede, ransage skrifterne og komme i templet. Du kan tale med dine præstedømmeledere. Du kan også overveje at søge professionel hjælp, alt efter hvor alvorlige problemerne er.

Når du handler i tro på vor himmelske Fader og hans Søn, bliver du velsignet med trøst og støtte. Børn modtager yderligere trøst og sikkerhed, når du og de stræber efter at efterleve profeternes ord og holder fast ved de handlinger, som skaber fred i hjemmet, såsom familie- og personlige bønner, studium af skrifterne og tempeltjeneste. ■

NOTE

1. Se John Gottmann og Joan DeClaire, *The Heart of Parenting: Raising an Emotionally Intelligent Child*, 1997.

FREDS FYRSTE

»Hvordan skaber vi fred i tilværelsen for børn, som vokser op i disse krævende, urolige tider? ... De bedste og mest betydningsfulde ressourcer findes i hjemmet, hvor trofaste, hengivne forældre og omsorgsfulde søskende elsker hinanden og underviser hinanden om deres guddommelige natur.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Great Shall Be the Peace of Thy Children«, *Ensign*, apr. 1994, s. 60.

STYRK DE MINDRE AKTIVE

Alle os, der leder i menigheder og stave, skal åbne døren for de vildfarne får og træde til side, så de kan komme ind.

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

aktive: Til stavspræsidentskabet, til højrådet, til biskoprådet, til patriarken og til hjælpeorganisationslederne. Vi gør os ofte stor umage for at hente talere og deltagere udefra – til skade for de sultne sjæle.

Ved et nadvermøde i en menighed, som jeg for nylig besøgte, havde man bedt en søster, hvis mand ikke er aktiv i Kirken, om at synge. Han var dog til stede ved mødet. Biskoppen ønskede at skabe et godt program. Hans første bekendtgørelse var: »Bror X, min førsterrådgi-ver, åbner mødet med bøn.« Hans andenrådgiver bad afslutningsbønnen.

Det var uheldigt, tænkte jeg. De tre mænd i biskoprådet kæmper med bekymringer for de åndeligt syge, og så tager de selv den medicin, som kunne gøre disse mennesker raske – aktivitet og deltagelse – og indtager den for øjnene af de trængende!

Nogle vil sige: »Vi skal være forsigtige med de svage iblandt os. Det er bedst ikke at indbyde dem til at bede bøn eller bære vidnesbyrd, for så bliver de bange og frastødt og forlader os.« Det er en myte! En almindelig antaget myte, men dog en myte! Jeg har spurgt biskopper – flere hundreder af dem – om de kunne bekræfte, at noget sådant var sket for dem. Jeg fik meget få bekræftende svar – ja, faktisk kunne alle disse biskopper kun fremlægge et eller to tilfælde. Så risikoen er meget lille, hvorimod

Fuld aktivitet – muligheden for at tjene og bære vidnesbyrd – er som medicin. Det helbreder de åndeligt syge. Det styrker de åndeligt svage. Det er en altafgørende ingrediens i forløsningen af de vildfarne får. Alligevel er der en tendens, ja, næsten en indprogrammeret tendens, til at give muligheder for udvikling til dem, som allerede er overmættet med aktivitet. Denne tendens, som ses overalt i vore stave og menigheder, kan holde de vildfarne får ude.

Når en hjemmelærer tager et vildfarent får med til møderne, er det kun begyndelsen på, at han er genfundet. Hvor kan vi anvende ham, så han kan få åndeligt gavn af det? Faktisk er der ikke mange steder, hvor en leder kan bruge en person, der kæmper for sin værdighed. Desværre synes det, som om de få situationer, hvor vi kunne anvende dem – til at bede bøn, svare i klassen eller bære vidnesbyrd – næsten udelukkende reserveres til de

en sådan indbydelse kunne føre et vildfarent får tilbage.

For mange år siden besøgte jeg en stav, som blev ledet af en usædvanligt effektiv og dygtig mand. Hver eneste detalje ved stavskonferencen var planlagt. Han havde gjort det sædvanlige, nemlig at sætte den udvalgte kreds af medlemmer af stavspræsidentskabet, højrådet, biskopper og stavspatriark til at bede. Disse brødre var ikke blevet informeret endnu, så vi ændrede det fra dem, der fortjente den ære, til dem, der havde brug for – inderligt brug for – den oplevelse.

Præsidenten havde en detaljeret dagsorden for møderne, og han nævnte, at der var 20 minutter ved et af møderne, som ikke var planlagt. Jeg sagde, at vi kunne kalde nogen, der ellers ikke fik mulighed for det, og som trængte til den styrkende oplevelse ved at holde tale. Han modsagde mig ved at foreslå, at vi bad nogle af stavens prominente ledere om at forberede sig på muligvis at skulle tale. »Der er mange ikke-medlemmer til stede,« sagde han. »Vi er vant til organiserede og velforbredte præstationer ved konferencen. Vi har mange dygtige folk i staven. De vil gøre et godt indtryk.«

To gange mere under vores møde nævnte han planen og lagde pres på, at stavens

»dygtigste folk« blev kaldet. »Hvorfor ikke afsætte den tid til dem, der har mest brug for den?« sagde jeg. Hans reaktion var skuffende: »Ja, det er jo dig, der er generalautoritet.«

Tidligt søndag morgen mindede han mig om, at der stadig var tid til at kalde nogle talere og på den måde skabe et godt indtryk.

Formiddagsmødet blev indledt af præsidenten, som holdt en velforberedt og gribende tale. Derefter indbød vi hans andenrådgiver til at tale. Han var tydeligvis rystet ... (Vi havde tidligere sagt, at begge rådgivere sandsynligvis skulle tale ved eftermiddagsmødet. Vi skulle hjem til ham og spise frokost. Han havde vidst, at der ville være tid til at gennemgå sine notater, så han havde efterladt dem derhjemme).

Da han ikke havde sine notater, bar han i stedet vidnesbyrd og fortalte en inspirerende beretning om en præstedømmesignelse, som han havde givet i løbet af ugen. En bror, som var opgivet af lægerne, blev kaldt tilbage fra selve dødens port ved præstedømmets magt. Jeg ved ikke, hvad der stod i hans notater, men det kunne bestemt ikke have været lige så inspirerende som det vidnesbyrd, han bar.

En ældre kvinde sad på forreste række og holdt en vejrbidt mand i hånden. Hun virkede lidt ved siden af i den velklædte forsamling – hun så lidt hjemmestrikket ud ved siden af de andre. Hun så ud, som om hun burde tale ved konferencen, og da hun fik mulighed for det, fortalte hun om sin mission. 52 år tidligere var hun vendt hjem fra missionsmarken, og siden da var hun aldrig blevet bedt om at tale i Kirken. Det var et gribende og rørende vidnesbyrd, hun bar.

Andre blev indbudt til at tale, og hen mod slutningen af mødet foreslog præsidenten, at jeg tog resten af tiden. »Har du fået nogen inspiration?« spurgte jeg. Han sagde, at han blev ved med at tænke på borgmesteren.

(Vælgerne i den store by havde valgt et medlem af Kirken til borgmester, og han var til stede i salen). Da jeg sagde, at vi kunne høre lidt fra borgmesteren, hviskede han, at manden ikke var aktiv i Kirken. Da jeg foreslog, at han alligevel bad ham om at tale, afslog han det og sagde ligeud, at manden ikke var værdig til at tale ved mødet. Men da jeg insisterede, kaldte han manden op til talerstolen.

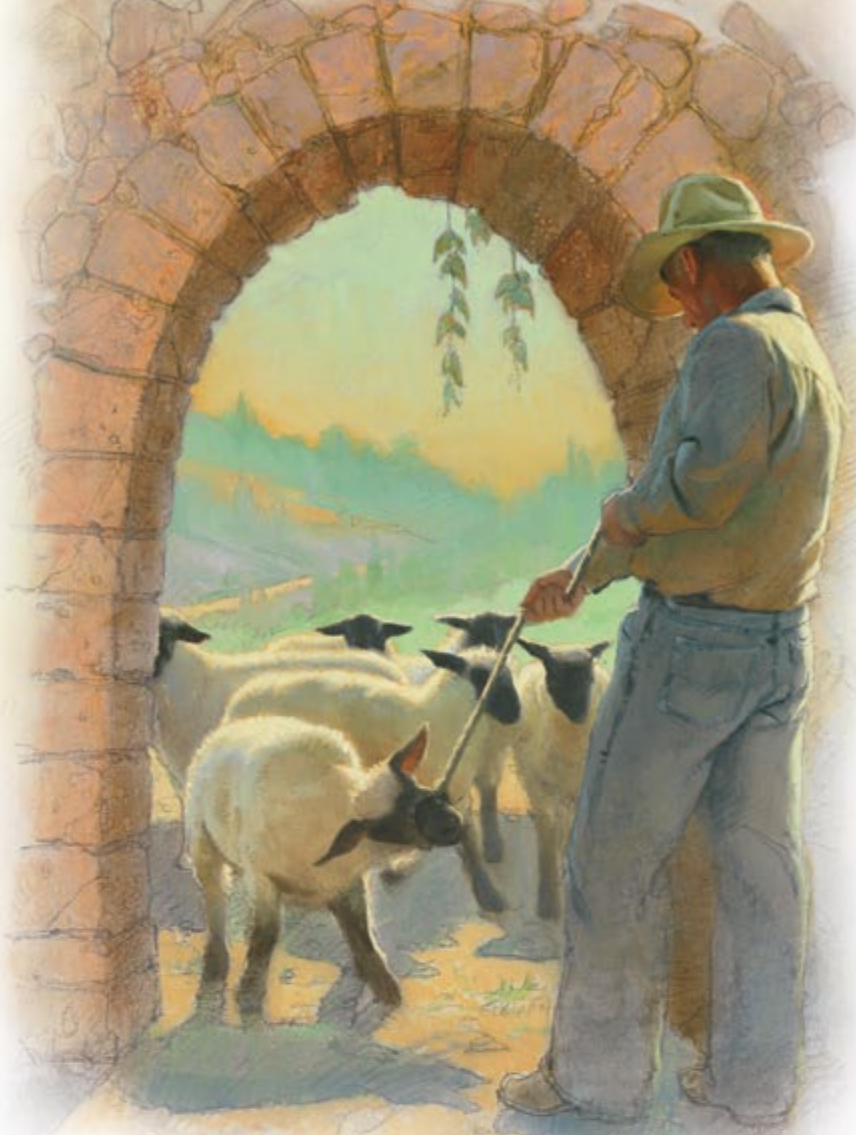
Borgmesterens far havde været en af Kirkens pionerer i det område. Han havde tjent som biskop i en af menighederne og var blevet efterfulgt af en af sine sønner – en tvilling til borgmesteren, så vidt jeg husker. Borgmesteren var det vildfarne får. Han kom op til talerstolen, og til min overraskelse talte han med bitterhed og vrede. Han begyndte nogenlunde sådan her: »Jeg ved ikke, hvorfor I har bedt mig om at tale. Jeg ved ikke, hvorfor jeg er i kirke i dag. Jeg hører ikke hjemme i denne kirke. Jeg har aldrig passet ind. Jeg er slet ikke enig med den måde, Kirken gør ting på.«

Jeg må indrømme, at jeg begyndte at blive urolig, men så tøvede han og sænkede blikket mod talerstolen. Fra da af og indtil han havde talt færdig, hævede han ikke blikket. Efter en tøyen fortsatte han: »Jeg kan vel lige så godt fortælle jer det. Jeg holdt op med at ryge for seks uger siden.« Og så hævede han sin knyttede næve og rystede den truende ad forsamlingen, mens han sagde: »Hvis nogen af jer tror, at det er let, så har I aldrig lidt det helvede, som jeg har lidt de sidste få uger.«

Og så smeltede han bare. »Jeg ved, at evangeliet er sandt,« sagde han. »Det har jeg altid vidst. Jeg lærte det af min mor som dreng.

Jeg ved, at Kirken ikke er på afveje,« erkendte han. »Det er mig, der er på afveje, og det har jeg også altid vidst.«

Og så talte han på alle de vildfarne fårs vegne, da han bønfoldende sagde: »Jeg ved, at det er mig, der er forkert på den, og jeg vil

Vi skal lære ikke at spærre indgangen. Det er en snæver vej. Somme tider foretager vi den klodsede manøvre at forsøge at trække dem gennem den port, som vi selv spærrer.

gerne tilbage. Jeg har prøvet at vende tilbage, men I vil ikke have mig!»

Selvfølger ville vi gerne have ham tilbage, men af en eller anden årsag havde vi ikke fået formidlet det til ham. Efter mødet strømmede forsamlingen op – ikke til os, men til ham for at sige: »Velkommen hjem!»

På vej ud til lufthavnen efter konferencen sagde stavspræsidenten: »Jeg har lært en lektie i dag.«

Idet jeg håbede at kunne bekræfte det, sagde jeg: »Hvis vi havde gjort, som du gerne ville, så havde du bedt den mands far eller

måske hans bror, biskoppen, om at tale, ikke?»

Han nikkede bekræftende og sagde: »De ville begge to, med fem minutters varsel, have kunnet holde en gribende tale på 15-20 minutter, som alle ville have syntes om. Men ingen vildfarne får ville være blevet bragt tilbage.«

Alle os, der leder i menigheder og stave, skal åbne døren for de vildfarne får og træde til side, så de kan komme ind. Vi skal lære ikke at spærre indgangen. Det er en snæver vej. Somme tider foretager vi den klodsede manøvre at forsøge at trække dem gennem den port, som vi selv spærrer. Først når vi gribes af den ånd, hvor vi løfter dem, skubber dem foran os og ser dem hævet over os, har vi den ånd, som fremmer vidnesbyrd.

Gad vide, om det var det, Herren mente, da han sagde: »De raske har ikke brug for læge, det har de syge« (Matt 9:12).

Jeg plæderer ikke for en sænkning af standarderne. Tværtimod. De fleste vildfarne får vil reagere mere positivt på høje standarder end på lave. Der er en helbredende virkning i åndelig disciplin.

Disciplin er en form for kærlighed, et udtryk for den. Den er nødvendig og stærk i folks liv.

Når en lille rolling leger ude ved vejen, styrer vi omhyggeligt udenom ham. Få stopper op og fører ham i sikkerhed, og disciplinerer ham om nødvendigt. Medmindre det selvfølgelig er vores eget barn eller barnebarn. Hvis vi elsker dem nok, så gør vi det. At tilbageholde disciplin, når det kunne føre til åndelig udvikling, er tegn på manglende kærlighed og omsorg.

Åndelig disciplin indrammet af kærlighed og bekræftet af vidnesbyrd er med til at forløse sjæle. ■

Uddrag af en tale, som blev holdt ved et møde for præstedomsmedledere den 19. februar 1969. Den fulde tekst findes i Boyd K. Packer, Let Not Your Heart Be Troubled, 1991, s. 12-21. Tegnsætning og grammatik er gjort tidssvarende.

David M. McConkie
Førsterådgiver i Søndagsskolens
hovedpræsidentskab

Lær at lytte
til og forstå

ÅNDEN

*Noget af det vigtigste, vi kan gøre, er at lære at høre og følge
Åndens tilskyndelser.*

Min far voksede op i den lille by Monticello i Utah. Da han var syv år, var en af hans pligter at føre køerne hjem fra græsning. Hans dyrebareste eje var en lommekniv, som han altid havde på sig. En dag, da han red ud for at hente køerne, stak han hånden i lommen efter sin kniv. Til sin forfærdelse opdagede han, at han havde tabt den et sted på stien. Han var sønderknust, men han troede på det, han havde lært af sin far og mor. Gud hører og besvarer bønner.

Han stoppede sin hest og gled ned fra dens bare ryg. Så knælede han og bad sin himmelske Fader om hjælp til at finde lommekniven. Han steg

op på hesten igen, vendte rundt og red tilbage langs stien. Efter et stykke tid stoppede hesten. Far klatrede ned fra hesten og stak sin hånd ned i det dybe sand på stien. Der, begravet i sandet, fandt han sin elskede lommekniv. Han vidste, at Herren havde hørt og besvaret hans bøn.

Fordi far havde lært at lytte til og reagere på Åndens hvisken, blev han velsignet med at se Herrens hånd ved mange lejligheder i sit liv. Han overværede mange mirakler. Men når han samlede sin familie for at undervise os i evangeliet, talte han ofte om sin oplevelse på den støvede sti i Monticello, hvor Herren lyttede til og besvarede en »fregnet, syvårig drengs bøn«.

I sine senere år fortalte han os, at han havde lært noget mere af sin barndomsoplevelse. Med et glimt i øjet sagde han: »Jeg har lært, at Gud kan tale til heste!«

Min fars oplevelse som dreng gjorde et varigt indtryk på ham, fordi det var begyndelsen på hans personlige, åndelige uddannelse. Der erfarede han selv, at Gud hører bønner. Det var der, han begyndte, som profeten Joseph Smith sagde, at *lære at forstå* Guds Ånd.¹

Helligåndsgaven

Frelseren lovede sine apostle, at når han forlod dem, ville de få Helligåndsgaven. Han sagde: »Men

Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer» (Joh 14:26). Det løfte blev indfriet på pinsefestens dag.

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har krav på samme gave. Når vi bliver døbt, får vi overdraget Helligåndsgaven ved håndspålægelse fra dem, der er bemyndiget til at udføre evangeliets ordinancer. Den gave er retten, når vi er værdige til det, til konstant kontakt med det tredje medlem af Guddommen.

Helligåndens ledsagelse er en af de største velsignelser, vi kan opleve i dette liv. Ældste Bruce R. McConkie

(1915-1985) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Mennesker burde – frem for alt andet – søge Helligåndens vejledning. Der er intet så vigtigt som at nyde Helligåndens følgeskab ...

Ingen pris er for høj, intet arbejde for hårdt, ingen kamp for barsk og intet offer for stort, hvis det kan føre til, at vi modtager og nyder Helligåndsgaven.«²

Profeten Joseph Smith sagde, at Guds Ånd kan læres, og at »ved således at lære og forstå Guds Ånd, kan du udvikle dig i åbenbarings princip, indtil du bliver fuldkommen i Kristus Jesus.«³

Noget af det vigtigste, vi kan gøre,

er at *lære* Guds Ånd at kende – lære at høre og følge Åndens tilskyndelser. Hvis vi ønsker det og er værdige til det, vil Herren skole os i åbenbarings princip.

Lær at lytte og handle

For at lære Guds Ånd at kende, skal vi lære at lytte med hjertet. Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Ånden er den stille, sagte røst – en stemme, som *føles* snarere end høres. Det er en åndelig stemme, som kommer ind i sindet, som tanker i hjertet.«⁴

Præsident Packer har også sagt: »Inspiration kommer lettere i

TJEK DÆKKET

Andrew M. Wright

Da jeg var 15, tog min familie og jeg på ferie fra vores hjem i Arizona til det centrale USA. Vi kørte gennem mange stater, blandt andet Kansas, Texas, Arkansas, Missouri og Illinois.

Vores ferie forløb godt. Vi kom til at nyde hinandens selskab på de lange køreture fra sted til sted.

Da vi kørte ind til en restaurant en aften, var vi alle sammen ivrige efter at få en bid mad. Da vi steg ud af bilen, fik jeg pludselig en stille, men stærk tilskyndelse til at kigge på bilens bagdæk. Jeg begyndte at gå hen mod restauranten, men kunne ikke ryste følelsen af mig. Jeg kiggede mig over

skulderen og stoppede op. Tilskyndelsen kom til mig: »Tjek bagdækket.« Det kom så stærkt, at jeg ikke kunne afvise det.

Da jeg nærmede mig minibussens bagende, hørte jeg en hvislende lyd. Og ganske rigtigt var vores højre baghjul sprunget læk og blev hurtigt fladt. Jeg løb ind efter min far, som allerede var gået ind i restauranten sammen med resten af familien.

Min far kørte minibussen ned af vejen til en tankstation, inden hjulet blev helt fladt. Eftersom dækket ikke var ødelagt, var reparationen hurtigt og billig. Og vi fik ordnet det

punkterede dæk, få minutter før tankstationen lukkede for natten. Jeg ved ikke, hvad der var sket, hvis jeg havde ignoreret den tilskyndelse. Men jeg ved, at fordi jeg reagerede, kunne vi fortsætte vores tur i ro og mag.

Siden den hændelse har jeg følt mig sikker på Helligåndens kraft, og på hvor velsignede vi er som medlemmer af Kirken, at vi har den særlige kommunikationslinje. Jeg er taknemlig for den oplevelse, for jeg glemmer den aldrig. Den vil altid minde mig om, at vor himmelske Fader elsker, har omsorg for og holder øje med sine børn.

fredelige omgivelser. Det vrimler med ord som *rolig, stille, fredsskabende, trøst* i skrifterne: »Vær *rolig* og vid, at jeg er Gud« (Sl 46:10, fremhævelse tilføjet). Og løftet: »... du skal modtage min Ånd, Helligånden, ja, Talsmanden, som skal lære dig rigets *fredsskabende* sandheder« (L&P 36:2; kursiv tilføjet).«

Præsident Packer tilføjede: »Skønt vi kan indbyde til denne kommunikation, så kan den *aldrig* fremtvinges! Hvis vi forsøger at fremtvinge den, kan vi blive bedraget.«⁵

Det vigtigste i vores læringsproces er vores ansvar for at handle, uden tøven, i overensstemmelse med de åndelige tilkendegivelser, vi får.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi våger. Vi venter. Vi lytter efter den stille, sagte stemme. Når den taler, adlyder kloge mænd og kvinder. Åndens tilskyndelser må ikke udskydes.«⁶

At lære at høre og forstå Ånden er en gradvis og vedvarende proces. Frelseren har sagt: »... den, der modtager lys og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24). »... til den, der modtager, vil jeg give mere« (2 Ne 28:30).

Ligesom Kristus »ikke modtog fylden fra begyndelsen, men modtog nåde for nåde« (L&P 93:12), så vil vi også, når vi holder hans bud,

»modtage nåde for nåde« (L&P 93:20; se også Joh 1:16) og »linje på linje, forskrift på forskrift« (2 Ne 28:30). Vores læringsproces er ofte så gradvis, som himlen lader duggen falde (se L&P 121:45; 128:19).

Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »der ikke findes nogen enkel formel eller teknik, som straks lader os mestre evnen til at blive ledt ved Åndens røst.« I stedet »forventer vor Fader, at vi lærer at opnå den guddommelige hjælp ved at udøve tro på ham og hans hellige Søn, Jesus Kristus.«

Ældste Scott fortsatte: »Det, der kan virke overvældende i

begyndelsen, bliver meget lettere at klare med tiden, når du vedvarende stræber efter at genkende og følge de følelser, som Ånden indgyder. Din tillid til den vejledning, du modtager fra Helligånden, bliver stærkere, og »din tillid til de tilskyndelser, du fornemmer, kan blive mere sikker, end din afhængighed af det, du kan se og høre.«⁷

Som en del af vores læringsproces vil Herren hjælpe os med at se resultaterne af at handle på de tilskyndelser, vi modtager fra Ånden, i vores eget, såvel som i andres liv. Disse erfaringer styrker vores tro og giver os større mod til at handle i fremtiden.

Det kræver en alvorlig indsats at lære at høre og forstå Ånden. Men Herren har lovet, at de trofaste vil »modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så [de] må lære hemmelighederne og de fredsskabende sandheder at kende – det, som bringer glæde, det, som bringer evigt liv« (L&P 42:61). ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 131.
2. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 253.
3. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 131.
4. Boyd K. Packer, »Tunger af ild«, *Liahona*, juli 2000, s. 10.
5. Boyd K. Packer, »Erbødighed indbyder til åbenbaring«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 26.
6. Thomas S. Monson, »Ånden gør levende«, *Stjernen*, juni 1997, s. 4-7.
7. Richard G. Scott, »At opnå åndelig vejledning«, *Liahona*, nov. 2009, s. 6-7.

ET PRIVILEGIUM OG EN PLIGT

»Hvis I vil kende Guds tanker og vilje ... så gør

det, det er lige så meget jeres privilegium som noget andet medlem af Kirken og Guds rige. Det er jeres privilegium og pligt at leve, så I ved det, når Herrens ord bliver jer fortalt, og når Herrens tanker åbenbares jer. Jeg siger, at det er jeres pligt at leve, så I ved og forstår alle disse ting.«

Præsident Brigham Young (1801-1877),
Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young, 1997, s. 68.

Åbenbaring

DRÅBE FOR DRÅBE

Luis Andres Varela kigger opmærksomt, mens en vanddråbe samler sig for enden af en drypsten i Taulabe-grotterne i Honduras. Hver dråbe får drypstenen til at vokse ved at føje lidt til det, som tidligere dråber har efterladt.

Men Luis ser mere end bare en drypsten – han lærer noget om sig selv.

»Drypstenen vokser dråbe for dråbe,« siger han. »Det er også sådan, vores vidnesbyrd vokser. Helligånden lærer os lidt ad gangen. Hver dråbe hjælper os med at vokse i kundskaben om evangeliet« (se 2 Ne 28:30).

Luis kan huske sådan en begivenhed i sit eget liv. En dag mens familien læste i skrifterne, følte han en stille, bekræftende følelse, der sagde,

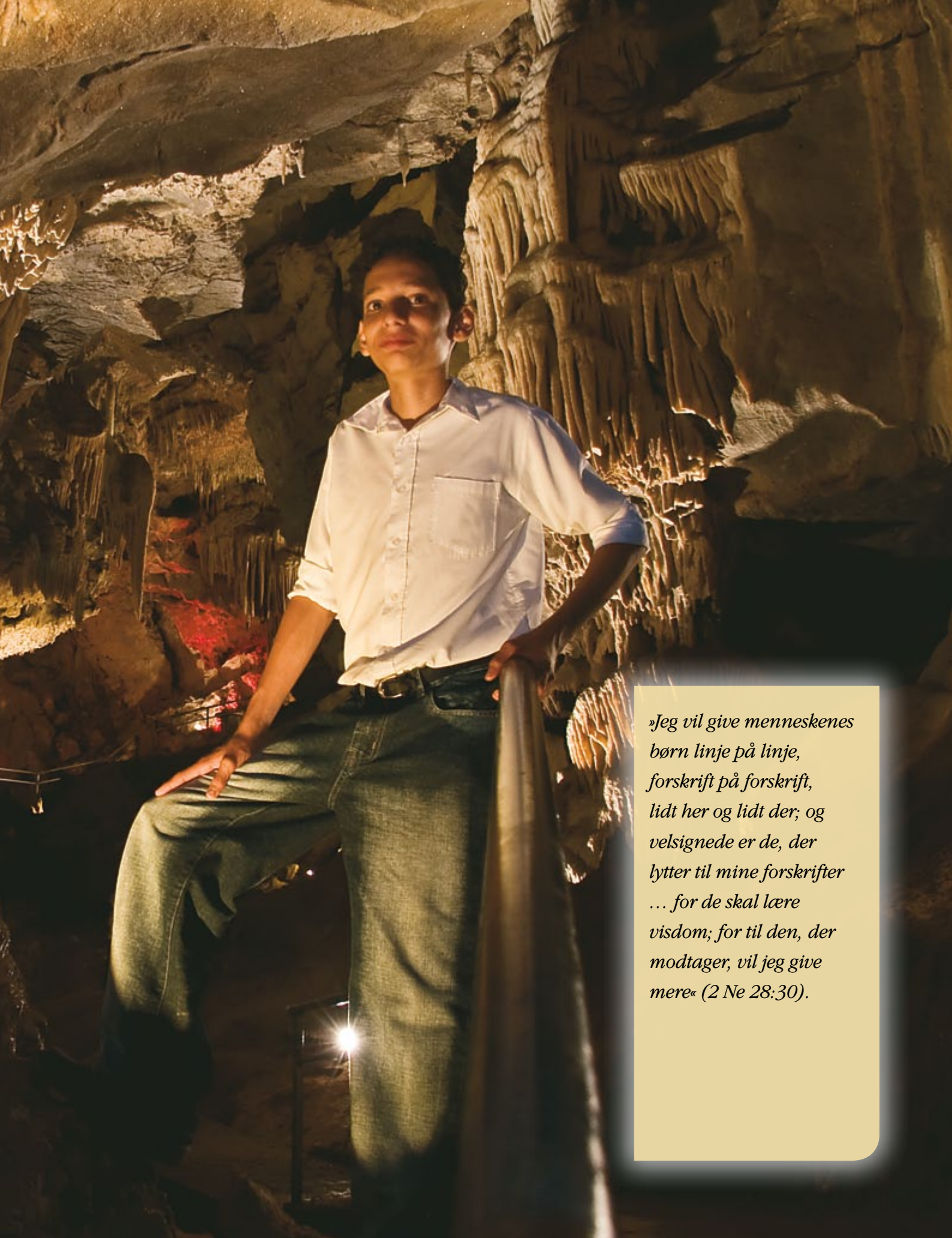
at det, han læste, var sandt.

»Jeg er kun 14 år, men jeg ved, at jeg har modtaget åbenbaring, for jeg har følt Helligånden fortælle mig, at Kirken er sand, og at Joseph Smith er profet,« siger han. »Jeg har måske ikke modtaget meget endnu – jeg er stadig som en meget lille drypsten – men hvis jeg gør det, jeg skal, så jeg kan modtage åbenbaring, vil min kundskab og mit vidnesbyrd blive ved med at vokse.«

Luis siger, at det at gå i kirke, deltage i seminar, studere skrifterne og faste og bede alt sammen forbereder os på at modtage »åbenbaring på åbenbaring« (L&P 42:61).

»Hvis jeg gør det,« siger han, »så kan min tro, ligesom drypstenene der, strække sig herfra til himlen.« ■

HEROVER: FOTOGRAFI © PHOTONONSTOP/SUPERSTOCK; TIL HØJRE: FOTO: ADAM C. OLSON

*»Jeg vil give menneskenes
børn linje på linje,
forskrift på forskrift,
lidt her og lidt der; og
velsignede er de, der
lytter til mine forskrifter
... for de skal lære
visdom; for til den, der
modtager, vil jeg give
mere« (2 Ne 28:30).*

Åbenbaring

SOM REGN FRA HIMLEN

Kraftige vandsprøjt gennembløder dem, der kommer for tæt på Pulhapanzak Falls i Honduras. Men José Santiago Castillo er ligeglad. I Josés øjne repræsenterer vandet et løfte, som har haft stor betydning for ham, siden vor himmelske Fader første gang besvarede hans bønner om evangeliet.

»Hvis vi ønsker visdom, kan vi spørge,« siger José (se Jak 1:5). »Man kan ikke stoppe dette vands frembrusen, og på samme måde har Herren lovet at lade kundskab strømme ned over de hellige« (se L&P 121:33).

Josés erfaring i Kirken har lært ham, at et vidnesbyrd vokser linje på linje, men at det ikke behøver at være en langsom proces. Der er et hav af åbenbaringer tilgængelige for os.

Profeten Joseph Smith har sagt, at »Gud har ikke åbenbaret noget til Joseph, som han ikke vil

åbenbare for de tolv, og endog det mindste medlem af Kirken kan vide og kende alt så hurtigt, som han er i stand til at tage imod det.«¹

»Inden jeg blev døbt, bad jeg min himmelske Fader om at bekræfte, at det, som han havde åbenbaret for mig, var sandt: Mormons Bog, visdomsordet og tiende,« siger José, der i dag tjener som ældsternes kvorumspræsident. »Vi får svar, når vi spørger ham« (se Moses 1:18).

Men vi skal berede os på at modtage åbenbaring. »Hvis vi vil være våde, må vi hoppe ud i vandet,« siger José. »Hvis vi vil have åbenbaring, må vi gå derhen, hvor åbenbaring falder. Vi skal være der, hvor vi bør være, og gøre det, vi bør gøre. Vi lærer meget, hvis vi er flittige« (se 1 Ne 15:8-11). ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007*, s. 265.

FOTO: ADAM C. OLSON

»Mennesket kunne lige så godt strække sin svage arm ud for at standse Missouri-floden i dens løb eller vende strømmen i modsat retning, som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder« (L&P 121:33).

Som Frelserens fårehyrder har vi ansvar for at »række ud og redde dem, der er faldet langs vejen«.

OM DET TABTE OG FUNDNE

I kapitel 15 i Lukasevangeliet anvender Herren tre lignelser til at forklare en sjæls værdi og vise os, hvordan man finder og *tilbagebringer* det, som er faldet fra troens og familiens fold.

I lignelserne farer fåret vildt, sølv mønten mistes og den fortabte søn ødsler sin arv bort. Men hyrden gennem søger ørkenen, kvinden fejer hele huset, og den tilgivende far spejder efter sin søns hjemkomst og er parat til at omfavne ham og byde ham varmt velkommen.

Frelsernes lignelser – og de tre vignetter skrevet af kirkeledere – minder os om, at vi som hans fårehyrder har et ansvar for »at række ud og redde dem, der er faldet langs vejen, så ikke en eneste dyrebar sjæl går tabt«.¹

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Forbliv i dit embede«, *Liahona*, maj 2003, s. 57.

DET VILDFARNE FÅR REDES, AF MINERVA TEICHERT; ILLUSTRATIONER: ROBERT A. MCKAY.

Før de vildfarne lam tilbage

Ældste Donald J. Keyes

Områdehalvfjerdser, Utahs nordlige område

Et tidligt forår for mange år siden kørte min hustru og jeg gennem den smukke Star Valley i staten Wyoming i

USA. Det var en pragtfuld forårmorgen, og landskabet og omgivelserne var inspirerende.

Da Jackie og jeg kørte ind i Star Valley, så vi af og til fåreflokke med adskillige små lam. Der er ikke meget, som er mere nuttet end et lille lam. Da vi kørte ned ad den travle vej, fik vi øje på et lille lam, som var uden for hegnet nær vejen. Det løb febrilsk frem og tilbage mod hegnet og forsøgte at komme ind til flokken. Jeg antog, at lammet var lille nok til at have kunne klemme sig gennem en åbning i hegnet, men var nu ude af stand til at komme tilbage.

Jeg var sikker på, at hvis vi ikke stoppede op og reddede lammet, så ville det med tiden vandre ud på vejen og komme til skade eller blive dræbt. Jeg stoppede bilen og sagde til Jackie og vores rejsefæller på bagsædet:

»Vent her. Det tager kun et øjeblik.«

Jeg antog naturligvis i min totale mangel på erfaring som lammehyrde,

at det skræmte lam ville blive glad for at se mig; jeg havde jo trods alt de bedste hensigter. Jeg ville redde dets liv!

Men til min skuffelse var lammet bange og overhovedet ikke taknemlig for min indsats for at redde det. Da jeg nærmede mig, løb det lille lam hen langs hegnet væk fra mig, så hurtigt det kunne. Jackie så mit problem og steg ud af bilen for at hjælpe. Men end ikke sammen kunne vi indkredse det hurtige, lille lam.

På dette tidspunkt kravlede parret på bagsædet, som havde moret sig inderligt over vores rodeo, ud af bilen og deltog i redningsforsøget. Ved en samlet anstrengelse fik vi endelig presset det lille lam ind mod hegnet. Da jeg i mit rene rejsesøj bukkede mig ned for at samle det op, bemærkede jeg hurtigt, at den lille fyr lugtede af stald. Jeg spekulerede på, om det hele havde været umagen værd.

Da vi samlede lammet op og løftede det ind over hegnet, sprællede og sparkede det af al kraft. Men i løbet af kort tid havde det fundet sin mor og pressede sig tæt og trygt ind mod hende. Med tøjlet lidt i uorden, men med en god følelse af tilfredshed og fred, fordi vi havde truffet det rette valg, fortsatte vi vores rejse.

Jeg har siden ofte tænkt på den historie. Gad vide, om vi ville yde sådan en indsats for at redde en

utaknemlig, mindre aktiv nabo. Det håber jeg! »Et menneske er dog meget mere værd end et får,« sagde Frelsen (Matt 12:12). I hver eneste gren, menighed og stav er der vildfarne og udsatte lam.

Udskift ordet *gøre* med *redde* i salmen »Har jeg gjort noget godt« og tænk så over, hvordan den kan handle om at redde vildfarne får:

*Der er nogen at redde omkring
os nu,
kom, vær med i den gode sag.
Lad ej tiden gå tabt, men vær
stedse på vagt
og gør noget godt i dag.¹*

Vore naboer kan virke utaknemlige, skræmte eller uinteresserede i at blive reddet. Og vores indsats for at redde dem kan kræve tid, indsats, energi og andres støtte og hjælp. Men den indsats bliver kronet med evige velsignelser. Herren har lovet, at hvis vi fører »én sjæl til [ham], hvor stor skal da ikke [vores] glæde være sammen med ham i [vor] Faders rige« (L&P 18:15).

NOTE

1. Se »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143.

HUN VILLE IKKE OPGIVE MIG

Sonya Konstans

Da jeg blev medlem af Kirken i 1990, blev jeg indført i fællesskabet af gode familier, fik en kaldelse og følte, at jeg hørte hjemme der. Men da jeg et år senere flyttede til en ny menighed, begyndte jeg at glide bort. Jeg holdt op med at komme til møderne og begyndte at gå ud med en mand, som ikke var medlem af Kirken.

Jeg troede stadig på, at Kirken var sand. Jeg mente bare ikke, at jeg var god nok til at komme der mere. Så blev Kathy tildelt som min besøgs lærerinde.

Kathy ringede hver måned de første måneder for at træffe en aftale. Da jeg altid undgik hendes besøg, begyndte hun i stedet at sende mig besøgs budskabet. Hver måned ankom budskabet rettidigt. Det stod på i fire år, selv efter at jeg havde giftet mig med min kæreste og fået to børn.

Nogle måneder smed jeg budskabet

Udvis barmhjertighed

Ældste Robert D. Hales

De Tolv Apostles Kvorum

I lignelsen om det vildfarne får gik hyrden ud efter fåret og ledte, indtil han fandt det. Han vendte glædestrålende tilbage

(se Luk 15:4-7).

I lignelsen om den tabte mønt tændte enken et lys og fejede over hele huset for at finde mønten. Hendes glæde var stor, da hun fandt den (se Luk 15:8-10).

ud uden at have læst det, mens jeg andre måneder læste det, inden jeg smed det ud. Da mit ægteskab gik i stykker, stod jeg med en toårig og et spædbarn, som jeg skulle opdrage alene. Jeg havde brug for svar. Da mit månedlige besøgsbudskab atter ankom, besluttede jeg at gå i kirke for første gang i flere år.

Jeg følte mig så pinligt til mode, som om alle mine synder stod skrevet i mit ansigt. En søster, som jeg havde kendt i UV-programmet, bød mig velkommen, og vi satte os sammen. Pludselig dukkede Kathy op. Jeg kiggede væk, for jeg skammede mig over, at jeg aldrig havde svaret på hendes venlige breve. Hun smilede til mig, snakkede lidt med min sidemand og satte sig så sammen med sin mand.

Da jeg kom hjem fra arbejde næste dag, lå der en besked fra Kathy på min telefonsvarer. Jeg kunne ikke ringe tilbage til hende. Jeg vidste, at hun ville sige, at jeg ikke måtte komme i kirke mere, fordi mine synder var alt

for grove. Jeg var ked af, at det var Kathy, der blev nødt til at sige det til mig, men jeg vidste, at det var sandt. Jeg hørte ikke til blandt de retskafne. Jeg kunne ikke få mig selv til at ringe til hende, men næste aften ringede hun igen til mig.

»Jeg vil gerne sige undskyld,« sagde hun.

Hvorfor i alverden skulle Kathy dog undskylde over for mig?

»Jeg genkendte dig ikke, da jeg så dig i kirken i søndags,« sagde hun.

»Efter nadvermødet spurgte jeg den søster, du sad ved siden af, om, hvem du var. Men da var du allerede gået. Hvor var det dejligt at se dig.«

Jeg var målløs.

»Jeg håber, at vi kan sidde sammen, næste gang du kommer i kirke,« tilføjede Kathy.

»Det vil jeg da gerne,« sagde jeg og blev pludselig overvældet af følelser.

Vi sad ved siden af hinanden den følgende søndag – og mange søndage derefter. Hun var min inspiration til at

blive en bedre mor, et bedre medlem af Kirken, og en bedre besøgs lærer. Hun lyttede altid tålmodigt, uden at dømme, sådan som jeg tror, at Frelseren ville gøre det.

Kathy sad ved siden af mig, den dag jeg fik min begavelse, og den dag jeg blev viet til min nye mand i templet. Hun forblev min besøgs lærer, lige til vi flyttede fra området. Hendes indsats har velsignet min familie på måder, som jeg er sikker på, at hun aldrig kunne have forestillet sig – alt sammen fordi hun ikke opgav mig.

Begge disse lignelser er eksempler på en indsats for at lede, sprede mørket og feje, indtil en skattet genstand eller vildfaren sjæl er fundet og ført tilbage til et glædesfyldt hjem.

Et godt eksempel på barmhjertighed og skelsættende tjeneste er Don og Marian Summers. Mens de tjente i England, blev de bedt om at tjene det sidste halve år af deres mission i Swindon Gren, hvor de skulle undervise og medvirke til at aktivere medlemmer. I 80 år havde Swindon været en gren med nogle få trofaste og mange gode medlemmer, som blev mindre aktive.

Don og Marian skrev: »Vores første besøg i Swindon Gren var noget nedslående, da vi mødtes med de hellige i en kold, lejet sal. Forsamlingen talte 17 mennesker, inklusive præsident og søster Hales og 4 missionærer. Iført vores vinterfrakke krøb vi sammen om et lille, utilstrækkeligt varmeapparat, mens vi lyttede til søndagsskolektionen.«

Brevet fortsatte: »En dag kom et medlem af grenen hen til mig og sagde: »Eldste Summers, må jeg give dig et godt råd? Lad være med nogensinde at nævne ordet *tiende*

SJÆLE, DER SKAL REDDES

»Langs jeres livs sti, vil I se, at I ikke er de eneste rejsende.

Der er andre, der har brug for jeres hjælp. Der er ben, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal reddes.«

Præsident Thomas S. Monson, "Så sikker en grundvold," *Liahona*, nov. 2006, s. 68.

til medlemmerne i Swindon. De tror ikke på princippet, og du gør dem bare kede af det.»

Bror Summers fortæller: »Men vi underviste i tiende og alle evangeliets andre principper. Takket være grenspræsidentens eksempel og opmuntring skete der en ændring af hjertet, og troen og aktiviteten tog til. Vi fik opdateret medlemsoptegnelserne og besøgte samtlige medlemmer. Da lederne begyndte at vise omsorg, reagerede medlemmerne, og en helt ny ånd fyldte grenen. Medlemmerne blev atter begejstrede for evangeliet og for at hjælpe hinanden ...

Et ungt par skulle gennem en vanskelig tilpasning, fordi deres skikke, adfærd og påklædning var meget anderledes. De blev fornærmede, da man foreslog forandringer. Parret skrev to gange til biskoppen [for nu var det blevet en menighed] og bad om at få deres navne fjernet fra Kirkens optegnelser. I det sidste brev forbød de medlemmerne at besøge dem, så vi gik hen til blomsterhandleren og købte en smuk krysantemum og sendte den til det unge par. Der fulgte et enkelt kort med: »Vi elsker jer. Vi savner jer. Vi har brug for jer.

Kom tilbage. Underskrevet: Swindon Menighed.

Den følgende søndag var der faste- og vidnesbyrds møde, og det var vores sidste søndag i Swindon. Der var 103 medlemmer til stede, sammenlignet med 17 et halvt år tidligere. Det unge par var der, og da ægtemanden bar vidnesbyrd, takkede han Swindon Menighed, fordi de ikke havde opgivet dem.»

Vi kan alle have lignende oplevelser i vore lokale menigheder og grene ved kærligt at arbejde med dem, som er mindre aktive. Hvilken glæde det dog er at være barmhjertige (se Jud 1:22) mod dem, som måske er rede til at finde sig selv og vende tilbage.

Fra »Some Have Compassion, Making a Difference«, Ensign, maj 1987, s. 77.

Byd den »fortabte« velkommen

Ældste Spencer J. Condie

Tjente som medlem af De Halvfjerds fra 1989 til 2010

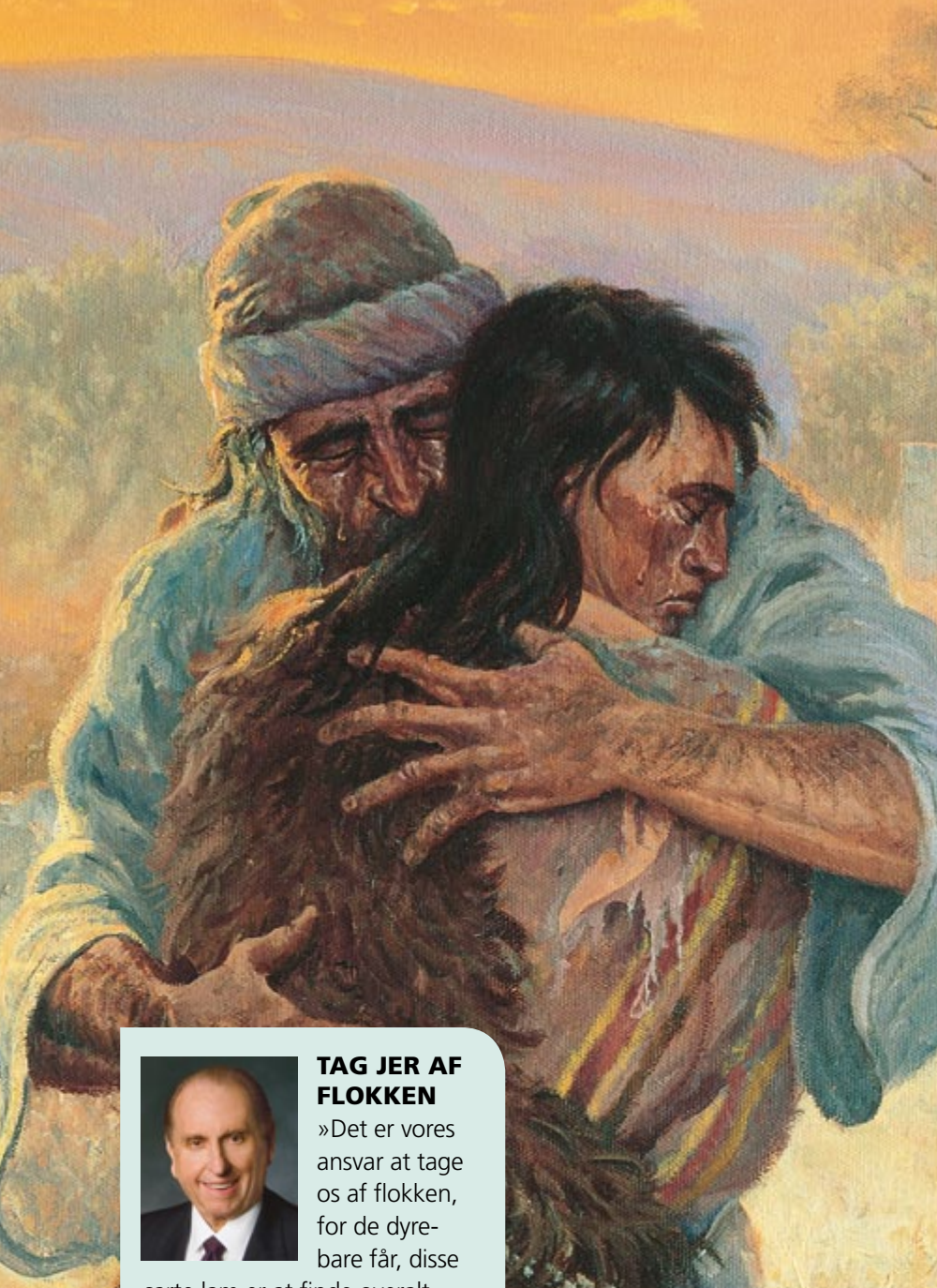
Lignelsen om den fortabte søn illustrerer meget tydeligt en række menneskelige holdninger. Først er der den selvoptagede fortabte søn, som ikke tænker på andre eller andet end sig selv. Men, ak, efter at have levet et vildt liv må han sande, at »ugudelighed har aldrig været lykke« [Alma 41:10], og han »gik i sig selv« (Luk

15:17). Til sidst indså han, hvis søn han var, og han længtes efter at blive genforenet med sin far.

Hans arrogante, egoistiske indstilling måtte vige for ydmyghed, et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, da han bekendte over for sin far: »Jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn« (Luk 15:21). Væk var den ungdommelige oprørskhed, den umodne selvished og den uhæmmede søgen efter nydelse, og i stedet var spiren sået til bestandigt at gøre godt. Hvis vi er fuldstændig ærlige over for os selv, vil vi alle erkende, at der er eller har været noget af den fortabte søn i os alle.

Og så er der faderen. Nogle ville måske kritisere ham for at have forkælet den yngste søn ved at opfylde hans ønske om at få »den del af formuen, som tilkommer mig« (Luk 15:12). Faderen i lignelsen var uden tvivl opmærksom på princippet om handlefrihed og valgfrihed, et princip, som den førjordiske krig i himlen var udsprunget af. Han havde ikke i sinde at tvinge sin søn til at være lydige.

Men denne kærlige far opgav aldrig sin oprørske søn, og hans utrættelige årvågenhed bekræftes i den gribende fortælling, for mens sønnen »endnu var langt borte, så hans far ham ... fik medynd med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham« (Luk 15:20). Ikke alene viste faderen åbent fysisk hengivenhed over for sin søn, han bad også sine tjenere om at give ham en

TAG JER AF FLOKKEN

»Det er vores ansvar at tage os af flokken, for de dyre-bare får, disse

sarte lam er at finde overalt - hjemme i vores egen familie, hjemme hos vore slægtninge, og de venter på os i vore kaldelser i Kirken. Jesus er vores forbillede. Han sagde: »Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får« (Joh 10:14). Vi har et ansvar som hyrder. Må vi alle være villige til at tjene.«

Præsident Thomas S. Monson, »Himmelske hjem - evige familier,« *Liahona*, juni 2006, s. 70.

kappe, sko til fødderne og en ring på hånden og gav dem besked på at slagte fedekalven, idet han glad sagde: »Han var fortabt, men er blevet fundet« (Luk 15:24).

I årenes løb havde denne far udviklet en sådan barmhjertig, tilgivende ånd og kærlig indstilling, at han ikke kunne gøre andet end at elske og tilgive. Denne lignelse er en favorit hos de fleste af os, fordi den indgyder håb i enhver af os om, at en kærlig Fader i himlen står ved

vejen, så at sige, og venter ivrigt på at hvert af hans fortabte børn skal vende hjem.

Og nu til den ældre, lydige søn, som protesterede over for sin tilgivende far: »Nu har jeg tjent dig i så mange år og aldrig overtrådt et eneste af dine bud; men mig har du ikke givet så meget som et kid, så jeg kunne feste med mine venner.

Men din søn dér, som har ødslet din ejendom bort sammen med skøger - da han kom, slagtede du fedekalven til ham« (Luk 15:29-30).

Ligesom der er et element af den fortabte søn i hver af os, kan det meget vel være, at hver eneste af os lider af nogle af de samme træk som den ældste søn. Apostlen Paulus beskrev Åndens frugter som »kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse« (Gal 5:22-23). Skønt det meget vel kan være rigtigt, at den ældste søn virkelig havde været lydig mod sin far, så lå der under den lydige overflade en sydende sump af selvretfærdighed og en hang til at være fordømmende, misundelig og blottet for barmhjertighed. Hans liv afspejlede *ikke* Åndens frugter, for han havde ikke fred, men var meget oprevet over det, som han betragtede som en grov forskelsbehandling. ■

Fra en tale holdt på Brigham Young University den 9. februar 2010. Hvis du vil læse hele den engelske tekst, så gå ind på <http://speeches.byu.edu>.

VIL DU IKKE NOK SENDE EN ELLER ANDEN

Da jeg ventede mit andet barn, havde jeg en vanskelig graviditet og var nødt til at tage medicin for at undgå en spontan abort. Medicinen forstærkede min udmattelse og kvalme.

For at gøre det hele værre, arbejdede min mand 15 timer om dagen for at holde trit med sin fremgangsrige, nye forretning, og vi var lige flyttet

til en ny by, så vi boede 600 km fra mine forældre. Jeg kendte ikke nogen, var sengeliggende og skulle passe en toårig. Jeg var bange og ensom.

I denne situation henvendte jeg mig til den eneste, som jeg vidste, ikke ville svigte mig – min himmelske Fader. Jeg knælede ved min seng og bad: »Himmelske Fader, jeg ved, at jeg i mange år har lovet, at jeg ville vende

tilbage til Kirken, og jeg tror, at jeg er parat nu. Men jeg tør ikke tage derhen alene. Vil du ikke nok sende en eller anden, som kan invitere mig i kirke?»

Næste dag ringede det på døren. Jeg lå på sofaen i min pyjamas midt i en rodet stue og følte mig sløj, så jeg rejste mig ikke for at lukke op. Et par minutter efter slog det mig: Sæt nu den ringen var svaret på mine bønner, sæt nogen var kommet for at invitere mig i kirke?

Jeg gik ind i mit soveværelse, knælede igen og bad: »Kære himmelske

Min mand arbejdede 15 timer om dagen, og mine forældre boede langt væk. Jeg kendte ikke nogen, var sengeliggende og skulle passe en toårig. Jeg var bange og ensom.

Fader, jeg er rigtig ked af, at jeg ikke lukkede op. Hvis du sendte nogen for at tale med mig, så lover jeg at være parat til at tale med dem i morgen, hvis du sender dem tilbage.»

Næste dag stod jeg op, tog bad, klædte mig pænt på og tilbragte dagen med at gøre rent. Så ventede jeg tålmodigt på, at det skulle ringe på døren igen. Det gjorde det. Da jeg lukkede op, så jeg to kvinder stå udenfor.

»Vi er dine besøglærere,« sagde de. »Ved du, hvad besøgsundervisning er?«

»Ja, det gør jeg,« svarede jeg og var glad for, at de var vendt tilbage. »Kom indenfor.«

En af disse besøglærere, primary-præsidenten, begyndte regelmæssigt at kigge forbi for at sikre sig, at jeg havde det godt. Hun tilbød endda at tage min toårige med i kirke og sørge for, at fuldtidsmissionærerne besøgte os. De besøg styrkede mit vidnesbyrd og gav mig modet til at vende tilbage til Kirken.

Jeg fatter ikke, at jeg lod så mange år gå uden at bede til min himmelske Fader og modtage hans tryghed og vejledning. Det er en stor velsignelse at have Frelseren til at hjælpe med at bære mine byrder med sin kærlighed og barmhjertighed. Jeg er et bedre menneske på grund af hans kærlighed, og jeg føler mig mere og mere som det menneske, jeg var, da jeg kom i kirke som ung.

Min himmelske Fader har vist mig, at alt er muligt i ham. Det eneste, han forlanger af os, er, at vi har tro på hans evne til at besvare vore bønner. ■

Wendy Walkowiak, Utah i USA

KRÆNKET AF MIN VEN

Jeg havde en ven i min gren i Kirken i Rusland, som jeg var sammen med til alle kirkeaktiviteter. Vi havde meget til fælles, jeg morede mig sammen med ham, og jeg var glad for at have så god en ven.

Men så skete der noget underligt. Han sårede mig dybt uden nogen som helst grund, så vidt jeg kunne se. Han bad ikke om tilgivelse, og jeg holdt op med at omgås ham. Jeg hilste end ikke på ham om søndagen. Det stod på i to måneder. Jeg var såret og ked af det, men han sagde ikke noget.

Så fandt jeg ud af, at han flyttede fra vores by. Jeg syntes ikke, at vores forhold skulle forblive, som det var. Jeg syntes, at vi skulle blive forsonet. På det tidspunkt kom jeg i tanke om et skriftsted fra Mormons Bog: »Gå da hen til din broder, og bliv først forliget med din broder, og kom så til mig med hjertets faste forsæt, så vil jeg tage imod dig« (3 Ne 12:24).

Det var vanskeligt for mig at ydmyge mig og tage det første skridt, men jeg bad og ringede så til ham. Jeg vidste ikke, hvordan han ville reagere, og jeg var beredt på det værste. Det, jeg hørte, kom bag på mig.

Han bad mig oprigtigt om tilgivelse, og jeg kunne høre på hans stemme, at han havde lidt meget på grund af sin handling – ligesom jeg

havde. Men mest af alt husker jeg en sætning, som han gentog tre gange: »Tak fordi du ringede, Natal'ja!«

Jeg var meget lykkelig. Han flyttede kort efter, men vi skiltes som de bedste venner.

En af vore vanskeligste opgaver er at lære at elske og tilgive hinanden. Tilgivelse – især når det ikke er vores skyld – kræver, at vi er ydmyge og overvinder vores stolthed. Jeg erfarede, at det er umagen værd at tage det første skridt til at tilgive og blive forsonet. ■

Natal'ja Fjodorovna Frolova, Holland

JEG VIL IKKE LÆRE DIG AT KENDE!

Med en oprigtig bøn i hjertet og min 14-årige kammerat ved min side bankede jeg på Andys dør. Det var vores første besøg som hans nye hjemmelærere. Vi havde for nylig fået ansvaret for at besøge ham, trods hans ry for at være meget vanskelig. Døren blev åbnet, og der stod han, klædt i en japansk kimono.

»Ja?»

»Davs, jeg hedder Irvin, og det er min kammerat. Vi er dine hjemmelærere, og vi vil gerne tale med dig.«

Hans hustru sad ved et bord bag ham, klædt på samme måde. De spiste en japansk middag.

»I kan nok se, at vi spiser middag, så vi har ikke tid til jer,« sagde han.

»Måske kunne vi komme tilbage

en anden gang,« sagde jeg.

»Hvorfor?»

»Så vi kan lære dig at kende,« svarede jeg.

»Hvorfor vil du lære mig at kende?« spurgte han. »Jeg vil ikke lære dig at kende.«

Vi kunne selvfølgelig have trukket os som deres hjemmelærere efter det, men det gjorde vi ikke. Da vi vendte tilbage næste måned, lukkede Andy os faktisk ind. Vi sad og kiggede ind på en væg, der var prydet af tomme ølflasker, der var arrangeret som veteranbiler. Vores møde med Andy var kort, men vi erfarede, at han var pensioneret oberst fra flyvevåbnet. Vores følgende møder med Andy var også korte og gav ikke meget resultat.

En aften da jeg tog hjem fra et kirkemøde, hørte jeg en indre stemme sige, at jeg skulle besøge Andy. »Nej, ellers tak,« tænkte jeg. »Ikke i aften.«

Da jeg stoppede for rødt lys, kom tilskyndelsen til at besøge Andy igen. Jeg tænkte: »Nej, jeg er altså ikke i humør til Andy i aften.«

Men da jeg drejede for sidste gang på min vej hjem, kom samme tilskyndelse for tredje gang, så jeg var sikker på, hvad jeg skulle gøre.

Jeg kørte hen til hans hus, parerede og bad om vejledning. Så gik jeg hen til døren og bankede på. Da Andy lukkede mig ind, fik jeg øje på et eksemplar af Mormons Bog og en bog med slægtshistorie, som lå på bordet. Jeg fornemmede en

anden ånd i hans hjem; der var også noget forandret ved Andy. Han talte blidt om sin kærlighed til sin mor og sin søster, som havde udarbejdet slægtshistorien.

For første gang talte han helt åbent med mig. Han fortalte mig om den smerte, han havde døjet med i ryggen, og tilføjede, at han skulle indlægges på hospitalet på March Air Force Base nær Riverside i Californien næste dag. Jeg spurgte ham, om han ville have en præstedømmevelsignelse. Uden tøven sagde han stille: »Den tager jeg gerne imod.« Jeg ringede til ældsternes kvorumspræsident, som kom og hjalp med at give velsignelsen.

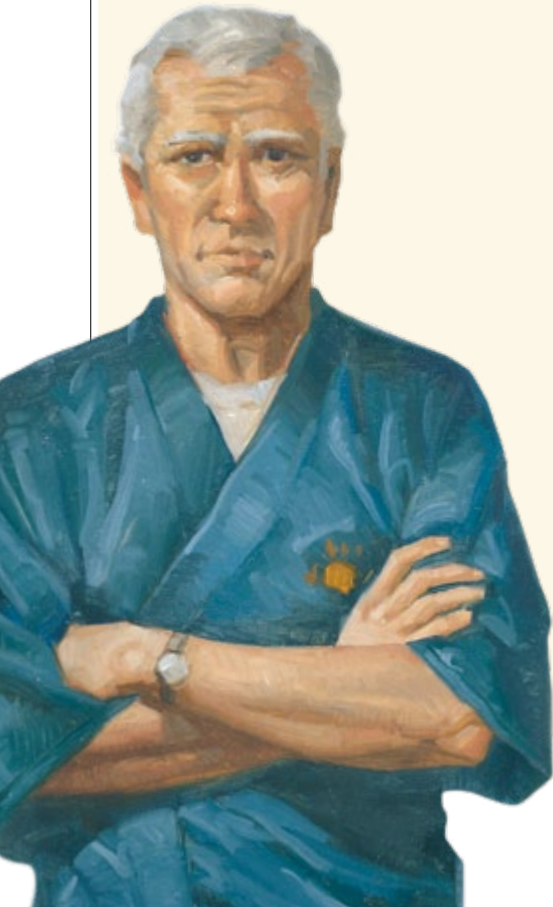
Næste dag fortalte lægerne Andy, at han havde uhelbredelig lungekræft. Efter at have fået den besked opsøgte han biskoppen. I løbet af få måneder var han sengeliggende.

En aften, da jeg kiggede ind for at besøge ham, førte hans hustru mig ind i hans soveværelse, hvor han lå og var meget svag. Jeg knælede ved siden af hans seng og holdt ham i mine arme. Jeg hviskede: »Jeg elsker dig, Andy.« Han opbød al sin styrke, lagde sin arm på min skulder og sagde anstrengt, at han også elskede mig. To dage senere døde han.

Hans hustru inviterede mig med til begravelsen. Ud over fire medlemmer af hans familie, var jeg den eneste gæst.

Jeg er så taknemlig for, at jeg lyttede til Åndens tilskyndelser og besøgte Andy. ■

Irvin Fager, Utah i USA

MIN TIENDE KUNNE IKKE VENTE

Da jeg i mine sene teenageår begyndte at tilbringe tid sammen med fuldtidsmissionærerne, indså jeg, hvor vigtigt det var at have et vidnesbyrd om de principper, som jeg snart skulle forkynde som missionær. Jeg besluttede, at et af de principper, jeg gerne ville forstå bedre, var tiende.

Mange mennesker får et vidnesbyrd om tiende i perioder med økonomiske vanskeligheder. Jeg havde altid penge nok under min opvækst. Hvis jeg havde økonomiske behov, tog mine forældre sig af det. Jeg var taknemlig for det, men skønt jeg vidste, at de ville betale for min mission, besluttede jeg, at jeg selv ville finansiere halvdelen af min mission med de penge, jeg tjente som lærervikar.

Samtidig opdagede jeg, at jeg ikke havde betalt en ærlig tiende af min sidste løncheck. Jeg besluttede, at jeg med min næste løn ville betale differencen, så jeg kunne være en ærlig tiendebetaler.

Men da jeg fik min løn for den måned, var beløbet meget mindre, end jeg havde regnet med. Jeg arbejdede lidt uregelmæssigt, så min løn varierede fra måned til måned. Jeg blev hurtigt klar over, at den løn ikke kunne dække mine udgifter og gøre det muligt at betale den tiende, jeg skyldte Herren fra den forrige løn.

Jeg overvejede mulighederne og tænkte: »Jeg må bare indhente min tiende i næste måned.« Men så kom jeg i tanker om en lektion om tiende, som vi havde i institut. Jeg huskede især, hvad Herren sagde i Det Gamle Testamente: »Sæt mig på en prøve« (Mal 3:10). Det var min mulighed for at sætte princippet på prøve og opnå et stærkere vidnesbyrd om det, jeg snart skulle forkynde for andre.

Da jeg havde betalt min tiende, føltes det rart at være med igen. Men muligheden for at »sætte Herren på prøve« kom allerede næste dag – meget hurtigere og på en meget stærkere måde, end jeg havde ventet

– da jeg blev tilbudt et fuldtidsjob som lærer i børnehaveklassen. Jeg ville kunne arbejde, lige til jeg skulle rejse på mission, og de penge, jeg tjente, ville være mere end nok til at betale halvdelen af min mission. Den velsignelse styrkede mit vidnesbyrd om tiende væsentligt. Det vidnesbyrd blev styrket igen og igen, når jeg bar det for de mennesker, jeg tjente i den tysktalende München/Østrig-mission i de følgende to år.

Jeg ved, at tiendeprikket er sandt, og at Herren virkelig »åbner himlens vinduer for [os] og udøser velsignelse uden mål over [os]« (Mal 3:10). ■

David Erland Isaksen, Norge

Jeg blev hurtigt klar over, at min løn ikke kunne dække mine udgifter og gøre det muligt at betale den tiende, jeg skyldte Herren fra den forrige løn.

Unge voksne og familieaften

Medlemmer af Kirken over hele verden har afsat mandag aften til familieaften.

De nutidige profeter har lært os, at familieaften er en tid »til gruppeaktivitet, til organisering, til at give udtryk for kærlighed, til at bære vidnesbyrd, til at lære evangeliets principper, til familiesjov og afslapning og frem for alt til familieenighed og fællesskab.«¹

For de følgende unge voksne har familieaften topprioritet. De bor ikke alle sammen med forældre eller søskende. Nogle afholder familieaften med bofæller eller medlemmer af menigheden eller venner fra institut. Atter andre afsætter tid til personlig meditation. Men de erkender alle de øjeblikkelige og kommende velsignelser ved at følge profeternes opfordring til at deltage i familieaften.

En velsignelse i alle livets aspekter

Som nyomvendt og det eneste medlem af Kirken i min familie deltager jeg i familieaften i et center for unge voksne i min by. Det har betydet meget for mig at deltage i familieaften, fordi jeg har lært at undervise i en lille gruppe, jeg har fået en bedre forståelse af de

evangeliske principper, som jeg lærte, mens jeg undersøgte Kirken, og jeg har set andre udvikle sig, når de underviser eller bærer vidnesbyrd.

Jeg ved, at det er vigtige færdigheder at have i fremtiden. Når jeg får min egen familie, ved jeg, hvordan jeg skal organisere en virksomhedsfuld og sjov familieaften, takket være de gode eksempler jeg har set.

Men familieaften er også en vigtig del af mit liv på nuværende tidspunkt. Nogle gange er det lettere at holde sig hjemme mandag aften, især hvis vejret er dårligt, eller hvis jeg har meget hjemmearbejde. Men næsten hver gang jeg står i det dilemma, vælger jeg alligevel at tage til familieaften, fordi jeg ved, at det er vigtigt at være sammen med andre unge voksne og tale om evangeliet og have det sjovt sammen. Selv når kun få andre møder op, er det en dejlig oplevelse.

Det gode ved at afholde familieaften i UV-centret er, at vi kan komme tidligt eller blive sent og studere, øve os på klaveret, spille spil eller bare slappe af – der er altid noget at give sig til.

Jeg ved, at når jeg er lydlig og følger den profetiske formaning om at deltage i familieaften, så bliver jeg velsignet. Det har jeg set bevis på i mine studier og i mit arbejde, når jeg er blevet velsignet med energi til den kommende uge og føler mig opbygget.

Lenneke Rodermond, Holland

En grundvold, man kan bygge på

Jeg er opvokset i en familie, hvor vi regelmæssigt afholdt familieaften. Jeg kan huske, at da jeg var barn, var familieaften en af de vigtigste begivenheder i mit liv, og jeg vågnede begejstret hver mandag morgen og mindede mine forældre om, at vi havde familieaften den aften. I dag bor jeg som ung voksen hjemme hos mine forældre og tilbringer stadig denne særlige tid sammen med min familie hver uge.

Fordi vores familie trofast holdt familieaften, lige siden jeg var helt lille, har jeg altid forstået vigtigheden af den. I Korea, hvor mange forældre og børn har meget travlt og sjældent har tid til familien, er

familieaften en dejlig mulighed for at være sammen og styrke hinanden.

En anden velsignelse, som

udspringer af mine forældres indsats, er, at jeg har fået en solid grundvold, som jeg kan bygge mit vidnesbyrd om Jesus Kristus på. Skønt jeg blev undervist om evangeliet i Kirken, så var det takket være familieaftenlektionerne at jeg virkelig forstod dets principper. Det betyder, at jeg har kunnet gå i kirke og udvikle mig i evangeliet ud fra min egen tro og ikke mine forældres.

Hye Ri Lee, Korea

En mulighed for at tale om min tro

Jeg er en 24-årig mand, som har opnået et stærkt vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium ved at følge den profetiske formaning om at afholde familieaften. Skønt jeg er den eneste i min familie, som er medlem af Kirken, indså jeg, da jeg blev døbt, at familieaften kunne styrke os, og jeg besluttede at præsentere det derhjemme.

Hele familien ved nu, at mandage er noget særligt, når vi samles som familie for at lære evangeliske sandheder. Nogle gange løser vi problemer i familien eller drøfter udfordringer, behov eller enkelte familiemedlemmers interesser. Jeg har lært at kommunikere med min himmelske Fader og rådføre mig med min familie i kærlighed. Det betyder, at vi er knyttet tættere sammen, hvilket er en stor velsignelse.

Desuden har familieaften lagt en stærk grundvold i Jesu Kristi evangelium for min familie, og de undersøger nu Kirken. Faktisk deltager

FAMILIEAFTENEN ER FOR ALLE

»Det er for familier med forældre og børn, for familier med kun én forælder og for forældre, som ikke har hjemmeboende børn. Det er for familieaftensgrupper af unge voksne og for dem, som bor alene eller med bofæller ... Regelmæssig deltagelse i familieaften udvikler selvværd, familieenighed, kærlighed til næsten og tillid til vor himmelske Fader.«

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985), præsident N. Eldon Tanner (1898-1982) og præsident Marion G. Romney (1897-1988), *Family Home Evening: Happiness through Faith in Jesus Christ*, 1976, s. 3.

velsignelse, som det bliver, når jeg får min egen familie.

Chieko Kobe, Japan

En kur med hjemve

Jeg voksede op i en familie, hvor mine forældre var lysende eksempler for mine to brødre, min søster og jeg, og vores familie har modtaget mange velsignelser på grund af deres indsats. For eksempel er vi blevet knyttet sammen som familie og har søgt hinandens hjælp i nød- eller krisesituationer. Og skønt nogle af medlemmerne i min familie er mindre aktive, så deltager de alligevel i familieaften.

Jeg tilbragte noget tid i Sydney i Australien og led af hjemve, fordi jeg var så langt væk fra Irland. Heldigvis boede jeg i nærheden af en kirkebygning, hvor jeg deltog i familieaften med

andre unge voksne. Det var en stor velsignelse for mig, og når jeg kom der, følte jeg ikke længere hjemve. Det var herligt at omgås andre medlemmer i en afslappet atmosfære, hvor Ånden var til stede.

Linda Ryan, Irland

Noget, jeg aldrig har fortrudt

Jeg blev medlem af Kirken i maj 2009. Siden da har jeg hurtigt lært at værdsætte de velsignelser,

fuldtidsmissionærerne i vores familieaften nu og da.

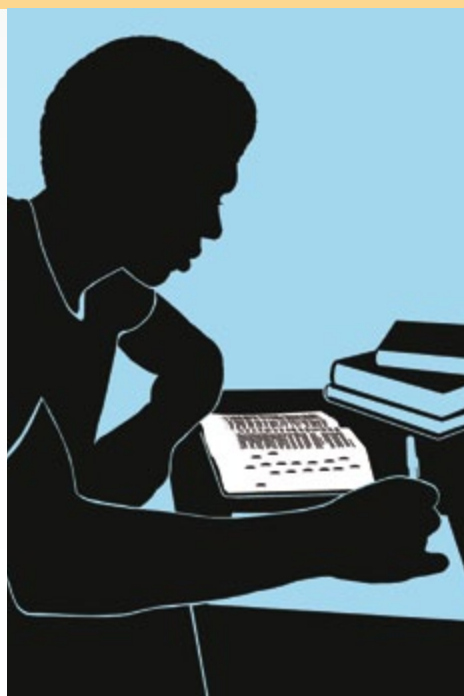
Jeg ved, at når jeg bliver gift, bliver min familie velsignet af familieaften, men jeg er også taknemlig for, at jeg har været i stand til at gøre familieaften til en vigtig del af mit liv allerede nu. Jeg ved, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er sand, og at familieaften er et program, som er inspireret af Gud.

Lebani Butawo, Zimbabwe

En grundfæstet prioritet

Jeg er vokset op i en familie, som altid har prioriteret familieaften. For at kunne nå hjem til tiden mandag aften, tog vi direkte hjem fra skole uden at træffe aftaler med vore venner. Opgaver, såsom lektier, blev udført efter familieaften. Der var virkelig intet, som gik forud for denne særlige tid, hvor vores familie kunne være sammen.

Familieaften gjorde indtryk på os, mens vi voksede op, dels på grund af den vægt, vi lagde på den, og dels på grund af, at vi samarbejdede

om at føre den ud i livet. Vi skiftedes til at undervise, tilberede forfriskninger og bede indlednings- og afslutningsbøn. Vi lyttede ikke bare til lektioner, men vi fik også mulighed for at undervise. Det har betydet, at jeg blev velsignet med en kundskab og et vidnesbyrd om evangeliet og har fået styrket mine familiebånd.

Fordi familieaften blev en vane tidligt i mit liv, ser jeg frem til den

som udspringer af trofast at deltage i familieaften. En mindeværdig oplevelse fandt sted, da vores unge voksnes menighed spillede »stolefodbold«, en variation af indendørsfodbold, i GUF-salen i en lokal kirkebygning. Det gik ud på at forsvare sin stol samtidig med, at man angreb andres stole med en gummibold. Jeg sluttede mig sammen med to andre spillere. Til sidst var vi de eneste tre, der var tilbage, og så gik vi straks til angreb på hinanden. Men i stedet for at blive vrede, var vi ved at dø af grin! Jeg har ikke haft det så sjovt i mange år, og jeg ved, at det ville være svært at finde en lignende oplevelse uden for Kirken. Alle morede sig, også selv

om de ikke vandt, men det var ikke det, der gjorde oplevelsen til noget særligt for mig. Det, der gjorde den mindeværdig, var den venskabsånd,

Højeste prioritet for os alle

Der er mange måder, jeg kan tilbringe mandag aften på, lige fra universitetsforeninger til andre sports- eller rekreative aktiviteter. Men de, som bor på vores kollegium – alle sidste dages hellige – har besluttet, at det er vigtigt at holde familieaften, og vi har givet det høj prioritet. Vi har prioriteret det for at styrke hinanden i en periode, hvor det kan være svært at efterleve evangeliet. Udveksling af vidnesbyrd og oplevelser med hinanden har knyttet os tættere sammen som unge voksne og som venner.

Familieaften er et tidspunkt på ugen, hvor jeg kan regne med at modtage åndelig næring. Adskillige gange er jeg kommet til familieaften med et spørgsmål i tankerne, blot for at finde svaret i lektionen eller de åndelige tanker, som bliver fremlagt. Det er også en tid til at sætte sig mål og tænke over, hvordan de kan hjælpe mig til at udvikle mig.

Jeg har truffet en beslutning om altid at holde familieaften, så jeg ser det ikke som et offer. Jeg ved, at det er der, jeg bør være; og det er også der, jeg *vil* være. ■

Luc Rasmussen, Wales

NOTE

1. Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee og N. Eldon Tanner, *Family Home Evenings, 1970-1971*, 1970, s. v.

som jeg oplevede under aktiviteten.

Sådanne stunder er med til at lette studiernes overvældende pres. Uanset hvordan ugen er gået, så ved jeg, at jeg altid får det bedre, hvis jeg tager til familieaften. Jeg synes måske ikke altid, at aktiviteterne er lige spændende, og jeg har måske ikke altid lyst til at bruge tid på det, men jeg har aldrig fortrudt, at jeg er taget af sted.

Matt Adams, Nebraska i USA

»Jeg føler mig så ensom i Kirken. Hvordan kan jeg føle mig som en del af fællesskabet?«

Mens du under bøn finder et svar på dit spørgsmål, så tænk på denne lærdom fra skrifterne: Når vi slutter os til Kirken, er vi »ikke længere fremmede og udlændinge, [vi] er de helliges medborgere« (Ef 2:19).

Det betyder, at vi skal være venlige mod alle i Kirken. Vi er alle Guds børn og stræber efter at tilbede ham i kærlighed og enighed.

Her er nogle måder, hvorpå man kan føle sig som en del af fællesskabet:

Lær folk i alle aldersgrupper at kende. Ved nadvermødet kunne du for eksempel sidde ved siden af en enlig mor med mindre børn. Hun vil nok blive glad for lidt hjælp. Eller du kunne byde nye medlemmer i menigheden velkommen og lære dem at kende. Når de 12-årige rykker op i Unge mænd eller Unge Piger, kunne du sidde ved siden af dem. Det er sjovt at have venner på sin egen alder, men hvis man er imødekommende over for andre i andre aldersgrupper og med andre interesser, har man større chance for at udvikle venskaber.

Deltag i aktiviteter i din menighed. Det er hårdt at tage alene af sted, men du finder venner, når du deltager. Sid sammen med en, der sidder alene. Sig dags og spørg til vedkommendes interesser. Det kan blive starten på et godt venskab.

Deltag

For flere måneder siden rejste jeg fra mit eget land til et andet, hvor jeg kun kendte min søster og hendes kæreste. Jeg følte mig udenfor i Kirken. Der gik to eller tre måneder, og jeg følte den samme ensomhed, indtil jeg besluttede at smile til andre og spørge: »Hvordan går det?« For hver søndag, som gik, sagde de mere til mig end blot: »Jeg har det fint.« Det hjalp også at deltage i seminar og GUF og at arbejde med Personlig fremgang sammen med andre unge piger. Nu føler jeg mig godt tilpas i kirken, som om jeg var hjemme.

Vanessa B., 17 år, La Vega i Den Dominikanske Republik

Lær andre at kende

For mange år siden havde jeg samme problem. Så jeg besluttede at prøve at blive inddraget og vise folk mit sande jeg. Så snart jeg åbnede mig for andre, åbnede de sig for mig, og det skabte stærke venskaber blandt alle i mit kvorum.

MacCoy S., 17 år, Utah i USA

Hjælp andre

Husk på, at alle mennesker er børn af vor himmelske Fader. Prøv at smile og være venlig mod alle. Hjælp andre. Ræk en hjælpende hånd ud til andre, som også er ensomme. Når jeg tjener andre, føler jeg glæde og ingen ensomhed. Det er også helt afgørende, at man deltager i seminar eller institut. Vi føler varme og trykthed der. Vær ikke bange for at tale om dine problemer eller bekymringer. Vi er alle brødre og søstre, og vore problemer og prøvelser minder om hinanden.

Igor P., 19 år, Kijev i Ukraine

Indled samtalen

For nogle år siden flyttede min familie og jeg. De første uger, hvor jeg kom i kirke og til GUF, følte jeg mig helt alene. Men jeg bad hver dag om, at jeg måtte kunne finde nye venner og blive en del af min nye menighed. Lidt efter lidt er jeg kommet til at elske og

værdsætte denne menighed. Jeg var den, der måtte indlede venskaberne. Jeg var den, der måtte indlede samtalen. Jeg måtte deltage fuldt ud i klasserne og lytte til, hvad andre sagde. Med min himmelske Faders hjælp har jeg nu knyttet nære venskaber med folk, som jeg aldrig havde troet, at jeg ville blive venner med.

Leah V., 16 år, Colorado i USA

Bed om at få gode venner

Ved kirkeaktiviteterne spurgte jeg tit mig selv: »Hvorfor har jeg ikke nogen venner?« Jeg følte mig trist og alene og bad derfor til Gud. Jeg bad min himmelske Fader om at sende mig nogle gode venner. Det har ikke været let, men med tiden har jeg fået mange venner. Jeg er ikke bange for at tale med andre mere eller involvere mig med grupper af andre piger. Jeg er klar over, at min himmelske Fader besvarede mine bønner, og at jeg aldrig var alene.

Daiana I., 16 år, Corrientes i Argentina

Få venner i alle aldersgrupper

Jeg er blevet bedre venner med yngre aldersgrupper og deres ledere, end med dem på min egen alder. Jeg ved, at der kommer en dag, hvor du er venner med dem i Kirken, og hvis ikke er det også okay, for du lærer stadig noget af Kirkens materialer.

Susanna Z., 18 år, Californien i USA

Bliv venner med dine ledere

Jeg følte mig alene i kirken i mange måneder. Jeg holdt af møderne og aktiviteterne, men jeg syntes ikke, at jeg kom godt ud af det med de andre piger. Så begyndte jeg at tale mere med mine ledere, end jeg plejede. Mine ledere er sjove. Da jeg begyndte at tale med dem, følte jeg mig mere som en del af programmet, og jeg følte, at jeg havde venner i GUF.

Kimberly G., 14 år, Arizona i USA

Søg fællesskaber

Da jeg begyndte i Unge Piger, følte jeg mig alene, fordi jeg havde sagt farvel til mine venner i væbnerklassen. Men jeg prøvede at støtte de unge piger, og de støttede også mig, og jeg fandt nye venner og hyggede mig med dem. Jeg følte mig ikke længere alene, og det gjorde mig glad. Nu er jeg præsident for Bikuberne, og hvis

jeg ser en ny søster, som føler sig lidt utryk blandt os, taler jeg med hende, forklarer, hvad der sker i klassen, og får hende til at føle sig som en del af os.

Gredy G., 14 år, Lima i Peru

GIV TIL ANDRE I KÆRLIGHEDENS OG TJENSTVILLIGHEDENS ÅND

»Ensomhed i Guds rig er ofte et selvpåført eksil.

Vi håber, at enhver af jer føler behovet for at være sammen med hele menighedsfamilien og anvende jeres enestående gaver og talenter til at berige alle jeres brødre og søstre. Der er uanede muligheder for at vise omsorg og føre andre ind i fællesskabet i menigheden, hvis vi er villige til at give af os selv i kærlighedens og tjenstvillighedens ånd.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum, »At tilhøre en wardsfamilie«, Liahona, mar. 1999, s. 12.

NÆSTE SPØRGSMÅL:

»Mine forældre er skilt. Nogle gange får jeg et råd fra en af dem, som modsiger det, den anden har sagt. Hvad skal jeg gøre?«

Send dit svar inden den 15. marts 2011 til:

Liahona, Questions & Answers 3/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

Budskabet smagte godt

Jeg søgte egentlig ikke efter Gud, men da to unge mænd spurgte, om de måtte dele et budskab med mig, besluttede jeg at lytte.

Anthony X. Diaz

Selv om jeg var blevet døbt som spæd i én kirke og kom i en anden nu og da gennem min barndom, havde religion aldrig spillet nogen stor rolle i mit liv. Da jeg blev ældre, flyttede min familie meget, og vi holdt op med at gå til gudstjenester. Jeg troede på Gud, men jeg tænkte hverken på ham eller religion ret tit.

Det ændrede sig alt sammen i 2006, da jeg var 14 år. Min onkel Billy døde; han var kun midt i 30'erne. Hans alt for tidlige død fik mig til at indse, hvor meget jeg elskede ham, og det fik mig til at tænke over spørgsmål. Hvor kom han hen, da han døde? Levede han videre og havde en fremtid? Hvad skulle der blive af hans børn og andre efterladte familiemedlemmer? Hvad betød hans liv? Hvad betød *mit* liv?

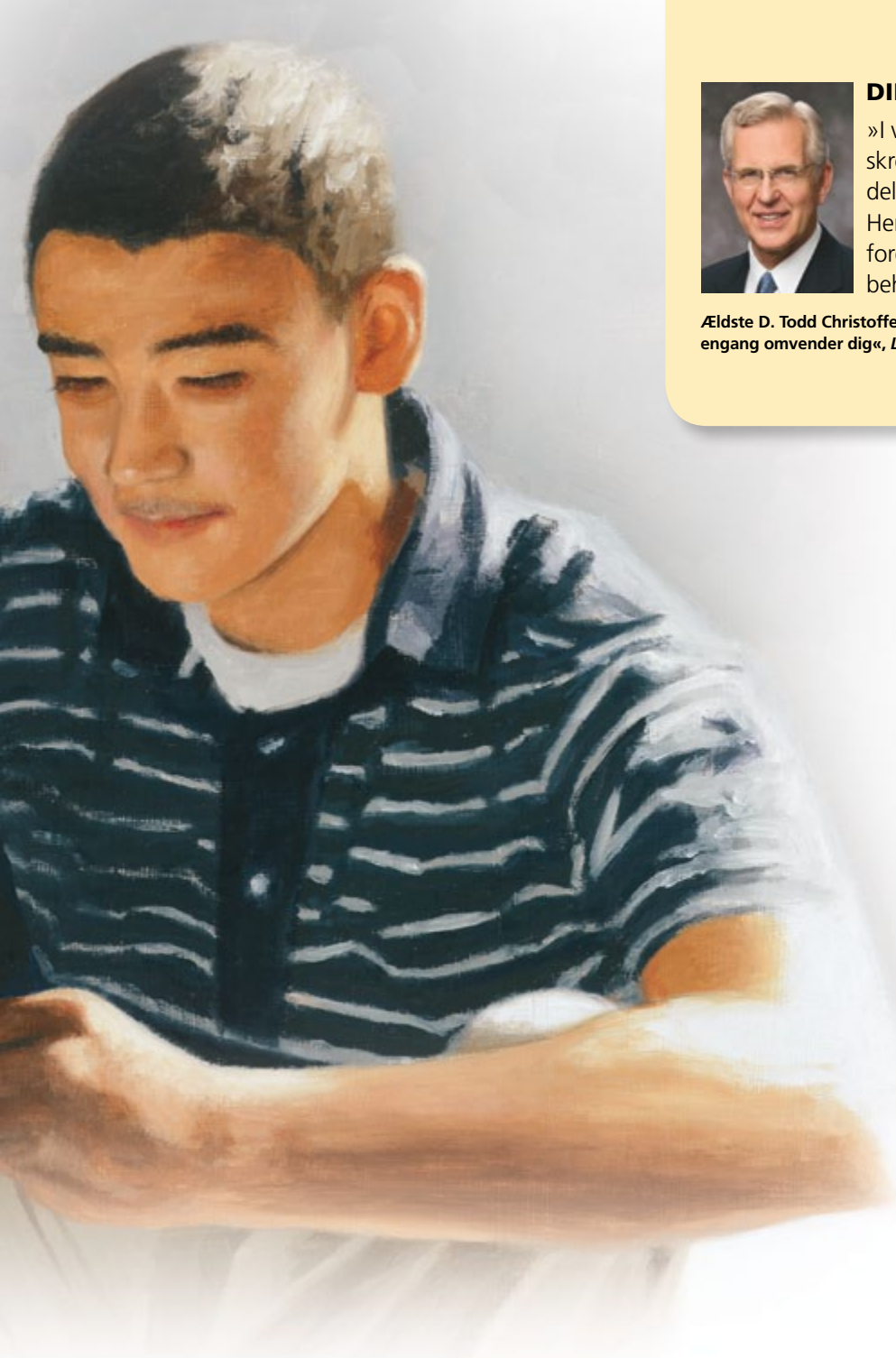
Disse tanker gik gennem mit hoved de næste mange måneder. En aften i september 2007 kom min mor, mine tre yngre søskende og jeg ud fra

Jeg kan huske, at jeg læste i Alma 32 om troens frø, som udviklede sig og smagte godt. Den beskrivelse passede præcis på, hvordan jeg havde det med Mormons Bog.

en delikatesseforretning i min hjemby Haverhill i staten Massachusetts i USA og satte os på en bænk. To unge mænd i sorte jakkesæt, hvide skjorter og slips kom hen til os. En af dem sagde: »Jeg ved, at det kan virke lidt ubelejligt at tale med to mennesker, I ikke kender, men må vi give jer et budskab?«

Det måtte de gerne. Jeg vidste, at de ville tale om religion, og jeg var imponeret over, at de ikke bare gav os et kort eller en pjece og gik videre. Disse unge mænd virkede tværtimod oprigtigt interesseret i os og begejstrede for deres budskab. Da de afsluttede deres budskab, spurgte de, om de måtte besøge

DIN OMVENDELSE

»I vil da vide, at evangeliet bliver skrevet i jeres hjerte, at jeres omvendelse indtræffer, efterhånden som Herrens ord fra hans profeter både fordum og nu, føles mere og mere behageligt for jer.«

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum, »Når du engang omvender dig«, *Liahona*, maj 2004, s. 12.

os. Det sagde min mor ja til, og de aftalte en tid, så jeg kan takke hende for det, der blev en forandring til det bedre i mit liv.

Vi begyndte at blive undervist i evangeliet. Efter en tid blev min mor optaget af andre ting og fortsatte ikke undervisningen, men det gjorde jeg.

Jeg kom godt ud af det med ældste Kelsey og ældste Hancock. Det

skyldtes måske til dels, at de ikke var meget ældre, end jeg selv var. Jeg fornemmede en stor kærlighed fra dem og til dem. Jeg fornemmede snart den samme kærlighed fra menighedens medlemmer og fra andre unge i min stav.

Missionærerne fortalte mig om frelsesplanen, som besvarede de spørgsmål, jeg havde om min onkel og

om mit formål med livet. Ældsterne præsenterede mig også for Mormons Bog. Jeg kan huske, at jeg læste i Alma 32 om troens frø, som udvikle sig og smagte godt (se vers 28). Den beskrivelse passede nøjagtig på, hvordan Mormons Bog føltes for mig. Det, jeg læste, og det, missionærerne fortalte mig, lød sandt, føltes rigtigt og smagte godt.

Min mor drillede mig med det, hun kaldte min »tilstand som eremitkrebs«, fordi jeg trak mig tilbage til mit værelse og tilbragte adskillige timer med at læse Mormons Bog. Selv om jeg ikke dengang erkendte, at mine følelser stammede fra Helligånden, følte jeg, at det var den rette vej.

Da missionærerne spurgte, om jeg ville døbes, opfordrede de mig til at bede angående min beslutning. Da jeg bad for at få at vide, om jeg skulle slutte mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, modtog jeg et svar, der var så direkte, at det næsten skræmte mig. Vejledningen var tydelig: Lad dig døbe.

Jeg husker tydeligt den dag, hvor jeg blev døbt – den 15. december 2007. Da jeg stod nede i det kolde vand sammen med ældste Kelsey og han løftede armen, fyldte Ånden mig; den syntes helt at overtage min krop. Jeg kunne også sige, at jeg smilede

fra øre til øre, men den beskrivelse nærmer sig slet ikke det, jeg følte.

Efter min dåb følte jeg stadigvæk Ånden. Jeg *følte* mig helliggjort. Jeg *vidste*, at mine synder var forladt. Jeg fornemmede min himmelske Faders anerkendelse af, at dette virkelig var den vej, jeg skulle følge.

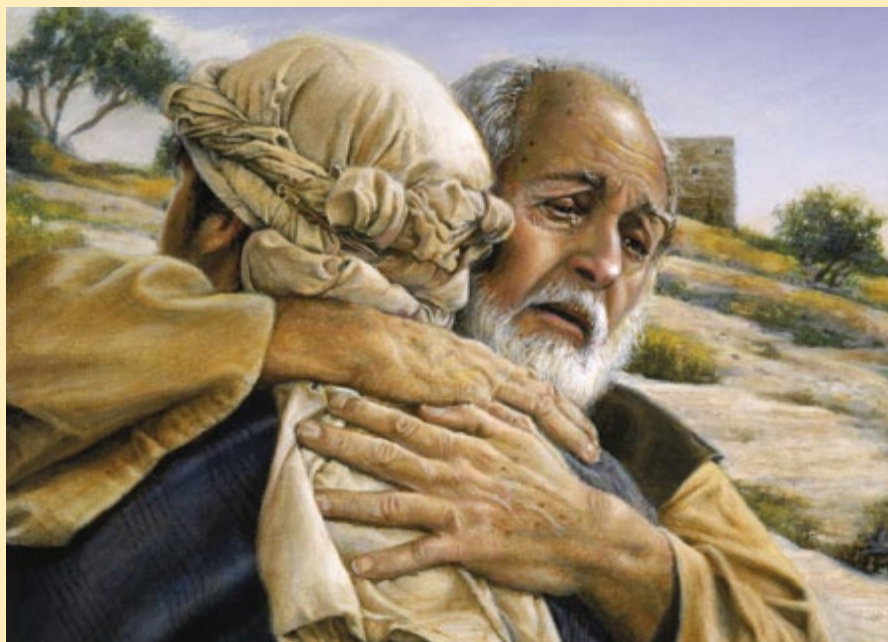
Til tider, når en smule tvivl opstår, vender jeg tilbage til den oplevelse og husker, hvordan jeg havde det den dag. Når jeg husker, hvad jeg følte, kan jeg bortjage enhver tvivl, jeg møder.

Skønt ingen af os igen kommer ned i dåbens vande og oplever de stærke følelser igen, kan vi opleve den samme følelse, når vi fornyr vore pagter ved omvendelse og ved nadveren. Hver gang jeg omvender mig, kan jeg finde den følelse igen – følelsen af at blive rensat og elsket.

Når jeg føler den kærlighed, kan jeg identificere mig med det, som Joseph Smith sagde: »Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden.«¹ At kende en sjæls værdi hjælper mig med at føle begejstring for muligheden for at undervise sammen med missionærerne i mit område. Jeg ser også frem til den dag, hvor jeg kan udføre en fuldtidsmission og fortælle om, hvor lykkelig Jesu Kristi evangelium har gjort mig. ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327-328.

BLIV VED MED AT EFTERLEVE EVANGELIET

Selv om Anthony er taknemlig for de stærke åndelige oplevelser, han havde, da han blev medlem af Kirken, ved han godt, at lyset fra en stor oplevelse ikke er nok at leve på. »Vi skal holde vidnesbyrdets ild i live,« siger han. »Og vi ved, hvordan vi skal gøre det. Læs i skriften. Gå i kirke. Den slags.«

Anthony bemærker, at han kan mærke forskel på, når han er trofast i disse gøremål, og når han ikke er. Og han har opdaget, hvordan han kan holde vanen med evangelisk efterlevelse »frisk«.

»Jeg kan huske, at vi i undersøgerklassen studerede historien om den fortabte søn (se Luk 15:11-32). Da jeg læste om den unge mand, som forlod sin fars hus, tænkte jeg: »Jeg kunne have været den søn.« Ånden bar et stærkt vidnesbyrd for mig om, at jeg, ligesom den søn også kunne vende tilbage til min Fader. Det følte, ligesom om min himmelske Fader sagde: »Jeg elsker dig.« Det var en lige så stærk følelse, som den jeg havde på min dåbsdag.«

Han har også opdaget, at det er vigtigt at stille spørgsmål i sine bønner og sit skriftstudium. »Når jeg læser skrifterne,« siger han, »så leder jeg efter svar på noget, jeg tænker over eller spekulerer på. Jeg spørger min himmelske Fader, hvad han ønsker, at jeg skal lære af det, jeg læser. Jeg gør det samme, når jeg går i kirke.

Når jeg stiller spørgsmål, hvad enten det drejer sig om noget bestemt, jeg skal gøre, eller om hvad det, jeg læser, betyder, kan jeg lettere fornemme Helligåndens vejledning. Jeg ved, at vor himmelske Fader er der, og at han altid svarer os.«

EN ÆRLIG TIENDE, EN STOR VELSIGNELSE

Oscar Alfredo Benavides

Da jeg var næsten 17 år, blev jeg døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og følte et stærkt ønske om at tjene Herren på en mission. Da min missionærkaldelse ankom nogle år senere, blev jeg kaldet til at forlade Peru og forkynde det gengivne evangelium i Salt Lake City.

Selv mens jeg tænkte på de store velsignelser ved at udføre en mission, vejede alt det, jeg ville få brug for, tungt i mine tanker: Papirer, pas, visum, tøj og selvfølgelig penge. Jeg arbejdede, men tjente ikke nok. Jeg følte mig desperat! Da der var halvanden måned til, at jeg skulle rejse, opdagede jeg, at jeg kun havde en lille del af de nødvendige midler. Det eneste, jeg kunne gøre, var at henvende mig til Herren i bøn.

Da jeg ikke tjente særlig mange penge, var den tiende, jeg betalte hver måned, også meget beskeden. Men jeg blev snart klar over, at Herren ikke ser på det ringe beløb. Han er kun interesseret i, om vi betaler de ti procent, han beder os om. Jeg følte en overbevisning og vished om, at hvis jeg blev ved med at betale tiende, ville Herren sørge for det, jeg havde brug for.

Alt begyndte at ordne sig. Jeg fik yderligere to jobs og fik ordnet mine papirer. Mange medlemmer af min menighed, især søstrene i Hjælpeforeningen, hjalp mig med andre nødvendigheder. Og medlemmerne i min stav tilbød også deres hjælp. Jeg drog af sted på min mission med det, som var påkrævet.

Som fuldtidsmissionær forkyndte jeg tiendeloven og dens løfter (se Mal 3:10) med taknemlighed og vidnesbyrd. ■

Vor himmelske Fader ved, at I trænger til alt dette. »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt 6:32-33).

HVOR FØRER DINE VENNER DIG HEN?

John Bytheway

Er dette her nogensinde sket for dig? Du sidder i kirken og lytter til taleren, da der pludselig lyder larm oppe fra loftet over dig. Til din store forbløffelse åbner taget sig, så den klare, blå himmel kommer til syne, og du kan se fire mænd, som kigger ned til forsamlingen. Inden du har set dig om, er de ved at fire en anden mand ned til gulvet på en bære.

Er det nogensinde sket for dig? Sandsynligvis ikke. Men noget lignende skete under Frelserens tjenestegerning.

En mirakuløs helbredelse

»Der kom nogle mænd med en lam på en seng,« sådan begynder historien i Luk 5:18, »og de forsøgte at få ham ind for at lægge ham foran Jesus«. Det eneste problem var, at de ikke kunne få deres syge ven ind, fordi der var fyldt! Selv dørene var spærret af skaren, så det var ikke muligt at komme ind.

På dette tidspunkt kunne vennerne

have givet op og være gået hjem. Men det gjorde de ikke. Man kan næsten forestille sig deres samtale: »Hvad skal vi gøre?« siger en af dem. »Jeg har en idé,« siger en anden. »Lad os kravle op på bygningen, lave en åbning i taget og fire ham ned!« Man kan også forestille sig den syge mand, der hører disse usædvanlige planer, sige: »Hvad er det, I vil gøre?«

Historien fortsætter:

»[De] gik ... op på taget og gennem tegtaget firede de ham og sengen ned midt foran Jesus.

Da han så deres tro, sagde han: »Menneske, dine synder er tilgivet dig« (Luk 5:19-20).

De skriftkloge og farisæerne mente, at det var blasfemi, så Jesus spurgte:

»Hvad er det letteste, at sige: Dine synder er tilgivet dig, eller at sige: Rejs dig og gå?«

Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed på jorden til at tilgive synder, – sagde han til den lamme: »Jeg siger dig, rejs

Vær den slags ven, som fører folk til Kristus.

dig, tag din seng og gå hjem!« (Luk 5:23-24).

Historien ender smukt:

»Straks rejste han sig for øjnene af dem, tog sengen, han havde ligget

kunne sætte dig selv i den syge mands sted. Lad os sige, at du er svag – ikke fysisk, men åndeligt. Hvor fører dine venner dig så hen? Måske er der en fest eller en film eller en anden aktivitet, og du har ikke meget at skulle have sagt i sagen – hvor fører de dig hen? Denne historie lærer os en pragtfuld lektie: Der kan komme en dag, hvor du ikke er så stærk, som du burde være. På det tidspunkt vil dit valg af venner være afgørende. Vælg venner, som fører dig til Kristus. At have venner, som altid fører en op på et højere niveau, er en uvurderlig velsignelse.

Hvad slags ven er du?

Men man kan også se på historien på en anden måde. Sæt dig selv i vennernes sted. Hvilken slags ven er du? Selv om det var Frelseren, som helbredte og tilgav manden, er vennerne også værd at nævne. De elskede deres ven og ville hjælpe ham. De gav ikke op og gik hjem, da det så vanskeligt ud. Forestil jer den glæde de må have følt, da de kiggede ned gennem taget og så deres ven tage sin seng under armen og gå! Det er en anden lektie: Vær den slags ven, som fører folk til Kristus. Disse venner var modige, vedholdende og kreative. Med hvert ord, hver handling og hvert valg kan du føre mennesker til Frelseren, som kan helbrede os, ikke bare fysisk, men også åndeligt. ■

på, og gik hjem, mens han priste Gud« (Luk 5:22-26).

»Alle blev ude af sig selv og priste Gud, og fyldt af frygt sagde de: »I dag har vi set det utrolige!« (Luk 5:25-26).

Hvis du føler dig åndeligt svag

Måske har du ikke overværet sådan en begivenhed, men der er flere måder, hvorpå du kan anvende historien i dit eget liv. Du

Ældste
Carlos A. Godoy
De Halvfjerds

EVANGELIET ER FOR ALLE

*Jeg havde ofte spekuleret over, hvor sand lykke kom fra.
Så fandt jeg den i »den store kasse«.*

Da jeg var 16 år og boede i Porto Alegre i Brasilien, havde min storebror en ven, som ofte besøgte os. En dag fortalte denne ven, at han havde fundet en kirke, og at han syntes om dens medlemmers levevis.

Han fortalte os lidt om sin oplevelse med at slutte sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, men han var ikke sikker på, at min bror og jeg var »kirkeemner«. Han vidste, at vi både røg og drak og hengav os til verdslige gøremål, og han mente, at Kirkens standarder ville være for meget for min bror og mig at påtage os, og at forandringen ville være for stor en omvæltning for os.

Men vores søster hverken røg eller drak. Hun levede et rent liv og var en god, venlig pige. På grund af disse karaktertræk mente vores ven, at hun måske ville være interesseret i det, de sidste dages hellige stod for, så han spurgte vores mor, om hun måtte gå med ham til en kirkeaktivitet.

Vores mor sagde ja, men kun på den betingelse, at min bror eller jeg tog med. Min bror var hurtigere end jeg og sagde straks: »Ikke mig!« Så fik jeg til opgave at gå til aktiviteten med min søster.

Min brors ven var ikke sikker på, at min bror og jeg (herover) var »kirkeemner«. Men jeg var nysgerrig.

Jeg havde ikke noget imod det. Jeg havde været nysgerrig omkring kirken, siden jeg første gang havde set den store, firkantede kirkebygning over for min skole. Jeg havde ofte set folk komme og gå fra den kirke, og jeg havde lagt mærke til, at mændene gik i hvide skjorter og slips. Jeg spekulerede over, hvad der mon foregik inde i »den store kasse«, som jeg dengang tænkte om kirken.

Min første aktivitet

Min søster og jeg ankom til kirken sammen med vores ven. Indenfor, midt i

den store aktivitetssal, var der en lille gruppe mennesker: To søstermissionærer og måske seks andre. De spillede et enkelt spil og spiste popcorn og drak juice. Alle grinede og havde det sjovt.

»Hvem er de mennesker?« tænkte jeg, »og hvorfor er de så glade?« Jeg vidste, at det bestemt ikke kunne være på grund af det spil, de spillede, eller de fysiske rammer eller de forfriskninger, de indtog. Det var alt sammen så enkelt. Glæden syntes at komme indefra.

Jeg havde ofte spekuleret over, hvor ægte lykke kom fra, og hvad jeg kunne gøre for at finde den. Jeg troede,

at den måske udsprang af spændende aktiviteter eller eksotiske ferier eller jagen efter alt det, som verden kan tilbyde. Jeg havde prøvet noget af det, men det havde ikke udfyldt den tomhed, jeg følte. Og så tog jeg hen til den kirkebygning, hvor folk var så lykkelige uden alt det. Det gjorde et stærkt indtryk på mig.

Efter aktiviteten stod missionærerne ved udgangen og trykkede alle i hånden. Da min søster nåede hen til døren, spurgte de hende, om hun havde lyst til at høre mere om Kirken. Hun sagde: »Nej tak.« Men jeg var stadig nysgerrig. Jeg følte et »ønske om at tro« (Alma 32:27), så da de tilbød mig at høre mere om evangeliet, sagde jeg ja.

Mine forældre var ikke interesseret i missionærenes undervisning eller i at den skulle foregå i vores hjem, så jeg aftalte at blive undervist i kirken. I løbet af den næste måned hørte jeg om Jesu Kristi gengivne evangelium – om det, der gjorde de mennesker i aktivitetssalen så glade. Jeg lærte, at lykken udspringer af at gøre det, som min himmelske Fader ønskede, at jeg skulle gøre, at den kom indefra, og at jeg kunne være lykkelig, uanset hvad der foregik omkring mig. Den lære var »liflig« for mig (Alma 32:28). Jeg ville have den i mit liv.

En måned efter den aktivitet besluttede jeg at blive medlem af Kirken. I de år, som er gået siden, er begge mine forældre også blevet medlemmer af Kirken.

Prøvelser efter dåben

Jeg mødte en masse udfordringer efter min dåb. Jeg skulle foretage betydelige ændringer i mit liv. Oven i det følte jeg til

Ældste Godoy som missionær i Brasilien i 1982.

Min erfaring med konvertering – min egen og andres – har lært mig, at Ånden kan røre enhver, hvor som helst, og at der ikke findes nogen ideel profil på et potentielt medlem af Kirken. Vi har alle brug for Jesu Kristi evangelium.

EN INVITATION TIL AT DELE EVANGELIETS GLÆDE

»Til de unge mænd i Det Aaronske Præstedømme og til de unge

mænd, der bliver ældste: Jeg gentager det, som profeterne længe har undervist i - at hver eneste værdige unge mand, som er i stand til dertil, bør forberede sig til at tage på mission. Missionering er en præstedømmepligt - en forpligtelse, som Herren forventer af os, som er blevet skænket rigtig meget.«

Præsident Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, nov. 2010, s. 5-6.

tider, at jeg ikke havde nogle venner i Kirken, og det var fristende at vende tilbage til mine gamle venner. Mine forældre blev senere skilt, hvilket også var hårdt for mig. Men mit ønske om at føle glæde – og min forståelse af, at vi kan være lykkelige trods de ydre omstændigheder – hjalp mig med at blive ved med at komme i Kirken. Jeg vidste, at jeg ikke kunne »lægge [min] tro til side« (se Alma 32:36). Med tiden fik jeg venner i Kirken, som hjalp mig med den svære overgang. Og da jeg vedblev med at efterleve evangeliet, styrkedes mit vidnesbyrd og min glæde (se Alma 32:37).

Min erfaring med konvertering – min egen og andres – har lært mig, at Ånden kan røre enhver, hvor som helst, og at der ikke findes nogen ideel profil på et potentielt medlem af Kirken. Vi har alle behov for Jesu Kristi evangelium. Vi er alle i færd med at blive som han.

Den indsigt hjalp mig som missionær i São Paulo i Brasilien; som missionspræsident i Belem i Brasilien og som medlem af Kirken. Den har hjulpet mig, når min hustru og jeg har beredt vore børn på en fuldtidsmission. To af vore børn har allerede været på fuldtidsmission, og inden de rejste, mindede jeg dem om, at de ikke skulle dømmе folk på deres udseende eller levevis. »Lad være med at opgive nogen, fordi I synes, at de er mærkelige,« sagde jeg til dem. »Prøv at se ind i dem. Måske er der en Carlos til derude.«

Jeg er taknemlig for at erkende, at vi alle er Guds børn, og for at vide, at enhver – ikke kun nogle få mennesker – er mulige kandidater til at modtage den glæde, som udspringer af at efterleve Jesu Kristi evangelium. ■

GRANSK EVIGHEDEN

Se L&P 131:1-4; 132:1-20.

DA JEG BLEV USYNLIG

Navnet tilbageholdt

Vi var knap kommet ind på vores motelværelse, da telefonen ringede. Jeg vidste, at det var dårligt nyt om Jodi, min ni måneder gamle lillesøster. Hun havde ligget i koma siden fødslen og krævede pleje døgnet rundt og skulle sondemades. Vi havde midlertidigt overladt Jodi på et behandlingshjem, så familien kunne komme på en tiltrængt ferie.

Jeg tog telefonen. Det var min bedstefar. Hans stemme var fast: »Hent din far.«

Deres samtale var hurtigt forbi. Min frygt blev bekræftet. Jodi var død.

Den næste dag, efter at vi var vendt hjem, drog jeg et lettelsens suk.

heller ikke på mig efter skole.

På dette tidspunkt fik min familie meget støtte fra Hjelpeforeningen og andre medlemmer af menigheden. Men gryderetter kunne ikke lindre mit smertende 13-årige hjerte. Da jeg vendte tilbage til GUF, holdt min vejleder en lektie om livet efter døden. Jeg begyndte at græde. Min vejleder sænkede blikket og fortsatte sin oplæsning. Mine klassekammerater kiggede ligeud. Jeg hulkede. Hvor jeg dog ønskede, at nogen ville græde med mig eller lægge armen om mig.

Når jeg ser tilbage på det, er jeg godt klar over, at mine venner hverken

føle, at hun skal undvære dit venskab. Der er noget trøstende i at gøre noget velkendt.

Lad være med at føle behovet for at holde en livet-efter-døden-prædiken. Når du giver sådan en lektion, så følg Almas råd: »[Sørg] med dem, der sørger, ja, [trøst] dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:9). Din ven ved sikkert allerede, at hun skal se sine kære igen, og hvis hun ikke gør det, så kommer emnet op på en naturlig måde, når hun udtrykker sine tanker og bekymringer. Så kan du bære vidnesbyrd om frelsesplanen.

Et år efter min søsters død, døde

Skolebussen var for enden af vejen. Mine venner var på vej. Endelig ville jeg have nogen på min egen alder at dele smerten med.

Men da jeg stod i indkørslen og ventede på mine venner, skete der noget underligt. Det var næsten, som om jeg var blevet usynlig. Jeg så, at mine venner gik over på den anden side af gaden, mens de stadig talte sammen. De så end ikke på mig.

Næste morgen hentede mine venner mig ikke, som de plejede. »Det er jo forståeligt,« tænkte jeg. De vidste sikkert, at jeg ikke skulle i skole på grund af forberedelserne til begravelsen. Men de kom heller ikke den næste dag eller den næste eller den næste. De ventede

var onde eller ligeglade. De anede bare ikke, hvordan de skulle reagere på min smerte. De antog, at jeg helst ville være i fred, og da jeg sørgede, havde jeg jo nok ikke lyst til at lave noget sjovt.

Jeg ville ønske, at mine venner og min vejleder havde vidst det her:

Vær der for din ven. Giv hende et lille brev eller en blomst, men vigtigst af alt, giv hende af dig selv. Læg armen om hende og vis hende, at du føler med hende. Og tag endelig med til begravelsen.

Inddrag din ven i det, I normalt foretager jer. Din ven er allerede ved at vænne sig til savnet af en af sine kære. Men lad hende ikke også

min vens mor. Jeg følte en dyb sorg. Jeg tænkte: »Næste gang jeg ser hende, fortæller jeg hende, hvor ondt det gør mig.« Så kom jeg i tanker om min egen oplevelse og vidste, at min ven havde brug for mig lige nu. Jeg var nervøs, da jeg gik hen til hendes hus. Sæt nu hun ikke ville tale med mig? Måske ville hendes familie ikke have, at jeg var der. Skulle jeg vente og tale med hende senere? Men da hun lukkede op, kunne jeg se, at hun var glad for at se mig. Hendes far og de ældre søskende havde travlt med at planlægge begravelsen. Vi gik en tur. Jeg behøvede ikke at spekulere på, hvad jeg skulle sige. Det var hende, der talte mest. ■

Søstre bør dele

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Som så mange andre søstre, hvor aldersforskellen kun er halvandet år, har Marilia og Nicole P. fra Cuzco i Peru meget til fælles. De er begge to vilde med *ceviche*, en traditionel peruviansk ret, som består af fisk, der er marineret i lime- eller citronsaft. De siger begge to, at Lehis drøm er deres yndlingshistorie fra skrifterne. Og hvis »O Store Gud« var den eneste salme i salmebogen, ville de begge nyde at synge den igen og igen.

Marilias favoritter

Livret: Ceviche

Yndlingsskriftsted: Lehis drøm (se 1 Ne 8)

Yndlingssalme: »O store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 39.

Yndlingsfag i skolen: Fysik

Interesser: Sang, dans og cykling

Nicoles favoritter

Livret: Ceviche

Yndlingsskriftsted: Lehis drøm (se 1 Ne 8)

Yndlingssalme: »O store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 39.

Yndlingsfag i skolen: Matematik

Interesser: Volleyball

Et fælles vidnesbyrd om bøn

Noget andet, de har til fælles, er et stærkt vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader besvarer bønner.

»Jeg ved, at Kirken er sand, for når jeg beder, så svarer han,« siger Nicole, som er 10 år. »Når jeg beder ham om hjælp, så hjælper han mig.«

Nicole fortæller, om engang hvor hendes ven blev meget syg, og lægerne besluttede at flyve hende til Perus hovedstad, Lima, fordi de ikke vidste, hvordan de skulle behandle hende. »Jeg ville ikke have, at hun skulle rejse væk, for hun var min bedste ven,« siger Nicole. »Jeg bad vor himmelske Fader om at velsigne hende. Han hørte min bøn, og hun blev helbredt.«

Marilia, som er 11, siger, at grunden til, at hun holder af historien om Lehis drøm, er, at da Lehi befandt sig alene i mørket, bad han, »og Herren svarede.«

»Jeg ved, at Kirken er sand, for jeg føler det i hjertet, når jeg beder,« siger hun. »Gud hører mig, og når jeg beder om noget, svarer han.«

En anden grund til at de begge holder af den historie fra skrifterne er, at Nefi og Sam var lydige.

Forskelligheder til det fælles bedste

Trods alle deres lighedspunkter er søstrene også forskellige. I skolen kan Marilia bedst lide fysik, mens Nicole foretrækker matematik. Marilia kan lide at danse, synge og cykle på sin cykel. Nicole holder af volleyball og dyr.

Marilia er begejstret for madlavning. Hun kan lide at se madprogrammer i fjernsynet. Nicole bruger sin tid på at tjene andre, og hun er hurtig til at tilgive.

Cuzco, der ligger 3,4 km kilometer over havets overflade, er en af verdens højstbeliggende byer. Byen er næsten 900 år gammel og dermed en af de ældste byer på det sydamerikanske kontinent.

Pigerne bruger deres karaktertræk og talenter til at hjælpe deres familie.

Marilia og Nicole bor højt oppe i Andesbjergene sammen med deres mor og far, to mindre søstre og en lillebror. Kærligheden til familien er noget af det vigtigste, som de to søstre har til fælles. Ligesom Nefi og Sam havde et fælles ønske om at være lydige og hjælpe deres familie, håber Marilia og Nicole, at deres ligheder og deres forskelle kan være til velsignelse for familien. ■

Præsident
Thomas S. Monson

Vi bærer dig!

Da jeg var på vej til kontoret en morgen, kom jeg forbi et skilt. Der stod: »Det er service, der tæller.« Jeg kunne ikke få den besked ud af hovedet igen. Det *er* virkelig service, der tæller – i Herrens tjeneste.

For mange år siden var det mit privilegium at give en velsignelse til en 12-årig pige, Jami Palmer. Hun havde fået diagnosen cancer. Hun fik at vide, at det betød, hvor kræften sad, skulle gennemgå flere operationer. Den længe planlagte vandretur op af en bjergsti med hendes UP-klasse var nu helt udelukket, tænkte hun.

Jami fortalte sine venner, at de måtte tage på vandretur uden hende. Jeg er sikker på, at hun følte en skuffelse i hjertet.

Men de andre unge piger svarede eftertrykkeligt: »Nej, Jami. Du kommer med os!«

»Men jeg kan ikke gå,« lød svaret. »Så bærer vi dig op til toppen!« Og det gjorde de så.

Ingen af de dyrebare unge piger vil nogensinde glemme den uforglemmelige dag, da en kærlig himmelsk Fader kiggede ned med et godkendelsens smil og var ganske tilfreds.

I Mormons Bog læser vi om den ædle kong Benjamin. »Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosi 2:17).

Dette er tjenesten, der tæller, tjenesten, som vi alle er kaldet til: Herren Jesu Kristi tjeneste. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2006.

VI TJENTE OGSÅ

Se, hvordan disse børn har tjent andre.

Sytjeneste

Da Sarah på 9 år fra Oklahoma i USA sidste år hørte om jordskælvet i Haiti, tænkte hun på de piger, som havde mistet deres hjem. Hun havde lige fået en symaskine i fødselsdagsgave, og hun besluttede at sy nogle enkle nederdele til pigerne.

Det krævede tålmodighed, når Sarah måtte rette de sting, som var gået galt. Men på kort tid havde hun syet 18 nye nederdele. Hun sendte dem til Church Humanitarian Center til pigerne i Haiti.

Rygsæktjeneste

Alex på 9 år og Noah på 6 år fra Oregon i USA samlede 15 rygsække fulde af skolemateriale til børn, som havde brug for dem. De tog imod bidrag fra venner og familie, som gerne ville hjælpe. »Jeg havde det rigtig godt, da vi samlede de rygsække,« siger Alex.

Villige hænder

Rikkens gren i Californien i USA havde brug for en, der kunne spille klaver. Rikke var kun ni år, men hun havde villige hænder. Hun havde gået til klaver i fem år, men nogle af salmerne var svære at spille. Hver uge vælger hun nu de salmer, som hun så spiller til nadvermødet. »Selv om jeg var nervøs, vidste jeg, at det var vigtig at tjene min gren,« siger hun. »Jeg føler mig så fredfyldt indvendig, når jeg spiller salmerne.«

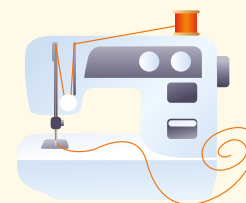
Kager for sæbe

Eliana på 7 år hørte, at hendes stav i Utah skulle bruge 300 stykker sæbe til hygiejnepakker til jordskælvsopretholdere. Hun og hendes mor besluttede at bage en masse kager og bytte eller sælge dem for sæbe. Hver af deres naboer bestilte mindst et dusin. Det gjorde dem i stand til at købe 172 stykker sæbe. »Jeg ved, at min himmelske Fader velsignede mig og min familie, fordi vi ville gøre en indsats,« siger Eliana.

SPIL HUSKESPILLET, DER PASSER HERTIL.

Træk en streg mellem billederne af barnet eller børnene og en ting herunder, som blev nævnt i historien. Nogle af historierne har mere end en ting.

Fortæl om dine ideer

Hvis du har fundet en god måde at hjælpe andre på, så vil vi gerne høre om det. På s. 3 kan du se, hvordan du sender os dine ideer.

Skrifterne fortæller os om vor himmelske Faders plan

»For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

Ana Maria Coburn og Cristina Franco

Når vi besøger en by, som vi aldrig har været i før, eller når vi tager ud at rejse, så bruger vi et kort til at finde vej. Disse kort kan vejlede os, så vi ikke farer vild.

Vor himmelske Fader har udarbejdet »kort«, som kan lede os gennem livet. Disse »kort« er skrifterne. De er hellige bøger, som hjælper os med at forstå, hvorfor vi er her på jorden, og hvordan vi skal vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Skrifterne lærer os, at hver af os er en søn eller datter af vor himmelske Fader, og at vi levede sammen med ham, før vi blev født. Han skabte denne jord, som vi skulle bo på. Han sendte sin søn, vor Frelser, Jesus Kristus, som skulle dø for os og hjælpe os, når vi begik fejltagelser, eller når vi er triste eller ensomme.

Vor himmelske Fader gav os bud, som skal hjælpe os med at blive som Jesus Kristus. For at følge Guds plan skal vi omvende os, når vi gør

noget forkert, blive døbt og modtage Helligåndsgaven, som kan lede os hver eneste dag. Vor himmelske Faders plan er en plan for lykke. Han ønsker, at vi skal vende tilbage med vore familier og bo hos ham og hans Søn, Jesus Kristus.

Aktivitet

Læs hver skriftstedshenvisning på s. 65 og træk en streg hen til det billede, der hører til. Din familie kan bruge de billeder til at tale om frelsesplanen til familieaften. ■

Celestial herlighed

L&P 93:29

1 MOS 1:1

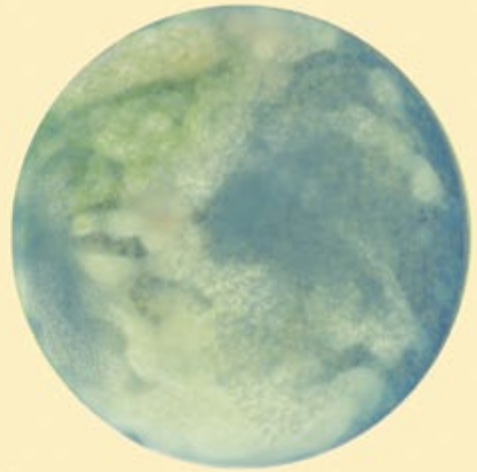
MOSES 5:4

3 NE 17:18-24

3 NE 22:13

ALMA 11:42

L&P 76:92-9

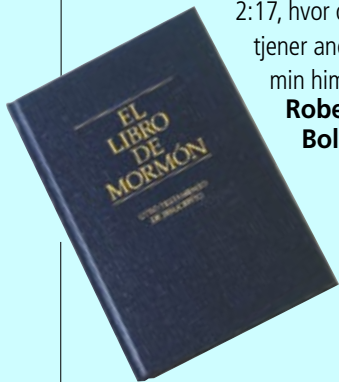

Førjordisk tilværelse

Vores side

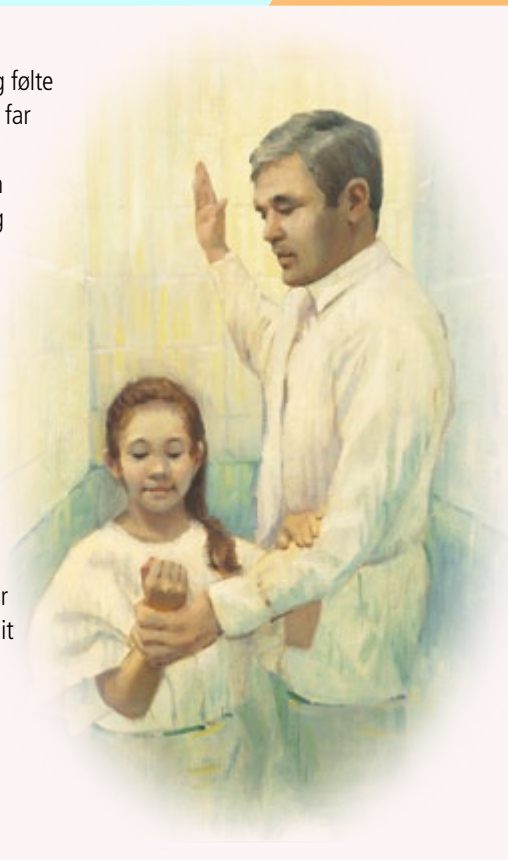
En dag, da vi var på vej hjem fra kirke, følte jeg noget i mit hjerte, som gjorde mig meget glad. Jeg følte, at Helligånden var med mig, og jeg havde lyst til at forkynde evangeliet for alle de mennesker, som ikke kender til dette fantastiske værk, der har ændret mit og min families liv. Da vi kom hjem, gik jeg ind på mit værelse og læste i Mormons Bog. Mit yndlingsskriftsted er Mosi 2:17, hvor der står, at når jeg tjener andre, så tjener jeg min himmelske Fader.
Roberto C., 10 år, Bolivia

Elena Z., 9 år, Hviderusland

Jeg glemmer aldrig, hvor glad jeg følte mig, da jeg var blevet døbt. Min far døbte mig, og mine søskende sang sange for mig. Min mor spurgte, om jeg ville bære mit vidnesbyrd, og jeg sagde, at jeg gerne ville synge en primarysang, jeg havde lært, som udtrykte det, jeg følte. Jeg sang: »En regnbue på himlen i sol og regnfuld sky er vidnesbyrd om skønhed og en jord så ren på ny« (»Når jeg skal døbes«, *Børnenes sangbog* s. 53). Mens jeg sang, følte det, som om mit hjerte skulle springe ud af kroppen! Jeg glemmer aldrig min families ansigter og mine følelser den dag. Det var mit livs dejligste dag.

Esther F., 8 år, Costa Rica

Marcelo B., 9 år, bor i Brasilien. Han har et vidnesbyrd om Frelseren. Han ved, at Jesus lever, og han ved, at han kan vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed, hvis han adlyder budene. Han holder af at læse børnesiderne i *Liahona*.

Primarybørnene i Cabudare Menighed i Barquisimeto Stav i Venezuela sender kærlige hilsner til primarybørn over hele verden. De elsker at synge sange, og de beder for deres primaryvenner og for profeten, præsident Thomas S. Monson, og for søster Monson.

Joshua A., 12 år, Filippinerne

Mine forældre blev døbt, før jeg blev født, så jeg har været i Kirken hele mit liv. Min far kaldte mig Joseph på grund af alt det store, som profeten Joseph Smith har udrettet, og også efter Josef, der blev solgt i Egypten. Josef i

Egypten reddede mange fra hungersnød, og profeten Joseph Smith gengav den sande kirke til jorden. Disse to store mænd inspirerer mig til at efterleve evangeliet.

Jeg holder af Primary, og jeg elsker historier fra Mormons Bog. Min yndlingshistorie er i Alma 8, hvor Alma adlyder Herren og vender tilbage for at forkynde evangeliet for folket i Ammonihah sammen med Amulek. Jeg vil være missionær med en udholdenhed som Alma.

Joseph O., 11 år, Ghana

Hvis du vil bidrage med noget til Vores side, så indsend dit bidrag med e-mail til liahona@ldschurch.org. Husk at skrive »Our Page« i emnelinjen.

Alle bidrag **skal** indeholde barnets fulde navn, køn og alder, forældres navne, menighed og stav samt forældrenes skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til, at vi trykker barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Edderkoppen

og den stille, sagte røst

»Det var en stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken« (Hel 5:30).

Joshua W. Hawkins

Bygger på en virkelig begivenhed

»**T**ak fordi jeg måtte komme, Jake,« sagde Britton, da han trådte ud fra sin vens hjem. »Nu skal jeg hjem og spise frokost.«

De to venner vinkede farvel til hinanden, mens Britton vandrede ned ad den støvede sti, han som regel fulgte til og fra Jakes hjem. Så gled hans blik hen over den mark, som han kaldte »Junglen«. Der var ikke nogle tropiske planter eller vilde dyr, kun en smal sti gennem et hav af højt græs og tørt ukrudt. Det var den hurtigste vej hjem.

Britton overvejede det et øjeblik, og så klemte han sig ind mellem de hegnspæle, der omgav marken.

Kvas! Knas! Tørre grene og græs knitrede, mens Britton trampede af sted hen ad stien. Den varme sol mod hans ryg, fik skjorten til at føles klæbrig. Så rørte en lille brise sig, og Britton besluttede at løbe om kap med vinden.

Stien snævrede sig ind. Britton vidste, at der var en lille bæk lidt længere fremme, så han løb lidt hurtigere. Da han

drejede om et lille sving på stien, skulle han lige til at hoppe hen over bækken, da han pludselig hørte ordet **Stop!**

Britton stoppede straks op og lyttede. Det eneste, han kunne høre, var vinden, der susede i græsset. Britton rynkede brynene. Stemmen havde været helt tydelig, som om nogen havde hvisket i hans øre. Men han kunne ikke se nogen.

Britton trak på skuldrene og vendte sig for at springe over bækken. Og så stivnede han. Lige foran

hans ansigt glitrede et enormt spindelvæv, der strakte sig som et net hen over stien lige ved bækken. Midt i spindelvævet ventede en stor edderkop.

Et kort øjeblik stirrede Britton på edderkoppen med store øjne. Så styrtede han tilbage ad stien ud af Junglen. Han besluttede sig for at tage grusvejen alligevel.

»Mor! Mor! Ved du hvad?« Britton stormede ind ad døren og ledte efter mor. Forpustet fortalte han hende om sin rejse gennem junglen, stemmen og sit møde med edderkoppen.

»Jeg var så tæt på den, mor!« Han holdt fingrene op for at vise hende det.

»Orv! Det må have været uhyggeligt,« sagde mor. »Hvor tror du, at den stemme, du hørte, kom fra?«

»Det ved jeg ikke,« sagde Britton. »Der var ikke nogen. Tror du, at det bare var vinden?«

»Kan du huske, hvad vi hørte om den stille, sagte stemme til

familieaften?« spurgte mor.

»Ja. Det er sådan, at vor himmelske Fader nogle gange taler til os, ikke?«

Mor tog skrifterne ned fra hylden ved siden af køkkenbordet og slog op i Helamans Bog.

»Nu skal du høre, hvordan Herrens stemme lød for nefitterne,« sagde hun. »Det [var] ikke ... en tordenrøst ej heller var det en røst som en tumultagtig larm, men se, det var en stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken« (Hel 5:30).

»Hov! Det var sådan, det var – en hvisken! Jeg hørte den stille, sagte røst!«

Mor smilede. »Ja, det gjorde du. Og du lyttede, sådan som du skulle. Jeg er meget stolt af dig.«

Britton gav mor et kram. Det føltes godt at gøre hende stolt. Og det føltes endnu bedre at vide, at han havde lyttet til den stille, sagte røst. ■

»Vores himmelske Fader er kun en bøn væk, og Helligånden inden for en hviskens rækkevidde.«

Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident, »Til alle tider og i alle ting og på alle steder«, *Liahona*, maj 2008, s. 118.

Jeg kan også være missionær!

Estherlynn Kindred Lee

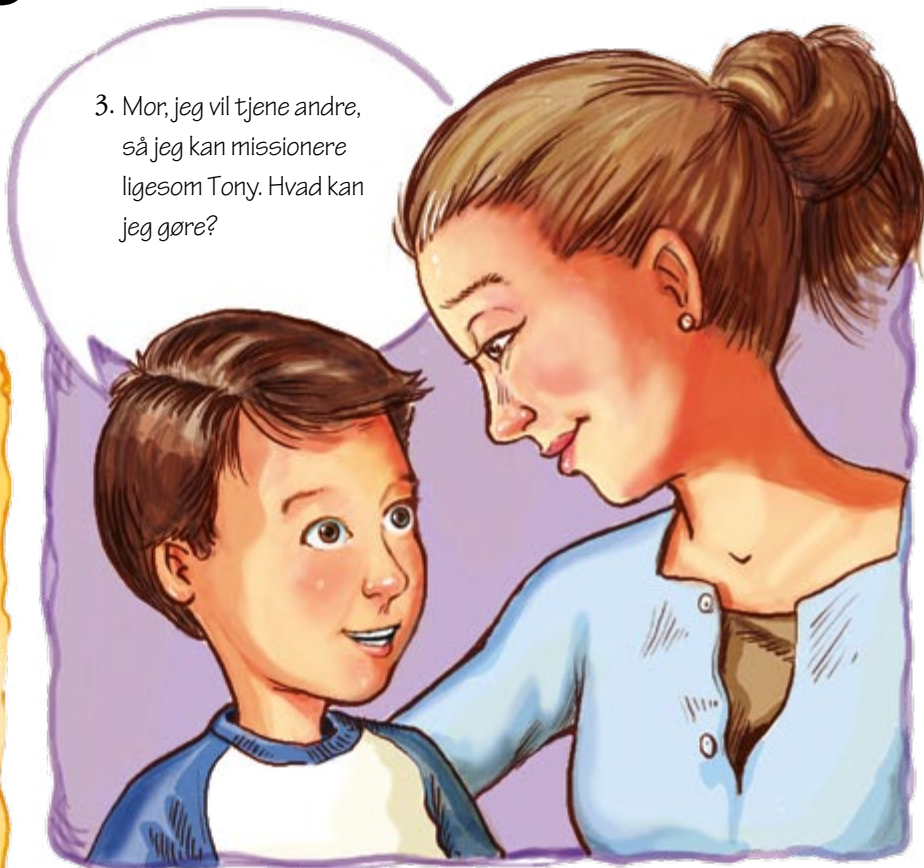
Bygger på en virkelig begivenhed

»Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet« (L&P 4:3).

1. Brett var rigtig glad. Han havde fået et brev fra sin storebror Tony. Tony var missionær. Inden Tony rejste, havde Brett lovet ham, at han også ville missionere.

3. Mor, jeg vil tjene andre, så jeg kan missionere ligesom Tony. Hvad kan jeg gøre?

2. Brett, vidste du, at når du tjener andre, så missionerer du? Jeg glæder mig til at høre om al den missionering, som du udfører.
Kærlig hilsen, Tony

4.

Jeg ved, at Mrs. Hampton kunne bruge lidt hjælp til at rive visne blade sammen på lørdag. Kunne det være en god måde at missionere på?

Ja! Så kan jeg skrive til Tony og fortælle ham om det.

5. Næste lørdag satte Brett sig ned og skrev brev til Tony.

Kære Tony. Jeg håber, at du har det lige så sjovt med at missionere, som jeg har. Vi hjalp Mrs. Hampton i haven i dag. Hun gav os en tallerkenfuld småkager. Far spurgte hende, om hun ville med os i kirke, og hun sagde ja.
Kærlig hilsen, Brett

6. Brett foldede papiret sammen og stak brevet og et blad fra Mrs. Hamptons have ned i konvolutten.

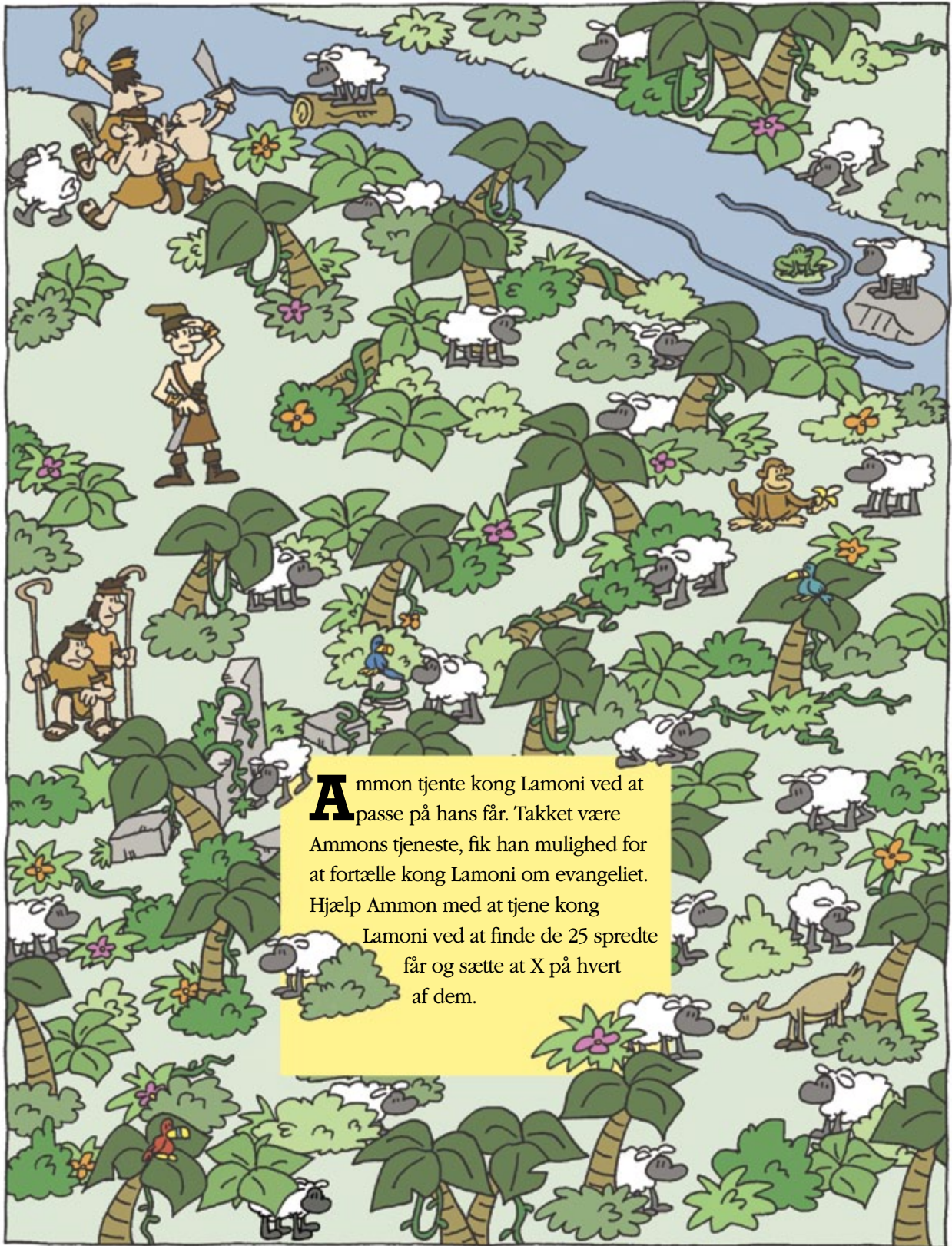
7. Jeg kan også være missionær!

HJÆLP TIL FORÆLDRE

- Vis dine børn et billede af Ammon, der beskytter kong Lamoni's får og fortæl historien (se Alma 17-18). Forklar, at Ammons tjeneste gjorde det muligt for ham at bære sit vidnesbyrd, ligesom Bretts tjeneste i historien hjalp ham til at fortælle om evangeliet. Udfør »Find kong Lamoni's får«-aktiviteten på s. 72.
- Lav sammen med dine børn en liste over det, som de kan gøre for at være missionærer. Hjælp dem med at sætte mål for at udføre noget af det på listen.

Find kong Lamonis får

Arie Van De Graaff

Ammon tjente kong Lamoni ved at passe på hans får. Takket være Ammons tjeneste, fik han mulighed for at fortælle kong Lamoni om evangeliet. Hjælp Ammon med at tjene kong Lamoni ved at finde de 25 spredte får og sætte et X på hvert af dem.

Jesus Kristus skabte verden til mig

»For se, dette er min gerning og herlighed:
At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket»
(Moses 1:39).

Oplæring, der understreger vigtigheden af råd

Adam C. Olson

Kirkens Tidsskrifter

Under det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i november 2010, hvor de nye håndbøger blev præsenteret, understregede kirkeledere vigtigheden af effektive råd i menigheden¹ for at støtte de overbebyrdede biskopper og for at udføre frelsesværket.

»Håndbog 2 forsøger at mindske biskoppens arbejdsbyrde ved at styrke menighedsrådets og dets medlemmers rolle,« sagde ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum. Denne rolle omfatter at bistå biskoppen »i sager, der har betydning for hele menigheden« og »i forbindelse med aktivering og fastholdelse.«

Vigtigheden af råd

Under oplæringen i november forklarede ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum, at »Kirken styres gennem råd på kirke-, område-, stavs- og menighedsplan« og at »de nye håndbøger styrker rollerne for Kirkens råd betydeligt.«

Ældste Cook drøftede tre fundamentale råd på menighedsplan, der er afgørende for biskoppen i ledelse af Kirkens anliggender, og hvordan disse råd er berørt af oplysningerne i de nye håndbøger. Disse omfatter biskoprådet, præstedømmets udøvende komité og menighedsrådet.

Biskoprådet fungerer i det store og hele som tidligere. Selvom præstedømmets udøvende komité fortsat mødes regelmæssigt og behandler nogle af de anliggender, som menigheds velfærdskomité tidligere behandlede, foreslog ældste Cook, at præstedømmets udøvende komité's møder sandsynligvis vil blive afkortet på

grund af en sandsynlig øgning i hyppigheden af menighedsrådsmøder.

Den nye håndbog »øger menighedsrådets rolle i administrationen af menigheden ved anvendelse af biskoppens nøgler,« sagde ældste Cook.

Styrkelse af menighedsråd

Håndbøgerne styrker menighedsrådet ved at foreslå, hvad biskoppen kan uddelegere og ved at udvide rådsmedlemmers rolle for at hjælpe ham.

»Menighedsrådets hovedopgave er frelsesværket i menigheden,« sagde ældste Cook. »Mange problemer fremføres nu direkte for biskoppen. Dette vil forhåbentligt ændre sig, efterhånden som biskoppen uddelegerer flere anliggender ved menighedsrådsmøder og/eller til enkeltpersoner, herunder sådanne anliggender som velfærd, fastholdelse, aktivering« osv.

Ældste Cook forklarede, at selvom biskoppen fortsat behandler »problemer, der kræver en almindelig dommer i Israel,« kan han med samtykke fra det medlem, der søger omvendelse, uddelegere »udvidet rådgivning, som kan være nødvendig« for at bistå de medlemmer, der er under afvænnelse eller har brug for hjælp med økonomiske anliggender, interne familieanliggender eller andre problemer.

»Medlemmer af menighedsrådet udfører det meste af deres arbejde uden for menighedsrådsmøderne,« sagde ældste Cook. »De arbejder sammen med deres rådgivere og med hjemmelærere, besøgslærere og andre for at nå ud og betjene de personer ... der har brug for hjælp.«

Han tilskyndede præstedømme- og organisationsledere til at finde og løse de anliggender, der på passende vis kan behandles i kvorummet eller organisationen for at lette biskoppens og menighedsrådets byrde.

»Menighedsrådets hovedopgave er frelsesværket i menigheden.«

Ældste Quentin L. Cook fra De Tolv Apostles Kvorum

Alle medlemmer tæller

Under transmissionen blev vigtigheden af alle rådsmedlemmernes bidrag understreget af en paneldiskussion med ældste M. Russell Ballard, ældste Jeffrey R. Holland og ældste David A. Bednar fra De Tolvs Apostles Kvorum, ældste Walter F. González fra De Halvfjerds' Præsidium og Julie B. Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident.

»Jeg tror, at vi har den misforståede opfattelse, at enhver form for åbenbaring, der kommer i menighedsrådet, skal komme fra biskoppen,« sagde ældste Bednar. »Han må i kraft af sine nøgler godkende og bekræfte det, men han behøver ikke nødvendigvis være det eneste redskab, hvorigennem det kommer.«

Ældste Bednar understregede vigtigheden af enighed, når den præsiderende myndighed har truffet en beslutning, for at rådet kan virke under Helligåndens indflydelse.

Ældste Holland advarede imod en kulturel

Endnu et verdensomspændende oplæringsmøde for ledere afholdes den 12. februar 2011 for at fokusere på stavspræsidenternes og biskoppernes ansvar, arbejdet i kvorummer og organisationer og de særlige udfordringer, som enheder, der ikke har et tilstrækkeligt antal medlemmer og ledere til at gennemføre Kirkens program fuldt ud.

ligegyldighed mod kvinders værdi i råd. »Sommetider har vi ikke været så imødekommende eller opmuntrende ... [mod] kvinderne, der sad i rådet, som vi burde have været,« sagde han. »Vi er nødt til at have kvindernes hjælp.«

Panelet understregede, at vise ledere lytter.

»Gaven til at kunne skelne virker bedre, når vi lytter, i modsætning til når vi taler,« sagde ældste Bednar.

Ældste Ballard tilføjede, at princippet med at lytte gælder alle rådets medlemmer, og at ét medlem ikke bør dominere samtalen.

»Når den ånd fungerer i Kirkens rådssystem, vil værket gå fremad, og vi vil redde mange flere af vor Faders børn,« sagde ældste Ballard. »Det er ét storslået værk, som vi alle lægger vores skulder til.« ■

NOTE

1. Når der står *menighed*, *biskop* og *biskopråd* henviser det også til *gren*, *grenspræsident* og *grenspræsidentskab*. Når der står *stav*, *stavspræsident* og *stavspræsidentskab* henviser det også til *distrikt*, *distriktspræsident* og *distriktspræsidentskab*.

EFFEKTIVE MENIGHEDSRÅD

Følgende er specifikke råd i ledelsen af effektive råd, der blev givet under det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i november 2010.

Effektive råd:

- Tilbring mindst mulig tid på at samordne kalenderen, planlægning af aktiviteter og andre administrative anliggender.
- Fokuser på anliggender, der styrker den enkelte og familien.
- Tilskynd til, at alle rådsmedlemmer

giver fuldt udtryk for deres mening for derefter at slutte op om biskoppens beslutning.

- Foren den organisatoriske indsats for at imødekomme behov hos den enkelte, familien og organisationer.

- Mød regelmæssigt, oftere end under de tidligere håndbøger, men typisk ikke længere end 1 til 1½ time.
- Beskyt fortroligheden. ■

Nyt LDS.org er nu tilgængeligt

Breanna Olaveson

Kirkens Tidsskrifter

Det er omkring 5 år siden, at det nuværende LDS.org blev lanceret med hele databaser med ressourcer direkte til medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Men internettet har ændret sig drastisk siden da, og når teknologien udvikler sig, så udvikler mulighederne for LDS.org sig også.

Det nye LDS.org, der også henvises til som LDS.org 3.0, er blevet designet til at inkorporere nogle af internettets styrker, blive mere visuelt, mere brugbart for medlemmer og nemmere at navigere.

Selvom nogle områder af hjemmesiden stadig er under udvikling, var oprettelsen af den nye hjemmeside et godt tidspunkt for igen at rette fokus på hjemmesidens strategi.

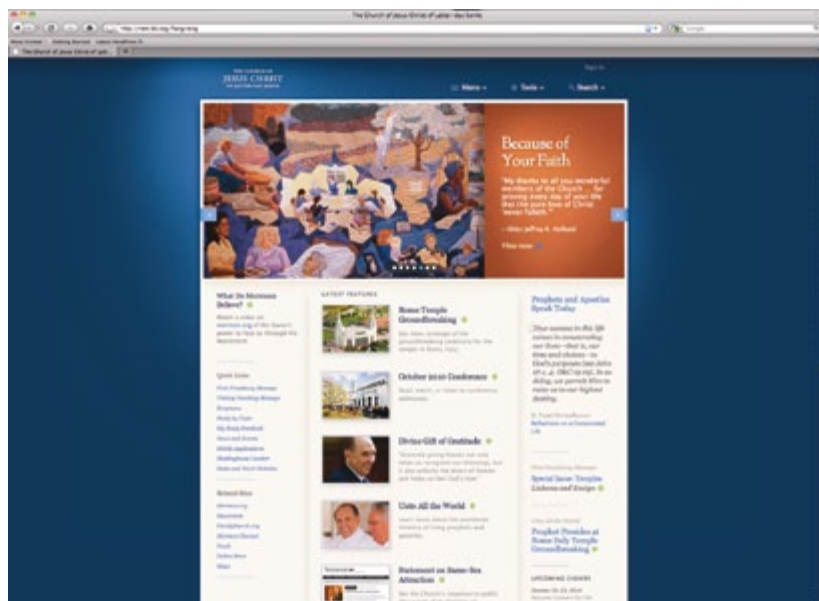
»Vi har haft LDS.org i mange år, men dens indhold var oftere drevet af, hvad Kirkens afdelinger havde brug for at kommunikere ud, end hvad brugernes behov var,« sagde ældste Craig C. Christensen fra De Halvfjerds. »Ved oprettelsen af denne hjemmeside spurgte vi: »Hvad har Kirkens medlemmer brug for, og hvad kan vi gøre for at hjælpe dem?«

LDS.org fokuserer på at understrege de levende profeters lærdomme, lette evangelisk studium online, sørge for måder at fortælle om evangeliet, gøre materialer nemmere at finde og sørge for indhold på forskellige sprog.

Levende profeters lærdomme

Med så mange stemmer på internettet, der konkurrerer om opmærksomheden, fokuserer det nye LDS.org på at bringe en stemme i forgrunden – den profetiske stemme.

Lee Gibbons, leder af LDS.org, siger, at

Det nye LDS.org fokuserer på nutidige profeters lærdomme, giver bedre redskaber til studium online og omfatter større søgemuligheder.

formålet er at give plads til nutidige profeters og apostles lærdomme ved at skabe en »vej, der fokuserer på deres tjenestegering, og hvad de underviser i i dag.

Afsnittet på hjemmesiden Profeterne og apostlene taler i dag indeholder nylige budskaber og giver personlig indsigt i medlemmerne af Det Første Præsidentskabs og De Tolv Apostles Kvorums liv og tjenestegering.

Online redskab til evangelisk studium

Den tidligere version af LDS.org gav adgang til skrifterne og andet kirkemateriale, men den nye hjemmeside sørger for redskab til studium online.

Ved at logge ind på hjemmesiden kan brugere markere og understrege skriftsteder, tage noter, føre en studiedagbog og organisere materialer i filer til senere brug. Disse funktioner er tilgængelige for alt indhold på hjemmesidens studieområde, der omfatter skrifterne,

generalkonferencer, lektionshæfter, Kirkens Tidsskrifter og mere.

Fortæl andre om evangeliet

Indholdet på den nye hjemmeside er rig på medier, man kan bruge video, lyd, fotografier, evangelisk kunst og andre grafiske fremstillinger til at kommunikere evangeliets budskab ud til andre. Men indholdet er der ikke blot for at gavne Kirkens medlemmer. Det er, ligesom evangeliet, til at dele med andre. Det meste af hjemmesidens indhold er integreret med populære sociale netværkssider og e-mail, så brugerne nemt kan videresende indholdet og få deres venner til at lære mere om evangeliet.

»Det er ikke blot en mulighed, men måske et kald til medlemmerne om at gøre mere for at fortælle andre om evangeliet,« siger bror Gibbons. »Vi forsøger at gøre det muligt.«

Nye søgemuligheder

En anden vigtig funktion, som er blevet forbedret på hjemmesiden, er søgemulighederne. Søgefeltet, der findes øverst på næsten alle hjemmesidens sider, viser en kort liste over anbefalede resultater, som er udvalgt blandt emner, der ofte bliver søgt på. En omfattende liste med alle materialer, der passer til søgningen, er også tilgængelig.

Siden med resultater foreslår også synonymmer, der kan give et bedre resultat og sørger for muligheder for at udvikle søgningen.

Sprog

New.LDS.org er en hjemmeside for den verdensomspændende kirke, og derfor bliver hjemmesiden udbredt på 11 forskellige sprog, efterhånden som oversættelserne er færdige og godkendt. Ca. 90 % af Kirkens medlemmer taler et af disse 11 sprog: Engelsk, fransk, italiensk, japansk, kantonesisk, koreansk, mandarin, portugisisk, russisk, spansk og tysk. ■

Nye tempelpræsidenter begynder deres virke

53 nye tempelpræsidenter og deres hustruer begyndte den 1. november 2010 deres virke i templer rundt omkring i verden. Der er på nuværende tidspunkt 134 fungerende templer i verden og yderligere 23 bekendtgjort eller under opførelse.

Aba i Nigeria	Alexander A. og Theresa A. Odume*
Anchorage i Alaska	Melvin R. og Sharon V. Perkins
Birmingham i Alabama	Kent R. og Geniel R. Van Kampen
Campinas i Brasilien	George A. og Jeannette N. Oakes
Caracas i Venezuela	Luis M. og Juana P. Petit
Chicago i Illinois	Paul W. og Ann P. Castleton
Ciudad Juárez i Mexico	Manuel og Elsa M. Araiz
Cochabamba i Bolivia	Lee W. og Connie C. Crayk
Columbia River i Washington	T. Dean og Patrice A. Moody
Columbus i Ohio	Edward J. og Carol B. Brandt
Curitiba i Brasilien	José M. og Aida C. Arias
Dallas i Texas	Robert C. og Talmadge M. Packard
Detroit i Michigan	Phillip G. og Margaret K. Pulsipher
Draper i Utah	Russell E. og Christine C. Tueller*
Edmonton i Alberta	Bryce D. og Kathryn Card
Fresno i Californien	Paul B. og Judith H. Hansen
Guadalajara i Mexico	Jaime F. og M. Teresa Herrera
Halifax i Nova Scotia	Douglas M. og Carol Ann Robinson
Hamilton i New Zealand	James og Frances M. Dunlop
Hong Kong i Kina	John M. og Lydia C. Aki
Johannesburg i Sydafrika	Kenneth S. og Muriel D. Armstrong
Kijev i Ukraine	B. John og Carol Galbraith*
København	Hans Hjort Nielsen og Ellen Haibrock
Lima i Peru	Robert W. og Kay Lees
London i England	C. Raymond og Irene M. Lowry
Manhattan i New York	W. Blair og Suzanne J. Garff
Medford i Oregon	David J. og Pauline Davis
Melbourne i Australien	Malcolm R. og Ruthje M. Mullis

**Disse ægtepar begyndte deres virke tidligere på året.*

Templet i Twin Falls i Idaho er et af 53 templer, der har fået ny tempelpræsident den 1. november 2010.

Memphis i Tennessee	T. Evan og Lou Anne W. Nebeker
Mérida i Mexico	Zeniff og Elizabeth Mejía
Monterrey i Mexico	C. Juan Antonio og Isabel S. Machuca
Nashville i Tennessee	R. Lloyd og Judy R. Smith
Nauvoo i Illinois	Spencer J. og Dorothea S. Condie
Nuku'alofa i Tonga	Pita F. og Lani A. Hopoate
Orlando i Florida	David T. og Lana W. Halversen
Panama City i Panama	D. Chad og Elizabeth B. Richardson
Perth i Australien	Geoffrey J. og Lesley M. Liddicoat
Portland i Oregon	Myron G. og Gearldine T. Child
Provo i Utah	Robert H. og Janet L. Daines
Raleigh i North Carolina	J. Mitchel og Z. Sue Scott
Reno i Nevada	Franklin B. og Joyce C. Wadsworth
Rexburg i Idaho	Clair O. og Anne Thueson
Santiago i Chile	Julio E. og Elena Otay
Santo Domingo i Den Dominikanske Republik	Larry K. og Joann W. Bair
Seattle i Washington	Donald E. og Jane H. Pugh
Seoul i Korea	Song Pyung-Jong og Yang Gye-Young
Spokane i Washington	Charles H. og Elizabeth M. Recht
St. George i Utah	Bruce C. og Marie K. Hafen
St. Paul i Minnesota	C. Kent og Karen J. Hugh
Tampico i Mexico	Barry R. og Risa L. Udall
Tuxtla Gutiérrez i Mexico	Jorge D. og Irma Del Toro Arrevillaga
Twin Falls i Idaho	Karl E. og Beverly C. Nelson
Winter Quarters i Nebraska	Maury W. og Joan Schooff ■

I NYHEDERNE

Online butik gør ressourcer mere tilgængelige

Det er svært for mange af de 14 millioner medlemmer af Kirken at rejse til en af de 130 butikker for at købe Kirkens materialer. Så Kirkens distributionscenter vender op og ned på processen. En ny online butik bringer nu materialerne til medlemmerne.

Store.lds.org gør det nemt at bestille evangelisk studiemateriale, musik, medie, kunst, tempelklædninger, ressourcer til hjem og familie og andet materiale. Materialerne bliver sendt gratis rundt i verden med et lille gebyr for fremskyndet levering.

Hjemmesidens brugere finder deres land. Når online butikker til hvert eneste land bliver tilgængelige, vises de tilgængelige produkter på det lands sprog og med alle priser i lokal valuta. Nogle gratis-materialer kan downloades direkte fra hjemmesiden.

Den nye hjemmeside erstatter lds.catalog.com og lanceres først på engelsk, spansk og russisk. Andre sprog bliver tilgængelige i de kommende måneder, deriblandt portugisisk, fransk, tysk, italiensk, japansk, koreansk og kinesisk i den rækkefølge. ■

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

Forsøger at være et eksempel

Jeg ønsker at fortælle jer, at jeg elsker at læse *Liahona*, og at jeg ved, at det indeholder profetens ord. Jeg har et vidnesbyrd om sandheden af Mormons Bog og bøn. Jeg er taknemlig for evangeliet i mit liv, og jeg forsøger at være et eksempel for andre unge, som endnu ikke kender Herrens ord.

Tatiana G., 15 år, Uruguay

Fred har gennemtrængt min sjæl

Jeg er endnu ikke medlem af jeres kirke, men glæde, kærlighed og fred fylder mig, fordi jeg endelig har fundet sandheden. En ven gav mig et eksemplar af *Liahona* og Mormons Bog, som jeg læste, og selvom jeg fandt sandheden i dem, tøvede jeg, fordi nogle mennesker fortalte mig, at dette ikke er en god kirke.

Men da jeg følte sandheden om Kristus, begyndte jeg igen at læse, og nu har en følelse af fred gennemtrængt min sjæl. Lærdommene er tydelige og opbyggende – og det er tilstedeværelsen af Ånden i værket. Kirken findes ikke der, hvor jeg bor, men jeg beder om, at Herren vil åbne dørene, så det gengivne evangelium kan komme til min by, og jeg kan blive døbt.

Konan Alphrede, Elfenbenskysten

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

KORTE NYHEDER FRA HELE **VERDEN**

Japansk tre-i-én tilgængelig online

En japansk udgave af tre-i-én-udgaven med Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle er nu tilgængelig online på scriptures.lds.org/jpn. En lydoptagelse er også tilgængelig på den samme hjemmeside og bliver snart tilgængelig på CD. Skrifterne indeholder fodnoter, kort samt fotografier og giver læsere mulighed for at markere skriftsteder samt udføre søgninger ved hjælp af søgeord. Hjemmesiden med skrifterne omfatter nu 19 sprog.

Kildematerialer til unge hjælper lærere

Det nye kildemateriale supplerer undervisningshæfterne til Det Aronske Præstedømme og Unge Piger, *Det Aronske Præstedømme 3* og *Unge Piger 3* i 2011. Kildematerialet giver lærere de nyeste henvisninger til konferencetaler, spørgsmål til samtale, yderligere skriftstedshenvisninger og forslag til aktiviteter, der knytter sig til og opfrisker de eksisterende lektioner, hvilket gør dem mere relevante i forhold til de problemer, unge står overfor i dag. Kildematerialet er tilgængeligt på 27 sprog på Kirken distributionscenter eller online på resourceguides.lds.org.

Kirken udvælger nu til projektet om Det Nye Testamente

For at tiltrække deltagere fra hele verden til LDS Motion Picture Studios filmprojekt om Det Nye Testamente har Kirken oprettet en hjemmeside, casting.lds.org, hvor interesserede medlemmer af Kirken kan søge om at deltage som skuespillere eller statister i alle kirkefilm og videoproduktioner, deriblandt projektet om Det Nye Testamente. Optagelserne begynder i foråret 2011 i Salt Lake City og fortsætter hele sommeren.

Nye dvd'er er tilgængelige til studium af L&P

Et nyt sæt med fire dvd'er hjælper med studiet af Lære og Pagter og Kirkens historie. Sættet omfatter interaktive oversigter, citater fra sidste dages hellige profeter og apostle, malerier og indlæringsaktiviteter. Det omfatter videoer såsom *Arven*, *Mountain of the Lord* og *Joseph Smith: The Prophet of the Restoration*, der er blevet vist i Joseph Smith-bygningen siden december 2005. *Doctrine and Covenants and Church History Visual Resources DVDs* er tilgængelige på engelsk, portugisisk og spansk. Bestil online på store.lds.org eller ved at ringe til 001-800-537-5971. Tjek om det lokale distributionscenter har dvd'erne. ■

FORSLAG TIL **FAMILIEAFTEN**

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Lær at lytte til og forstå Ånden«, s. 24, og »Edderkoppen og den stille, sagte røst«, s. 68:

Disse artikler underviser os i vigtigheden af at reagere på Åndens tilskyndelser. Før en af artiklerne læses højt, bed da familien om at lytte til måder, hvorpå de kan genkende Ånden.

Når I har læst artiklen, kan du måske fortælle om engang, hvor du følte Helligånden og bede familien om at gøre det samme.

»Lignelserne om det tabte og fundne«, s. 32:

For at undervise familien i vigtigheden af at finde dem, der er åndeligt tabt, kan I lege gemmeleg. Læs efter legen en eller to historier fra denne artikel og fortæl, hvad du har lært om at finde dem, der er åndeligt tabt. Du kan måske finde naboer eller venner, som du kan føre ind i fællesskabet. Drøft derefter måder du kan invitere dem til at komme tilbage til kirken.

»Evangeliet er for alle«, s. 54: Denne artikel forklarer, at »der findes ikke nogen idealprofil for et potentielt medlem af Kirken.« For at forklare dette koncept overvej da at bytte om på mærkaterne på dåsemad eller at anbringe sukker i saltbøssen. Bed familien om at vælge en dåse at spise fra eller til at smage på »saltet.« Læs ældste Godoys artikel efter denne øvelse. Tænk som familie på dem, som I kan fortælle om evangeliet – selv hvis de ikke passer til »idealprofilen« på et fremtidigt kirkemedlem.

»Vi bærer dig!« s. 62: I kunne læse denne artikel som familie og drøfte, hvornår familien har hjulpet andre eller modtaget tjenesteydelse. Tænk derefter på måder at tjene på. I kan føre jeres planer ud ved en kommende familieaftenaktivitet. ■

EN PLADS VED BRUDGOMMENS FEST

Melissa Merrill

Kirkens Tidsskrifter

Det føles ikke altid trygt at gå alene til en bryllupsreception. Men da en gammel ven inviterede mig til sin bryllupsmiddag, vidste jeg, at jeg ikke ville gå glip af muligheden for at feste sammen med ham og hans brud.

Jeg ankom til brylluppet, lige inden midt-dagen begyndte. Jeg fik øje på en tom plads og spurgte en af kvinderne ved bordet, om den var ledig.

»Skal du *overhovedet* være her?« spurgte hun og kiggede mistænksom på mig.

Jeg havde ingen anelse om, hvad der fik hende til at spørge – og slet ikke på den måde, hun spurgte på. Der var ikke nogen, som krydsede en gæsteliste af. Der var ikke bordkort. Jeg var kommet til tiden og var passende klædt. Hvad kunne der så være i vejen?

Jeg smilede nervøst. »Jeg er en ven af gommen,« forsikrede jeg hende. Hun nikkede, så jeg satte mig ned og forsøgte at indlede en venlig samtale med de seks par, som sad ved bordet. Den nervøsitet, jeg havde følt før, blev forstærket af den »velkomst«, jeg fik. Jeg kiggede mig desperat omkring for at se nogen – hvem som helst – som jeg kendte, men bortset fra gommen var der ikke et eneste velkendt ansigt noget sted.

Men så skete der noget. Min ven, der sad ved siden af sin brud forrest i den fyldte sal, rejste sig. Da han gjorde det, fik han øje på mig i den modsatte ende af salen. Han stoppede op, smilede og

lagde hånden over sit hjerte, som om han ville sige: »Tak fordi du kom. Jeg ved, at du har måttet ofre meget for at komme her. Det betyder meget for mig, at du er her.«

En lettelse og glæde skyllede ind over mig. Uanset hvad andre måtte tænke om gommens bedømmelse, så hørte jeg til. Jeg smilede og gentog hans bevægelse. Jeg håbede, at min ven vidste, hvor meget jeg ønskede at fejre ham og hans brud og tage del i deres glæde. Den pinlige fornemmelse jeg havde haft, forsvandt med den korte hilsen, og jeg tilbragte resten af aftenen styrket af ny selvsikkerhed.

Fle dage senere, da jeg forberedte en lektion til Hjælpeforeningen, studerede jeg Matt 22 og læste om en konge, der forberedte en fest for sin søn, der repræsenterer Frelseren. Om disse skriftsteder har profeten Joseph Smith sagt: »Kun de, der holder Herrens befalinger og vandrer efter hans forordninger

og holder ud til enden, vil få lov at sidde med ved bryllupsfesten ... de, der har bevaret troen, vil blive kronet med retfærdighedens krone, iført hvide klæder, [vil] få adgang til bryllupsfesten, blive fri for alle lidelser og regere med Kristus på jorden.«¹ Det løfte er altid stærkt, men det virkede endnu stærkere på grund af min oplevelse tidligere på ugen.

Da jeg fremførte lektionen, indså jeg, at lydighed er det eneste krav, når vi tager imod Jesu Kristi indbydelse til at glæde os med ham og få plads ved hans fest. Og ved den fest skal ingen gæst føle sig utryk, for de *hører til* der. Selv om jeg langt fra er fuldkommen i min lydighed, håber jeg på en dag at gøre mig fortjent til at møde Brudgommen og med en hånd over hjertet – et hjerte, som er underkastet hans vilje – kunne sige: »Jeg er så glad for at være her.« ■

NOTE

1. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 163, 165.*

En lettelse og glæde skyllede ind over mig. Uanset hvad alle andre mente, så hørte jeg i brudgommens øjne til selskabet.

KRISTI ORD

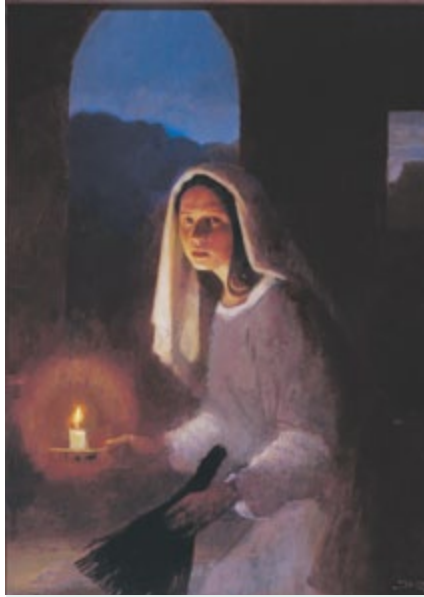
Legende børn ved et træstakit
af Anne Marie Oborn

»Og hvorfor bekymrer I jer for klæder? Læg mærke til, hvordan markens liljer gror; de arbejder ikke og spinder ikke.

Men jeg siger jer: End ikke Salomo i al sin pragt

var klædt som en af dem.

Klæder Gud således markens græs, som står i dag og i morgen kastes i ovnen, hvor meget snarere så ikke jer, I lidettroende?» (Matt 6:28-30).

Lignelserne i Lukas 15 farer fåret vild, sølvmønten mistes og den fortabte søn ødsler sin arv bort. Men hyrden gennem søger ørkenen, kvinden fejer hele huset, og den tilgivende far spejder efter sin søns hjemkomst. På samme måde kan vi følge præsident Thomas S. Monsons opfordring om at »række hånden ud og redde dem, som er faldet langs vejen, så ikke én dyrebar sjæl skal gå tabt«. Læs fire beretninger om undsættelse i »Lignelserne og det tabte og fundne«, s. 32.